

BROJ 135

CENA 3 DINARA

NINJA

BELO USIJANJE

3.50 DM. 12 FRF. 3 CHF. 25 ATS. 150 SIT. 60 DEN

DEREK FINEGAN

BELO USIJANJE

Derek Flanagan
BELO USIJANJE

Izdavač
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijeovski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1995. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

BELO USIJANJE

Noć u Ulici Klermon nika-
da ne pada. To su znali svi ko-
ji su ikada nogom kročili u tu
ulicu San Franciska. Blešteći
neoni, snažna svetla izloga i
uličnih lampi, farovi brojnih
automobila koji, poput reke,
protiču ulicom dvadeset četi-
ri časa dnevno — sve to ne do-
zvoljava tami da zavlada ovom
ulicom. No, tom ulicom vlada
druga vrsta mraka — droga,
prostitucija, ulične pljačke, kr-
vavi sukobi bandi. . . Kao da su
se sva zla velikog grada kon-
centrisala u tih pet i po milja
bleštavila.

Policija je manje-više nemo-
ćna, iako danonoćno kruži uli-
com nadzirući sve što se u njoj
događa. Naprosto, sve ono što
bi vlasti želele da se spreči ne-
sagledivo je veće, masovnije,
brojnije nego što može da do-

hvati ruka zakona. Ulicom Kle-
rmon većito zavijaju sirene pa-
trolnih kola, ali to aktere ulič-
nog života odavno ne uznemi-
rava — oni prihvataju polici-
ju kao deo svog zločinačkog za-
anata, neophodni rizik u pos-
lu. Ništa više. Retko se opiru
hapšenju, znajući da postoje
advokati koji će ih, koliko su-
tra, izvući iz zatvora i opet će
se naći na ulici. . . Tu će sače-
kati ljude odane porocima,
nudeći im, najčešće, mnogo
manje nego što oni žele, ali za
mnogo veći novac nego što su
spremni da plate. No, poroci
ne pitaju za novac. Kockari su
spremni da založe svoj život
da bi mogli da nastave da se
kockaju. Ljudi gladni seksa la-
ke ruke plaćaju prostitutkama
i makroima teško zarađenim
novcem, ne pitajući da li će

nešto ostati i za njihove porodice. Narkomani ubijaju za pedesetak dolara, koliko im je potrebno za sledeći »fiks«!

Sve to je Ketrin Dens imala u glavi dok je čučala na krovu jedne od zgrada u Ulici Klermon, gledajući preko niske ograde u veliku kuću koja se nalazila sa one strane ulice. Pored nje je klečao mladić zadubljen u baratanje televizijskom kamerom sa moćnim teledobjektivima.

— Imaš li ih u fokusu? — upitala je Ketrin zatresavši svojim kovrdžavom kosom vatrenih preliva.

— Blagi bože, Ket! — rekao je kameraman. — Zar misliš da sam čarobnjak?

— Ti i jesi čarobnjak — osmehnula se ona. — Hajde... Ne foliraj nego ih lepo pronadi, pa da snimimo jedno pola sata dešavanja i to će biti sve za noćas.

— Tako si rekla i prošli put — rekao je mladić — pa smo snimali do zore...

— Ovog puta nećemo do zore — rekla je Ketrin Dens. — Dovoljno je da snimimo samo neka lica, više kao ilustraciju...

— Ket... Jesi li sigurna da će glavni ovo da ti odobri? — upitao je kameraman zabrinuto. — Znaš, ne bih želeo da nedelju dana izigravam agenta

CIA, snimajući kurve po Klermonu da bi glavni posle rekao kako se ne sme pustiti u program ono što je snimljeno skritvenom kamerom! I sama si ga čula kad je rekao da jednostavno neće da ima posla sa advokatima naših pacijenata.

— Suviše razmišljaš, prijatelju! — rekla je Ketrin. — Snimaj! To je tvoj posao.

Bila je novinar. Televizijski novinar. Dobar televizijski novinar. Bila je odana svom poslu, temeljna, sposobna da posveti zadatku i svoje radno vreme, kao i svoje slobodno vreme, i sve što se merilo časovnikom između toga. Na TV-mreži TVSF su je smatrali osobom koja je u stanju da obradi bilo koju novinarsku temu na najspektakularniji mogući način, a to je bilo ono što svaka televizija na svetu želi da ima. Tek prešavši tridesetu godinu života, Ketrin Dens nije ni bila svesna da je deset godina živela samo televizijskim životom, potpuno zanemarujući svoj privatni. Živela je sama, kontaktirajući gotovo isključivo sa ljudima sa TVSF, bez prijatelja van televizije, bez intimnih veza, ne pomišljajući na bilo kakvu ozbiljnu vezu, a kamoli na brak. Krišom, da ona ne čuje, zvali su je »Elektronska Devica«!

Već dve nedelje je radila na budućoj reportaži o visokoj prostituciji, čiji je centar bio u Ulici Klermon. Ketrin se nije osvrćala na noćne dame koje su kistarile samom ulicom — ona je ciljala mnogo više... Nju su zanimali određeni privatni klubovi, koji su se nalazili u Klermonu, za koje je dobila uveravanja od svojih čvrstih veza sa ulice, u kojima su se dešavale čudne stvari. Ketrin je bila spremna da dokumentuje te čudne stvari i da ih iznese pred lice javnosti — u svojoj specijalnoj emisiji, u udarnom terminu, subotom uveče!

— Dakle?! — reče ona kamermanu.

— Imam dobru sliku — reče mladić. — Hoćeš li da vidiš malo?

Izmakao se da bi ona mogla da priđe kameri. Ono što je Ketrin videla bilo je već na prvi pogled dovoljno, da potvrdi njene sumnje. Bila je zadovoljna. Snimak će biti jedan od bitnih za njenu emisiju. Rekla je kamermanu:

— Nastavi samo tako. Sledećih šezdesetak minuta...

— Ket... — mladić uvrnu usnama. — Rekla si pola časa?

— Dobro, rekla sam, pa šta... Bolje neka bude pun sat. Da možemo da montiramo najin-

teresantrije stvari... Razumeš?!

— Valjda... — uzdahnulo je mladić.

Ceo čas su snimali, pri čemu je kamerman bio vidno nervozan, a Ketrin napeto koncentrisana na ono što se dešavalo u zgradi sa one strane ulice. Poremeneno je beležila to što se dešavalo, umoseći podatke reвноsno, čistim rukopisom, kao da radi nekakav školski zadatak. A kada je vreme isteklo, ona je jednostavno rekla:

— Čini mi se da smo za danas gotovi. Hvala ti!

— Na čemu? Na maltetiranju usred noći? — upitao je pomalo sarkastično mladić.

— Na strepljenju — rekla je Ketrin Dens. — Hoćeš li da me odvezeš do kuće?

— Sigurno te neću ostaviti u ovo doba u Klermonu — rekao je mladić.

Nekoliko minuta kasnije bili su u kolima. Nisu mnogo govorili. Oboje su bili prilično umorni. Kamerman je jedva čekao da se oslobodi Ketrin, da odnese opremu u televizijsku stanicu, da stigne svojoj kući, da se istušira i utone u san. U sebi se zaricao da nikada više neće sa njom izlaziti na teren. Rad sa Ketrin se za svakog kamermana obično pretvarao u noćnu moru...

Stan Ketrin Dens nije bio na pravcu koji je vodio u televiziju i ona je bila zahvalna mladiću što je vozi da ne bi morala da plaća taksi. Razmišljala je o snimku koji je nosila sa sobom i celoj toj aferi. Zнала je da joj pravi posao tek predstoji i da će to biti najteži deo zadatka — lični kontakt sa učesnicima dešavanja sa snimka! Bili su to ljudi koji su posedovali izvestan ugled, imali poznata imena i Ketrin je znala da će biti užasno teško da ih navede da pristanu da razgovaraju o stvarima koje su, sigurno, hteli da sakriju...

Upravo su skretali u Aveniju Pacifik kada je Ketrin ugledala, na možda dvesta jardi ispred njih, jedan tipično velegradski prizor — dva mladića u odrpanoj odeći su upravo u tom trenutku obarala na asfalt pločnika jednu ženu. Jedan od napadača je vukao ženu tašnu, a drugi je nemilosrdno udarao nogama i pesnicama...

— Isuse! — uzviknula je Ketrin. — Zaustavi!

Kameraman je napad uočio sa izvesnim zakašnjenjem, tako da je zaustavio automobil kad su već bili prošli to mesto...

— Šta?! — viknuo je kameraman. — Šta da uradim?

Iz kasete ispod upravljača je izvukao veliki odvijajč, ali uopšte nije bio siguran da li ima dovoljno hrabrosti da izađe i, tako naoružan, stane pred napadače.

— Baci to! Snimaj! — naredila je Ketrin. — Snimaj!

Kameraman je bio, nekoliko sekundi, sasvim zbunjen. A, on da je dohvatio kameru i istrčao iz automobila. Kroz kameru je gledao kako Ketrin trči ka napadačima koji su još uvek udarali ženu pokušavajući da se domognu njene tašne. Mladić je snimao bez daha, osećajući kako se lupanje njegovog srca prenosi na kameru čiji se objektiv tresao...

— Ne mrđajte! Policija! — vikala je Ketrin Dens trčeći prema napadačima. Bila je svega desetak koraka udaljena od njih.

Zaustavila se u pola pokreta kada je jedan od napadača pustio ženu, a onda odnekle, iz odeće, izvukao ogroman revolver i uperio je na novinarku.

Kameraman je prestao da diše, ali ipak nije isključio kameru. Imao je osećaj da će tog časa snimiti smrt Ketrin Dens!

I, dok je Ketrin mislila da li će je boleći kad je metak pogodi, i dok je kameraman osećao kako se guši od straha, i dok je napadač sa revolverom

oklevao, nedovoljno siguran da li je pametno ubiti tek tako bilo koga ko se predstavlja kao policija, najednom su se odnekle pojavila velika siva kola zaustavljajući se uz škripu guma u neposrednoj blizini...

Iz tog automobila je izašao visok, mlad čovek, vrlo uredno odeven, kratko ošišane kose i mekih pokreta. Nije zastao da proceni situaciju — jurnuo je, neviđenom brzinom, koracima koji su ličili na lakoatletske skokove i, pre nego što je Ketrin Dens stigla da trepne, čovek iz sivog automobila je skočio na revolveraša!

Neverovatna je bila veština tog čoveka. U jednom skoku je izbio oružje iz ruku napadača, oborio ga na zemlju, a pri doskoku je stigao i da mu zavrne ruku tako da se nije mogao ni pomeriti!

Drugi napadač je pustio prestravljenju i izubijanu ženu kad je video šta se dogodilo sa njegovim ortakom, i samo je stajao, zapanjen, gledajući širom otvorenih očiju u tog visokog čoveka koji je pritekao u pomoć ženi koja je vikala da je policija...

— Pametnije bi bilo da nestaneš! — rekao je visoki čovek unezverenom napadaču.

Odrpani mladić se okrenuo i potrčao kao bez duše. Kao da nema namenu da se zaustavi pre smrti! Visoki čovek je nešto prosiktao kroz zube onom napadaču koji je ležao ispod njega, a zatim priskočio povređenoj ženi...

Ketrin Dens ni u tom času nije prestala da bude televizijski reporter. Okrenula se da proveriti da li kameraman i dalje snima, a onda je prišla...

Napadnuta žena je bila zaista u kritičnom stanju. Njene povrede su bile vrlo ozbiljne, a ona sama na ivici svesti.

— Hoće li sa njom biti sve u redu? — upitala je Ketrin.

— Možete li bilo kako da pozovete hitnu pomoć? — uzvratio je pitanjem visoki čovek koji ih je sve izvukao iz nevolje.

— Kako bi bilo da je prevezemo do bolnice? — upitala je Ketrin.

— Bojim se da nije u stanju da se pomera — rekao je čovek. — Mogli bismo da je povredimo još više pomerajući je. Ipak pozovite stručnjake za ovo...

Tek tada je Ketrin bolje pogledala svog spasioca. Bio je prilično privlačan. Njegove čeličnosive oči su je odmerile sa čvrstinom, ali i sa razumeva-

njem. No, zaista nije bilo vremena da se bolje upoznaju. Ketrin se okrete prema kameramanu i povika:

— Brzo! Pronađi telefon i pozovi hitnu pomoć! Jesi li snimao?

— Zaboga! — zavapi kameraman bacajući kameru na sedište svog automobila. — Idem po hitnu pomoć!

Sivooki se okrete Ketrin:

— Hoćete da kažete da ste sve ovo snimali?

— Tako nekako — odgovorila je ona. Osetila je da su tek tada počela da joj drhte kolena.

— Šta je ovo? — upitao je spasilac. — »Najsmušniji kućni video«?!

— Ne — reče ona. — Ja sam Ketrin Dens, iz TVSF televizije... Mislim... Mislim da ste mi spasili život!

— Vama?! — malo se iznenadio mladi čovek. — Spasavao sam njen život. Vi ste, očigledno, u mnogo boljem stanju...

— Onaj je držao revolver uperen u mene — rekla je Ketrin.

— Mislim da je samo hteo da vas zaplaši — rekao je spasilac i uputio se ka napadaču

koji je još uvek ležao, oslušajući svoj sopstveni strah.

Sivooki je kleknuo pored napadača i nešto mu šaputao nekoliko minuta, a onda mu je pomogao da ustane. Ketrin Dens je videla kada je napadač zaklimao nekoliko puta glavom, a onda jurnuo u panično bekstvo...

— Zašto ste ga pustili? — upitala je ona.

— Zato što nije lekar — odgovorio je čovek i malo se osmehnulo. — Ne može da pomogne svojoj žrtvi.

— Ko ste vi, uopšte? — upitala je Ketrin, i to nije bilo samo zbog profesionalne radoznalosti.

Visoki čovek nije odgovorio. Okrenuo se na onu stranu odakle su dopirale sirene ambulantnih kola. Zatim se još jednom osmehnulo Ketrin, a onda bez žurbe krenuo ka svom automobilu.

— Nećete, valjda tek tako otići?! — uzviknula je Ketrin.

On se nije ni osvrnuo. Ušao je u kola i krenuo, ubrzavajući naglo. Ketrin Dens je stajala, otvorenih usta, ne verujući u ono što se dešavalo. Zatim je iz džepa izvukla beležnicu... Dok je automobil

nepoznatog spasioca nestajao u daljini ona je zapisivala — registarski broj njegovih kola!

*

* *

Bilo je već blizu podneva kada se Ketrinin kamerman pojavio u prostorijama TV-tehnike sa neverovatno nesrećnim izrazom na licu. Ketrin ga je pozdravila nehajno, gotovo ga ne pogledavši, jer je u tom trenutku po sedmi put gledala snimak od prethodne noći... Ali, po napetom ćutanju mladića, osutila je da nešto nije u redu. Pritisnula je komandu »pauze« na VTR aparatu i okrenula se...

— Okej! Šta je? — upitala je i tek tada primetila očajnički izraz na kamermanovom licu.

— Uprskao sam... — rekao je mladić.

— Ne razumem?! — rekla je Ketrin Dens mirno, ali je osutila da nešto zaista nije u redu.

— Znaš da sam snimao sve ono što se zbivalo sa onom ženom i onim dircima od kojih je jedan hteo da puca u tebe... I onog tipa sam snimio! Onog koji je skočio na napadače i poput Džemsa Bonda... Znaš šta hoću da kažem?!

— Čekaj... — rekla je Ketrin i lako prebledela. — Hoćeš da mi kažeš da snimci nisu uspeeli?!

— Nisu uspeeli?! Sa onom kamerom snimak ne može da ne uspe — rekao je kamerman. — Ali...

— Zнала sam da postoji »ali«! — uzdahnula je Ketrin. — Šta?

— Ni sam ne znam kako se dogodilo... — rekao je mladić slomljenim glasom. — Ostavio sam tu kasetu zajedno sa ostalim, u kolima... I, jutros, kad sam se probudio...

— Jutros?

— Dobro... Oko jedanaest — reče kamerman. — Probudio sam se i otišao do kola i uzeo kasete. Znaš, imam običaj da pretrčim preko snimka tek da bih proverio ispravnost. Nisam želeo da ti donesem nešto... Znaš i sama...

— Ne znam — rekla je Ketrin. — Reci mi šta treba da znam!

— Ne znam kako je moglo da se dogodi... — ponovio je kamerman. — Ali, snimak je bio namagnetizovan...

— Šta?! — zavapila je Ketrin. — Propao?!

— Veći deo — huknuo je mladić. — Jedva da se nešto vidi...

— Prokletstvo! — uzviknula je Ketrin. — Mislila sam da tu

priču pustim u popodnevnim vestima, zaboga!

— Ništa ne može da se učini... — rekao je tiho mladić.

Ketrin Dens je razmišljala nekoliko trenutaka, a onda je samo odmahнула rukom i kazala:

— Sigurna sam da to nije tvoja greška... Idi sad!

Kamerman se povukao, mada mu uopšte nije laknulo. Još od dana kada je počnjao da se bavi poslom nije mu se dogodilo ništa slično.

Ketrin Dens je razmišljala... Zaista je imala dobru priču, u kojoj je, sticajem okolnosti, i ona igrala jednu od glavnih uloga, i pretpostavljala je da nema urednika u Americi (koji bi tako nešto odbio da pusti u popodnevnim vestima. Imala je nameru da ode do bolnice i snimi razgovor sa povređenom ženom koju su napali. Imala je nameru da ode i do tog tajanstvenog spasioca. Uz pomoć kompjutera i podataka vezanih za registarski broj njegovih kola, lako je pronašla njegovo ime i adresu... Ali, sada naprosto nije imala snimak! Iako joj se nešto slično već dva puta ranije dogodilo, ponovo je osetila onaj goraki ubod novinarskog razočaranja, uvećan činjenicom da je na tom snimku bila i ona, i to

u smrtnoj opasnosti. Nečim takvim nije mogao da se pohvali svaki TV-novinar...

No, navikla i na poraze, baš kao i na pobeđe, Ketrin nije dopuštala sebi da predugo plače nad prolivenim mlekem. Od brojala je u sebi do pedeset, kao što bi obično činila da spreči izlive besa, a onda uzdahnula i pomislila: »Pa, konačno, kad od toga već ne može da bude udarna vest, onda mi preostaje samo da odem do gospodina Supermena i da mu se zahvalim što mi je, ipak, spasao život...«

Pre nego što je napustila zgradu televizije, svratila je do glavnog urednika vesti, Marka Blera...

— Mark, ništa od mog priloga za posle podne — rekla je.

— Kako? Rekla si da je stvar dobra... Zašto odustaješ? — upitao je urednik. Bio je jedan od osoba odanih poslu, izuzetno obrazovan, ali privatno sluđen mnogobrojnim brakovima.

— Recimo da imam nepremostive tehničke smetnje — rekla je Ketrin. — Snimak nije dobar, a bez snimka ni vest nije prava priča. Razumeš?!

— Pa... Zao mi je — rekao je Bler. — Uostalom, ti najbo-

lje znaš, a ja uvek imam poverenja u tebe.

— Hvala ti — reče Ketrin.

— A kako napreduje istraživanje? Ono o kome nećeš nikome ništa da kažeš!?

— Uskoro će se sve doznati, Mark — osmehnula se Ketrin. — Imam mnogo materijala i sada pravim odabir za montažu.

— Voleo bih bar da znam, onako, okvirno, o čemu će se tu raditi!?

— Uskoro, Mark, uskoro... — nestašno je kazala Ketrin i izašla iz njegove kancelarije.

Mogla je sebi da dozvoli da bude tajanstvena pred urednikom, naročito kad je on u nju imao toliko poverenja. Doduše, Ketrin je bila svesna da se za to poverenje zaista pošteno izborila.

Svojom »impalom«, model '77. (uvek je volela stare automobile) vozila je van grada, sledeći mapu saobraćajnica u potrazi za odredištem na koju ju je upućivala adresa njenog tajanstvenog spasioca od prethodne noći. Ubrzo je shvatila da se mesto nalazi poprilično van grada, ali se nije iznenadila kada je skrenula uskim drumom pored same obale. Uskoro se drum popeo uz strminu, pa je praktično vozila ivicom strme obale, odakle je pucao

veličanstven pogled na Pacifik. Posle nekih pet ili šest milja puta ugledala je kuću, na usamljenoj litici iznad mora...

A onda je čula kako je nešto puklo! Jednostavno puklo, negde u prednjem delu (kola... Skinula je nogu sa papučice gasa i pokušala da okrene upravljač kako bi skrenula sa drumu i zaustavila — ali, upravljač nije reagovao!

— Koji đavo... — zaustila je Ketrin, još uvek bez straha. Suviše dugo je vozila stare automobile da ne bude svesna da stara kola mogu lako da otkažu.

Pritisnula je papučicu nožne kočnice, ali je ona naprosto »propala« i automobil je i dalje jurio niz drum, nesposoban da skrene. Ni tada nije osetila strah... Povukla je polugu ručne kočnice!

Nije se dogodilo baš ništa! Ni ručna kočnica nije radila...

Tek tada je Ketrin Dens osetila strah. No, to joj nije pomutilo razum. Dohvatila je menjač i pokušala, uprskos brzini, da prebaci u manji stepen prenosa. Motor je zaurolao, ali to je usporilo vozilo tek toliko da se mogla nadati da ipak neće tresnuti u nešto mnogo čvrsto i poginuti. Pokušala je, konačno, da prebaci u prvu, ali to više nije bilo moguće. Na

nizbrdici, automobil je ubrzavao, lišen komandi!

Ketrin je počela da drhti, ali je još uvek bila dovoljno pribrana da proceni situaciju... Put je bio prilično ravan i vodio je pravo prema kući oko koje je bilo nešto nalik na gustu žbunastu ogradu. Ako automobil ne promeni pravac, udariće jednostavno u tu ogradu i to će biti mnogo mekše zaustavljanje nego da udara u stenu ili stablo, ili negde da sleti niz suviše strmu obalu, ravno u okean, koji se pružao sa njene desne strane...

Čvrsto je pritegnula sigurnosni pojas, skupila noge, obezručila rukama šćepala beskorisni upravljač i zatvorila oči, očekujući udarac...

Ispalo je mnogo žešće nego što se nadala, iako je automobil zaista uleteo u tu živu ogradu! Da nije bila čvrsto vezana, verovatno bi proletela kroz vetrobransko staklo. Ovakom, osim lakog udarca glavom u staklo nije joj se dogodilo ništa...

Motor je još uvek radio, ali u prazno, zato što su se kola nagnula, posle udarca, i zadnji točkovi nisu imali podlogu. Ketrin otkopča pojas i iskoči iz vozila, bleđa i drhtava...

Nije ni primetila da su se vrata kuće otvorila i da preko

nevelikog travnjaka ka njoj žuri devojka kosih očiju, u besprekornom kimonu za karate-trening. Okrenula se tek kad je čula:

— Da li ste povređeni, gospođice?

— Ne... — odgovorila je i suočila se sa mladom Japankom zabrinutog pogleda. Nije gubila vreme, i odmah je upitala: — Da li ovde stanuje gospodin Leslie Eldridž?

Japanka je bila pomalo zbunjena. Gledala je čas u automobil, čas u Ketrin, a onda je odgovorila:

— Da. A, ko ste vi?

Ketrin se predstavila trudeći se da ne izgleda suviše prestravljeno. Onda je ugledala svog spasioca od prošle noći. I on je bio u sportskom kimonu, i upravo je izlazio iz kuće. Na njegovom licu nije bilo znakovna iznenađenja što vidi Ketrin. Prišao je i rekao nešto, vrlo tiho, mladoj kosookoj ženi, a onda se obratio Ketrin:

— Izgleda da ste imali neugodu...

— Žalim što sam vam oštetila ogradu — rekla je Ketrin. — U stvari, samo sam imala nameru da dođem i da vam zahvalim...

— Možda je trebalo da vam kažem da mrzim kada mi se ljudi zahvaljuju — rekao je

Lesli mirno, ali je to, u stvari, trebalo da znači da mu posete takve vrste ne odgovaraju.

— Zaista mi je... — zaustila je Ketrin. Najednom nije znala šta treba da kaže. — U stvari... Pa, eto... Hvala vam još jednom! I, rado bih sada otišla, ali i sami vidite da je moj automobil... Nikada mi se nije dogodilo da mi otkáže i upravljač i sve kočnice odjednom!

Stajali su neko vreme ćutke, a onda je Lesli ponovo nešto, vrlo tiho, rekao Japanki. Ketrin je sada bila dovoljno blizu da u tom šapatu prepozna japanski jezik i zažalila je što ne zna ni reči od tog jezika. Onda je Lesli Eldridž rekao:

— Dozvolite da vas upoznam. Ovo je Sumiko. Ona će vas povesti u kuću, dok ja pogledam vaš automobil. Možda bih mogao da ga osposobim...

— Bila bih vam zahvalna — rekla je Ketrin i osmehnula se.

Sumiko joj odgovori na osmeh, a onda je povede prema kući. Ketrin se osvrnula da vidi šta Lesli pokušava da uradi sa kolima...

Kada su ušle u kuću, Sumiko reče:

— Imate sreće. Lesli je veoma vešt sa mehanikom i automobilima...

Ketrin Dens se gotovo iznenadila kad je čula sa kakvom savršenošću Japanka govori engleski, a onda je shvatila da ona sa Leslijem razgovara japanski samo zato što oboje ne žele da neko drugi razume o čemu govore. No, nije joj padalo na pamet da pokaže da je to shvatila. Rekla je:

— Lesli vam je ispričao... Mislim... Gospodin Eldridž vam je sigurno ispričao šta se dogodilo prošle noći...

— I tada ste imali sreću što je on naišao — rekla je Sumiko i ponudila Ketrin da sedne u fotelju. — On ne podnosi nasilje.

Ketrin se osvrnula po kući koja je bila uređena sa mnogo ukusa i pažnje. Nisu joj promakli detalji koji su ukazivali na činjenicu da u njoj živi jedna orijentalka. Unutrašnjost kuće je odisala japanskim duhom.

— Bude li sve u redu sa mojim automobilom, odmah ću otići — rekla je Ketrin. — Zaista nisam imala nameru da vam smetam. Samo sam htela da se zahvalim...

— Razumljivo — kazala je Sumiko. — Međutim, vi ste sada gost. Želite li nešto da popijete?

— Pa... Posle ovoga sa kolima... Nešto žestoko, ako vam

ne pričinjava teškoću... — rekla je Ketrin.

Sumiko je donela piće, pa je Ketrin sa zahvalnošću salila u grlo malo dobrog, snažnog, francuskog konjaka. To joj je prijalo... Onda se pojavio Leslie...

— Gospođice Dens — obratio joj se — jeste li sigurni da vam je automobil bio ispravan kada ste seli u njega?

— Kako to mislite? — uzvratila je pitanjem Ketrin.

— Lepo... — rekao je Leslie. — Kada ste poslednji put bili kod automehaničara?

— Čekajte da se setim... — Ketrin se nesigurno osmehnula, ne shvatajući kuda Leslie cilja. — Ja obično vozim stare automobile, i često sam kod majstora... Mislim da sam »im palu« vozila kod majstora prošle nedelje... U četvrtak, čini mi se...

— Da li je vaš automehaničar osoba od poverenja? — upitao je Leslie.

— Naravno — rekla je Ketrin. — Već sedam ili osam godina održava sve moje automobile.

— Onda ta majstonija zbog koje ste se zaleteli u našu ogradu, izgleda, nije njegovo delo... — rekao je Leslie.

— Ne razumem? Šta želite da mi kažete? — rekla je Ke-

trin i naslutila nešto što nije moglo biti dobro.

— Neko je namerno ošteti vaš automobil tako da, posle izvesnog vremena, u vožnji, otkaže i upravljač i kočnice, gospođice Dens — rekao je mirno Leslie dajući znak Sumiko da i njemu donese malo konjaka. — Da sam policajac, rekao bih da je ovo bio pokušaj ubistva!

Ketrin Dens je hitro ščepala čašu sa konjakom i u trenu je ispila do kraja...

*
* * *

— Možda bih mogao da vam pomognem, ako budete dovoljno iskreni — rekao je Leslie Eldridž. — U svakom slučaju, možete da birate. Ili da angažujete policiju, ili da poverite meni i Sumiko to o čemu ne želite da govorite!

Tom predlogu je prethodilo Lesliejevo pitanje o Ketrininim neprijateljima, na šta je ona odgovorila da joj nije poznato da ima neprijatelje. Onda je Sumiko rekla kako redovno gleda njene emisije na televiziji i da joj se čini da je moguće da postoje ljudi kojima se ne sviđa to što Ketrin Dens

otkriva njihove ne baš ugodne tajne pred milionskim gledalištem. Zatim je Lesli upitao na čemu Ketrin trenutno radi, a Ketrin je odgovorila da radije ne bi govorila o tome...

— Nisam sigurna — rekla je Ketrin Dens. — Uopšte nisam sigurna da bi bilo ko mogao da napravi tako nešto... To sa kolima... Možda su se sama od sebe pokvarila?!

— Ne bih da vas davim detaljima — rekao je Lesli — ali ono što je učinjeno na automobilu je jednostavno ručni rad. Neko je namerno oštetiio kola nadajući se da će vam se dogoditi nešto ružno. Računam da je taj neko imao na umu da bi svaka nesreća koja se vama dogodi naprosto prekinula vaš rad. Ili je u pitanju prosta osveta.

— Da li vam je iko ikada pretio? — upitala je Sumiko.

— Ne bih to tako nazvala... — odgovorila je Ketrin. — Bilo je ljudi koji su govorili o meni vrlo otrovno, ali i prilično javno. Uglavnom su me ocrnjivali u izjavama za štampu, posle nekih mojih reportaža i komentara...

— Onda ostaje mogućnost da neko želi da prekinete da radite to što sada radite i o čemu ne želite da govorite — rekao je mimno Lesli.

— Pa... Nije baš da ne želim da govorim — nesigurno se osmehnula Ketrin. — Samo ne bih želela da sve to bude obelodanjeno pre nego što dovršim reportažu. Znaite, iznenađenje je faktor koji koristim u svojim priložima...

— Iznenađenje je, takođe, faktor na koji računa osoba, ili više njih, koje žele da vi ne uradite to što ste započeli — rekao je Lesli. — Možda bi bilo najbolje da odete u policiju.

Ketrin Dens je razmišljala nekoliko trenutaka. Gledala je u Leslija i Sumiko. Videla je šta je Lesli u stanju da uradi sa napadačima ma koje vrste, i ta slika joj se nekako nije uklapala u činjenicu koju joj je sam Lesli saopštio, da je i on novinar, ali ne televizijski. Iako je prilično pratila štampu, Ketrin se nije sećala da je ikada igde naišla na potpis — Lesli Eldridž... Međutim, iako je pomišljala i na to da kolega novinar može da joj »otme« temu, preovladalo je njeno uverenje da Lesli, ipak, može da joj pomogne.

— Ne bih mešala policiju u sve ovo, ako možete da me razumete — rekla je Ketrin.

— Pazite! — rekao je Lesli. — Nemojte mešati svoju ličnu hrabrost sa potrebama profesije. Nije mali broj novinara

koji su stradali zbog svog osećanja neustrašivosti.

— Kad god radim na nečemu što zahteva rizik, ukalkulišem taj rizik u svoj rad — rekla je Ketrin. — U stvari... Možda bi bilo najbolje da sami procenite koliko je opasno to što sada radim...

— Ako vi tako želite — rekao je Lesli.

— Nisam sigurna da činim pravu stvar, ali ću vam reći o čemu se radi... — rekla je Ketrin.

Neko vreme je ćutala očekujući da u očima Sumiko i Leslija vidi napetu znatiželju. Međutim, njih dvoje su bili sasvim spokojni. Ketrin je pomislila: »Gospode! Ovo dvoje su baš čudan par... Na njihovom mestu bi drugi ljudi zaslinili od radoznalosti.« Onda je počela da govori:

— Sve je počelo otprilike pre dva meseca. Slučajno sam doznala da se Kerol Elis... Znate li je? Ne! Pa, ona je mlada glumica u usponu. Svojim talentom, ali i svojim izgledom je vrlo brzo stekla značajne pozicije u pozorišnom životu San Franciska. Već ima iza sebe dve glavne uloge i tako to... O njoj su pisali svi ugledniji časopisi. Stigle su joj i ponude za snimanje filmova. Uopšte, Kerol, sa svojih devetna-

est godina je vrlo lako mogla biti zvezda devedesetih, ako me shvatate. A onda sam doznala da se nalazi u jednom sanatorijumu. Nije važno gde. Važno je da je ta institucija poznata po tome što je skupa i što leči samo najteže oblike neuroza... Ne kažem da je u pitanju ludnica, ali je vrlo bitno to što tamo ne idu oni koji ne mogu da spavaju kako treba ili nešto slično. Taj sanatorijum je samo za teške duševne bolesnike. Igor Vallerijan se dugo lečio tamo, a i sami znate da je... Hajde, da ne okolišem! Dakle, doznala sam da je Kerol tamo i, pošto sam je srela nekoliko puta pre svega toga i ocenila da je mlada dama izuzetno psihički stabilna, jednostavno me je zainteresovalo odakle ta drastična promena kod nje. Uložila sam malo truda i ličnih veza i otišla joj u posetu... Zatekla sam izgubljeno ljudsko biće koje nije bilo u stanju ni da govori. Mislim da Kerol uopšte nije ni znala da osim nje još neko boravi u toj sobi. Osećala sam se užasno, ali sam, takođe, namirisala priču. Šta ćete? Profesionalno sam deformisana... Uspela sam da dođem do nekih dokumenata vezanih za njenu bolest. Neću vam reći na koji način... Iz tih papira sam

doznala da je razlog njenog stravičnog stanja — trauma! Nije pisalo kakva, pa sam morala da nastavim da istražujem. Bilo je teško, zamršeno i jedva sam uspjela da nekako skrpim nekakve obriše priče. Tu priču, naravno, nikada neću objaviti, jer ipak mi je draga ta jadnica. Međutim, njena priča me je odvela još dublje u neke vrlo mračne vode... Ukratko, radi se o tome da u San Francisku deluje neka vrsta bande, vrlo nemilosrdne, koja nasilno podvodi bogatim klijentima žene iz viših društvenih slojeva, žene iz javnosti, glumice, pevačice, čak žene iz politike... Neću vam sada reći sva imena... Reći ću vam samo da nijedna žena nije sigurna da joj već sutra neće banuti neko iz te bande i naterati je da se prostituiše. Prošle noći sam tajno snimala jedan privatni klub u Ulici Klermon. Tamo se obavlja završni čin te drame... Da li je dovoljno to što sam rekla?

— Zna li ko sve zna da vi istražujete te slučajeve? — upitao je Lesli.

— Pa... Osim nekoliko kamermana i Debore... Niko više — reče Ketrin Dens. — Čak ni glavni urednik ne zna na čemu radim!

— Ko je Debora? — upita Sumiko.

— Debora Poli je moja saradnica. Ona je mlad novinar, istražitelj — odgovorila je Ketrin. — Uglavnom se bavi stvarima oko kompjutera, što je meni, naviknutoj na terenski rad, od izuzetne pomoći. Mada ni ona ne zna za ono glavno...

— Kamermani? Koliko ih je tačno? — upita Lesli.

— Četvorica — reče Ketrin. — Sve su to provereni momci koji rade sa mnom već mnogo godina. Uopšte ne sumnjam u njih.

— I niko više ne zna da vi to radite? Kako stoji stvar sa ljudima sa kojima ste kontaktirali tokom istraživanja? — upitao je Lesli. — Verovatno ste imali veze sa nekim preko koga su organizatori te radnje doznali da ste im na tragu?

— Ima mnogo ljudi sa kojima sam razgovarala — reče Ketrin. — Ne manje od pedesetak. Mnogo njih su moji stalni izvori informacija. Nećete verovati, ali jednom mi je i jedan policijski inspektor rekao da misli da ja imam razvijeniju doušničku službu od same policije:

— Verovaću vam — rekao je mirno Lesli. — Da li ćete vi meni verovati ako vam kažem

da se nalazite u smrtnoj opasnosti?

— Pa... — Ketrin je na tren bila zbunjena. — Nekako ne mogu da poverujem u to, ali... Činjenice govore suprotno, zar ne? Ja sam novinar i moram da verujem činjenicama...

— Pokušaj sa automobilom nije uspeo sticajem okolnosti — rekao je Leslie veoma ozbiljno. — Drugim rečima, imali ste ludu sreću! Ali, već sledeći polkušaj će možda biti direktniji...

— Kako to mislite? — upitala je Ketrin Dens.

— Mislim da vas jednostavno mogu ubiti — rekao je Leslie. — Vi možda i niste svesni sa kakvim ljudima imate posla! Ja sam dobar deo života proveo na ulici i poznajem te ljude i znam koliko daleko mogu da idu. Neće prezati ni od čega da bi postigli ono što su naumili i neće se ustezati ni da ubiju bilo koga ko im se ispreči na tom putu. Gospođice Dens, vi ste sada ono što se na ulici zove »glineni golub«!

— Zar mislite da je toliko ozbiljno? — Ketrin je uzdrhtala.

— Siguran sam u to — rekao je Leslie. — Na vama je da odlučite da li želite da verujete, Sumiko i meni...

— Pa... ja vam verujem! — rekla je živahno Ketrin. — Da vam ne verujem sigurno vam ne bih rekla sve to...

— To nije bilo sve! — prekinuo ju je Leslie. — I vi znate da to što ste nam rekli nije ni deseti deo cele priče. A da bismo mogli da vam pomognemo... pre svega da vas zaštitimo, potrebna nam je cela celita priča, sa svim detaljima, imenima, adresama, datumima, smircima...

— Smircima?! — začudila se Ketrin.

— Možda će najbolje biti da sve što je vezano za tu aferu donesete, jednostavno, ovde kod nas? — predložila je ljubazno Sumiko. — Ovde možemo neposredno da se brinemo o vama, a čitav materijal će biti na sigurnom.

— Hej! Meni se čini da se vas dvoje to proglašavate mojim zaštitnicima! — Ketrin nije bila sigurna da li je sve dobro shvatila.

— Pa... — Leslie se osmehnuo prijateljski — ili to, ili policija!?! Ili se jednostavno prepustite opasnostima koje vam život donosi...

— Čekajte! Nije mi jasno?! Zašto to hoćete da učinite? — upitala je Ketrin Dens.

— Recimo da mogu u sve-
mu tome da pronađem nešto i
za sebe — osmehnula se Leslie.
— Konačno, i ja sam nekakav
novinar...

— Osim toga — dopunila ga
je Sumiko — nas dvoje stra-
šno mrzimo zle ljude!

— Blagi bože! — uzdahnula
je Ketrin Dens. — Kao da sam
pronašla dobre duhove iz la-
mpe... ili anđele čuvare?

*
* *
*

Sumiko je sa teškom mu-
kom uspela da udene svoj au-
tomobil između dva kamione-
ta, na parkiralištu ispred res-
torana »Ozi«, na Internešenel
Draju. Prepuno parkiralište
je svedočilo da je i restoran
prepun. Ali, Sumiko ionako ni-
je došla da večera...

Na ulazu su je sačekale dve
devojke koje su igrale ulogu
domaćica i šefova sale, samo
što su obe bile odevene samo
u usku, svilemu traku oko be-
dara — sve ostalo je bila nau-
ljena, zategnuta, gola koža, ona
koju su dobile rođenjem. Vi-
deвши samu ženu kako ulazi u
»Ozi«, obe devojke nămestiše
sumnjičav izraz na lice.

— Izvolite! — reče jedna od
njih obraćajući se Sumiko.

— Nemam nameru da ula-
zim — rekla je ljubazno Su-
miko. — Samo bih vas zamo-
lila da pozovete jednog od va-
ših gostiju...

Pri tome je obema devoja-
ka gurnula, vešto i brzo, u taj
svileni pojas po nekoliko no-
včanica od deset dolara. One
se osmehnuše:

— Kako je našem cenjenom
gostu ime? — upita jedna.

— Pit — reče Sumiko. — Ta
basko Pit...

— Oh! On... — rekla je dru-
ga glasom prema kojem nije
bilo sumnje da Pita poznaje,
i to vrlo intimno. Odmah se
okrenula i ušla u restoran...

Nekoliko trenutaka kasnije
ista devojka se pojavila, a oko
vrata, ramena i grudi joj je
nekako visio krupni, mladi mu-
škarac duge, plave kose i do-
broćudnog, pomalo grubog li-
ca. Sa izvesnim žaljenjem je
Tabasko Pit ostavio devojku i
krenuo u susret Sumiko...

— Hej! Moj trešnjev cvet!
Šta te dovodi ovamo? — ra-
dosno ju je zagrljio.

— Sigurno ne ove ogoljene
zverke — osmehnula se Sumi-
ko. — Hajde da malo izađemo
napolje. Nekako mi je zaguš-
ljivo ovde...

Kad su izašli ispred restorana Pit je kroz smeh rekao:

— I zagušljivo i ima suviše ušiju, zar ne? Kladim se da te Leslie šalje, jer jedino on zna da ću danas biti ovde!

— Dobio si opkladu — uzvratila je vedro Sumiko.

— O čemu se radi? — upitao je Tabasko Pit. — Hajde! Reci mi brzo... Čekaju me unutra. Uostalom, ni za šta na svetu ne bih propustio bliznakinje!

— Dvostruka nevolja, znači... — Sumiko je bez osvrtnja proverila da li u blizini ima radoznalaca, pa kad je utvrdila da ih nema, prešla je na stvar: — Leslie te moli da nam učiniš jednu uslugu.

— Ne mora da me moli — rekao je Pit. — Smatraj da ništa neću odbiti, osim druženje sa toplom braćom!

Nasmejao se grohotom. Sumiko je znala da je Pit već sigurno ispio dvadesetak boca svog omiljenog pića — australijskog piva, ali je isto tako dobro znala da nijedna količina bilo kog pića ne može da oduzme Tabasko Pitu zdrav razum i smisao za humor. Rekla je:

— Moraćeš na neko vreme da promeniš identitet.

— Čini mi se da shvatam... Treba da obavim nešto pred-

stavljajući se kao neko drugi, a?!

— Upravo tako — rekla je Sumiko. — Nevolja je što nemamo baš mnogo vremena za pripreme. A, ni ti nemaš baš mnogo vremena za uživanje u ulogu... Treba početi još noćas!

— Hej! Zar je baš toliko hitno?! — Pit je na umu imao bliznakinje koje su ga zaista čekale u restoranu.

— Uostalom, mislim da ćeš se snaći — rekla je Sumiko. — U kolima imam sve što ti treba...

Krenula je prema svom automobilu, a Tabasko za njom. On je još uvek mislio samo na bliznakinje i uopšte nije pokazivao preterano interesovanje za zadatak koji mu je poveravao Leslie...

Sumiko je iz automobila izvukla jedno veoma skupo, veoma sjajno, veoma uočljivo odeło, zatim cipele koje su tome odgovarale, a zatim i kravatu, zlatni ručni časovnik, nekoliko komada skupog muškog nakita. Na kraju, tu je bio i podebeo novčanik...

— Broj odeće i cipela je tvoj, ne brini — rekla je Sumiko. — U novčaniku imaš dovoljno da usrećiš tri para bliznakinja na duže vreme, ali to nije tvoj zadatak. Zvaćeš se Džošua Fre-

nk, predstavljaješ se kao berzanski broker na godišnjem odmoru, trošiceš onoliko koliko je potrebno da bi privukao pažnju... Sve što doznaš pamti. Zbog sigurnosti nećemo biti ni u kakvoj vezi.

— Koga treba da šarmiram? — upitao je Tabasko Pit.

— Mislim da će se oni već potruditi da šarmiraju tebe — rekla je Sumiko. — Geografija je Ulica Klermon. Cilj su makroi... Tvoj zadatak je da ubediš nekog od makroa da želiš da spavaš...

— Šta da radim? — zakikotao se Tabasko Pit. — Zar se to zaista zove »spavanje«?!

— Budi ozbiljan, molim te... — rekla je nežno Sumiko. — Treba da ubediš nekoga od njih da u krevetu hoćeš Ketrin Dens i nijednu drugu!

— Koga?! — zapanjio se Tabasko Pit. — Onu sa televizije?! Zar ona radi takve stvari?

— Ona ne radi takve stvari — odgovorila je mirno Sumiko. — Ali, postoje ljudi u Ulici Klermon koji takve stvari rade... Razumeš li?

Tabasko Pit nije bio baš prebrz u zaključivanju, naročito kad mu je krvotokom teklo više piva nego što bi bilo koji prosečan građanin mogao da podnese. No, ipak je shvatio:

— Hoćeš da kažeš... — šapnuo je. — Hoćeš da kažeš da su oni u stanju da nateraju ženu poput Ketrin Dens da se za lov...

Nije dovršio. Sumiko je zaklimala glavom i njemu je bilo jasno da je sve odlično razumeo.

— Ona je mamac — objasnila je Sumiko: — Leslie i ja brinemo o njoj. Tvoje je da pronađeš ljude koji su u stanju da tako nešto organizuju. Ne žali novac. Ionako je lažan...

— A... šta ću sa bliznakinjama? — zavapi Tabasko.

— Povedi i njih — dobacila je Sumiko sedajući u svoja kola. — Kažu da je utroje zabavnije...

Odvezla se bezbrižno. Suviše dugo je poznavala Pita i bila je ubeđena da će znati da se snađe...

* * *

Obazrevši se oko sebe u grču, Venesa Dejli gotovo pretrča prostor od lifta koji je izlazio na podzemno parkiralište do svog automobila. Ljudi koji su sa njom bili u liftu gledali su je pomalo zbunjeno,

čudeći se takvom ponašanju. Radili su u istoj zgradi i svi su znali da je Venesa uspešan advokat, jedan od partnera u uglednoj advokatskoj firmi — žena u usponu. Osim toga, bila je visoka, vitka, veoma žensktvena, sa nežnim licem i krupnim, smeđim očima. Lepotica koja je u sudnicama ostavljala upečatljiv utisak na sve.

Ušla je u svoj automobil, zaključala dobro sva vrata i brzo uključila motor, pokrećući kola ka izlazu. Svakome ko bi je iole pažljivije pogledao mogla je ostaviti utisak da se bori sa strahom. U stvari, Venesa Dejli i jeste bila prestravljena...

Prethodne večeri je imala jedan veoma neprijatan razgovor. Upravo na parkiralištu ju je sačekao elegantan muškarac, bliži pedesetim nego četrdesetim godinama, u pratnji dvojice momaka zlokobnog izgleda. Nisu se predstavili, ali su joj zato ponudili nešto od čega se zgrozila. U umu su joj još uvek odjekivale reči: »Ako ne pristaneš, lutko, ni sama ne znaš šta sve može da ti se dogodi... A ne znaš ni kad će ti se dogoditi! Razmisli do sutra uveče, a onda nam reci da pristaješ, pa će sve biti u redu...«

Nije ni smela ni htela da poveruje da se ne radi o nekoj

gruboj šali. U stvari, u prvi mah je i bila ubeđena da je reč o neslanoj šali koju joj priređuje neka nezadovoljna stranika ili neko koga je pobedila na nekom od suđenja. Međutim, kako je vreme odmicalo i kako je u sebi, po ko zna koji put, ponovila sve ono što joj je taj elegantni čovek izgovorio, shvatila je da se ne radi o zavirlavanju... U početku je imala na umu da jednostavno ode u policiju, ali je, kao advokat, odlično znala da nema dovoljno dokaza da bi policija mogla bilo šta da učini. Zatim je imala nameru da se obrati nekoj od privatnih agencija za obezbeđenje, no takav potez joj se učinio preuranjen... Međutim, sve to razmišljanje nije moglo da odagna strah koji je, malo-pomalo, rastao...

Donekle joj je laknulo kad je napustila garažu i krenula kroz ulicu. Ti ljudi je nisu čekali... »Možda su samo hteli da me zastraše,« pomislila je Venesa.

Kako je odmicala prema svojoj kući u predgrađu, bivalo joj je sve lakše...

Iako je povremeno proveravala u retrovizoru da li je neko prati, mogla je samo da ustanovi da joj ne pretili nikakva opasnost, pa je pred svoju kuću stigla gotovo sasvim smi-

rena. I pre nego što je isključila motor automobila, parkirana ispred garaže, videla je upaljeno svetlo u radnoj sobi i znala je da se tamo nalazi čovek sa kojim je živela već gotovo dve godine, Brus, i da će za manje od minuta biti u njegovom zagrljaju i onda će sve biti u redu. Čak se i osmehnula, pomislivši: »Kome uopšte može nešto tako ozbiljno pasti na pamet: da dođe i da mi predloži da provedem noć sa nepoznatim muškarcem... Taj nalickani je rekao 'klijent, baš kao da se radi o biznisu... To je suviše neozbiljno! Uz to da mi preti smrću ili ko zna čime ako ne pristanem! Smešno! Kako sam mogla i da pomislim da je to ozbiljno? Eto, nema ih, a ja sam stigla kući, iako su rekli da će se večeras...«

Nije stigla da dovrši misao do kraja. Jer, kada je zakoračila prema kući, ugledala je istog onog čoveka od prošle večeri kako jednostavno stoji pored stuba svetiljke koja je obasjavala njen vrt ispred kuće! Ukočila se! Ipak, nije bila toliko uspaničena da ne proverige su ona dvojica koji su bili sa ovim...

— Ne morate da proveravate, gospođice Dejli... — rekao je tiho elegantni zlikovac. — Moji saradnici su u blizini. Dr-

že na nišanu simpatičnih i tihih revolvera onog dasu koji nešto kompjuteriše gore, u sobi... Pretpostavljao sam da vam je nekako stalo do njega, pa sam rekao momcima da ga izbuše ako ne čujem od vas ono što očekujem da čujem!

Venesa je osećala kako joj je grlo toliko suvo da ju je vazduh koji je prolazio kroz taj organ grebao poput šmirgle. Istovremeno, težak znoj je obli po celom telu. Na tren joj se i um blokirao. Polkušavala je nešto da kaže, ali reči su joj se sudarale u glavi...

— Ostavio sam vam dovoljno vremena da razmislite, gospođice Dejli — rekao je čovek savršeno spokojno. — Uostalom, ako vi nećete da se tucate sa mojim klijentom, onda ćete imati priliku da sahranite tog vašeg, gore... Jedno tucanje vredi više od jedne muške glave! Šta mislite?

— Ne... — jedva je progovorila Venesa. — Ne verujem da mislite ozbiljno...

— Ama, nemoj! — čovek se umalo nije nasmejao. — Pa, ko bi se šalio sa takvim stvarima? Vidiš, lutko, ja svoj posao prihvatam vrlo ozbiljno. Toliko ozbiljno da sam spreman na sve, i to bukvalno na sve, kako bih ga obavio što bolje! Moj posao je seks! Ja sam posred-

nik u pružanju seksualnih usluga, damo. Ako neko od mene zatraži da mu dovedem Grejs Džons, ja ću mu dovesti Grejs Džons, pa ma koliko to koštalo. Naravno, postoji opasnost da me neko naprosto ucemeka u tom pokušaju, ali onda i moj klijent ostaje bez... Već znaš čega... No, ja mislim da ste vi pametni, gospođice Dejli, i da sa vama neće biti problema, zar ne?

Silno je želela da u torbici ima pištolj. Nekada ga je nosila, dok je zastupala sitne kriminalce i kretala se po opasnim delovima grada. Međutim, otkako je uglavnom radila parnice koje nisu imale direktne veze sa uličnim kriminalcima, mislila je da joj oružje neće zatrebati... Sada je silno želela da joj pri ruci bude bilo šta čime bi mogla da ubije tog zločinca...

— Nemojte me gledati sa tolikom mržnjom, gospođice Dejli — rekao je on mirno. — Mogao bih pogrešno da protumačim sve to... Mogao bih čak i da se naljutim, a onda se vi ne biste proveli baš dobro. Uglavnom, mnogo gore nego što ćete se provesti sa mojim klijentom... Subota uveče, u »Herkules« motelu... To je fini motel, i svideće ti se, lutko. Tamo ne zalaze ljudi kao ja.

Tamo dolaze oni koji su spremni da plate ogromnu lovu da bi povalili neku kao što si ti...

— Prestanite! — jedva je istisnula kroz suvo grlo. — Molim vas, prestanite!

— Ama, samo hoću da ti kažem šta treba da uradiš da bi preživela — reče on. — I ti i onaj gore, tvoj... Treba u subotu, oko deset, da odeš u »Herkules«, soba 203, lepo da pokucaš na vrata i da se potucaš sa onim ko ti vrata otvori! To je sve! Verovatno će ti dati i nekakav poklon, ili bar napojnicu... Oni su darežljivi, znaš! Onda te više neću uznemiravati, lutko! Bar ne dok nekome drugom ne padne na pamet da te kokne! Šta znaš, možda će i meni to pasti na pamet... Jer, da vidiš, za jednog advokata, ti si baš dobra riba!

Osećala se poniženom, povređenom, bednom. Poželela je da je sve to samo ružan san iz kojeg će se probuditi u svom krevetu, u strahu, ali sa olakšavajućim saznanjem da je reč o snu... No, to nije bio san. Taj čovek je stajao ispred nje i oštroumno se činio...

— Eto, vidiš... Lepo smo se dogovorili — rekao je on, zakoračivši prema njoj, ali je samo prošao, dodajući: — Budi tamo na vreme i živećeš u miru i sreći, lutko! I ti i onaj

tvoj, koji te čeka... Hajde, sad! Požuri! Ako te ne bude bilo, možda će pomisliti da ti se događa nešto neprijatno!

Vrisak koji joj se rađao negde u dubini svesti lutao je osećajima, osuđen da nikada ne prođe kroz grlo. Mislila je: »Zar se ovo događa meni?!? Zar se to uopšte događa bilo kome?!? Jesam li u paklu ili ga samo sanjam?!«

Ciničnim osmehom elegantni čovek pređe preko njenog prebledelog lica. Zatim joj je prišao. Njegova ruka se podigla nekako lenjo, gotovo bezvoljno i dodirnuo je vrhovima prstiju njeno lice...

— Da... Bilo bi zgodno povaliti jednu od vas. Za promenu... — rekao je čovek i bez žurbe otišao, a da se Venesa Dejli nije smela okrenuti da vidi kuda odlazi.

Stajala je još nekoliko dugih, napeith minuta, ukočena od straha, a onda je potrčala prema kući...

*
* *
*

Grupa mladih Portorikanaca je stajala na Uglu Klermona i 88. ulice, klimajući u ritmu krkljave muzike iz nekog starog

kasetofona. Zadirkiivali su jedan drugog i smejali se. Povremeno su dovikivali nešto na španskom devojkama koje su, na drugoj strani ulice šetkale, obučene na način koji je otkrivao njihove čari ili bar njihovu mladost. Mladići jednostavno nisu imali šta drugo da rade. Bar ne u tom trenutku.

A onda je odnekle iznikao veliki, beli »linkoln« koji je bez ikakve sumnje bio opremljen moćnim muzičkim uređajima, jer je iz njega izviralo bar trista decibela kantri-muzike, prelivajući se kroz otvorene prozore na ulicu. Automobil se kretao sporo, idući uz sam pločnik. Mladići su napinjali pogled da vide ko se tako bučno i tako sporo, kao da izaziva, vozi Klermonom...

»Linkoln« se zaustavio tik pored njih, a kroz otvoren prozor je iskočila raščupana glava devojke osmehnute od uha do uha.

— Hej! Momci! — pozvala ih je. — Pridite da vas nešto pitam!

Oni se sjatiše oko automobila vođeni radoznalošću. Zagrajaše iznenađeno kada se u drugom prozoru ukaza glava druge devojke — u dlaku iste kao i ona prva. Dve raščupane, nasmejane devojke — to je bilo vredno pažnje!

— Senjore... — otegao je jedan od momaka. — Ispunićemo sve vaše želje, i to besplatno! Samo recite koja je vaša igra!?

— Seks! — podvrisnula je veselo jedna od bliznakinja. — Naša igra je seks!

Mladići uzvratit će oduševljenim povicima. Međutim, ti povici utihn uše kada se vozačeva vrata otvoriše i iz njih izađe prilično krupan belac duge, plave kose, koji se nalakti na krov kola i pokaza im zube. Smešio se, ali po načinu na koji je to izvodio mladići su mogli da pretpostave da igra koju bi oni hteli da igraju sa bliznakinjama, ipak, nije moguća...

— Hitele su da kažu da nas troje želimo da vidimo dobar seks-šou — objasnio je mirno krupni, dugokosi čovek.

— Aaaaaa... To — reče jedan od mladića, ne odgovarajući.

— Jest li vi stranci? — upitao je drugi.

— Odakle dolazite? — treći je već slobodno prilazio, namirisavši napojnicu ili tako nešto.

— Mi volimo seks! — pevučkale su bliznakinje u duetu.

— Šta vas konkretno interesuje? — upitao je onaj koji je prišao Tabasko Pit.

— Nešto žestoko — reče Pit. Nije morao da glumi pripitog znatiželjnika, jer je u ruci držao dvadeset osmu konzervu piva. — Nešto bez foliranja... Razumeš!

Mladići su oklevali nekoliko trenutaka, ali kada su videli u Pitovim rukama novčanice, otkrivali su se...

— Možeš da svратиш u »ZOO«, daso — rekao je jedan od momaka. — Tamo ima šta da se vidi.

— Okej! — reče Tabasko. — Volim da gledam. Ali, još više volim da iskusim. Kome bih mogao da se obratim?

Portorikanci su ponovo razmišljali. Pit im pruži nekoliko novčanica, ne bi li im razbistrio glave, ali su oni još uvek razmišljali, ne shvatajući baš najbolje šta to taj dugokosi stranac očekuje. Onda se jedan od njih dosetio i rekao:

— Hoćeš da kažeš da ti treba još ovakvih? — pri tom je pokazao na bliznakinje, koje su se krikotale.

— Boljih... — rekao je Pit i namignuo. — Potrebne su mi bolje od ovih!

— Aaaaaa... — činilo se da je momak shvatio. — Pa, ne znam baš... Ali, u »ZOO« svraća Bisli. Možeš njega da pitaš šta ima na tržištu...

— Bisli, dakle? — rekao je Tabasko. — Kako ću ga poznati?

— Crnji je od ostalih — zacerekao se jedan od mladića. — Veoma je crn. I, izigrava nekog Afrikanca.

Zatim su dobili još novčanica. Činilo se da je taj stranac bio spreman zaista da potroši gomilu novčanica da bi sebi pronašao zadovoljstvo koje je tražio. Portorikanci su bili ushićeni i samo su malo žalili što oni nisu Bisli ili neko sličan...

Bilo je lako pronaći mesto zvano »ZOO«. Ogromna neonska reklama je bila suviše uočljiva. Ispred samog lokala su bile suviše uočljive devojke sa tako malo tekstila na sebi da Tabasko Pit uopšte nije morao da uključiti maštu da bi zamislio kako one zaista izgledaju. Jedna crnkinja od šest i po stopa visine, obučena samo u naćućorenu pufnicu od krzna među nogama, izigravala je portira na ulazu. Pit je mogao da joj prebroji sve zube kada se osmehnula i rekla:

— Ulaz je pedeset dolara po osobi, gospodine!

Pit je, naravno, sa sobom vu kao bliznakinje, pa je sada morao da odvoji sto pedeset dolara da bi mogao da uđe u ogromnu prostoriju ispresecanu

histeričnim svetlima lajt-šoua, u kojoj se već nalazilo, otprilike, dve hiljade ljudi, kovitalajuć se u ritmu napadne muzike. Tu i tamo su se iz gomile izdizali podijumi na kojima su se dešavale zaista neverovatne stvari...

Prsata cura sa zmijom je očigledno uživala izvodeći gimnastičke vežbe čisto pornografskog tipa. Dve vitke dame su uranjale jedna drugoj u intimnost na drugom podijumu. Na trećem su dva muškarca nešto slično radili jednoj atletski razvijenoj devojci. Jedan muško-ženski par tamne kože je vodio ljubav na podijumu u dnu sale, sa takvom žestinom i toliko glasno da se čulo čak i kroz tušnjavu decibela iz moćnih zvučnika. Bilo je tu i kombinacija od dve žene i jednog muškarca, tri muškarca i dve žene, dve žene i ruski hrt... Tabasko Pit se pomalo naježio od takvih prizora, ali se pravio da je sve u redu.

Nije bilo stolova, već su gosti dobijali nekakve svilene jastučiće i jednostavno pronalazili sebi mesto na podu. Pit i bliznakinje su pronašli jedno takvo u blizini krupne dame sa zmijom.

— Hej! — rekla je jedna od bliznakinja. — Da li mi se či-

ni ili je ova stvarno prava zmi-ja...

Nije stigla da završi rečenicu samo stoga što su joj se vilice toliko razjapile od iznenađenja da nije bila u stanju da ispusti ni glas iz sebe. U međuvremenu se pojavila konobarica, obučena u lance, pa je Pit mogao da naruči piće. Kao usput je upitao:

— Je l' ima ovde neko po imenu Bisli. Voleo bih da se sretnem sa njim.

Konobarica nije odgovorila baš ništa. Činilo se čak i da uopšte nije čula pitanje. Mirno je nestala u gužvi i pojavila se nekoliko minuta kasnije sa naručenim pićem. Pit je već mislio da će morati da ustane, probije se kroz tu nezamislivu gužvu i pokuša da pronađe tog Bislija na neki drugi način, kad je konobarica čučnula pored njega okrznuvši ga golim dojčkama po licu, i rekla, izgovarajući svaku reč tiho, ali jasno i, ravno u Pitovo naježeno uho:

— Bisli je tu, ali prima samo ako se radi o poslu.

Tabasko se odmah dosetio kako treba da postupi, pa je konobarici tutnuo novčanicu od pedeset dolara u ruku. Ona je rukama pokazao bliznakinjama da će neko vreme biti odsutan, što one nisu sas-

vim jasno primetile, obuzete nestvarnim događanjima na podijumima...

Konobarica je povelala Pita kroz gomilu. Savršeno je dobro znala kuda sve treba da prođe, a da ne nagazi nikoga. Konačno su stigli do nečega što je samo uslovno ličilo na šank. Uglavnom, tu se točilo piće. Iza toga se nalazio nekakav prolaz, ni vrata ni početak hodnika, ispred čega je stajao grmalj obrijane glave, koji je očigledno izigravao obezbeđenje. Konobarica je grmalju nešto rekla, a on se poslušno uklonio da propusti Pita... Konobarica se vratila u gužvu.

Morao je da prođe tim prolazom, priljavi i uskim, i stupi pred dvojna vrata, našavši se u nedoumici na koja da pokuša da pokuca...

Nije morao da kuca. Jedna vrata su se otvorila i momak koji je sasvim otvoreno držao »uzi« u rukama odmeri Pita od glave do pete, a onda ga pusti unutra i zatvori vrata. Pit se našao u maloj prostoriji koja je ličila na čekaonicu zubne ambulante — bila je toliko čista i uredna da nikako nije mogao da je poveže sa onim prizorima iz velike sale. Muzika iz lokala se ovde čula vrlo slabo i nekako je sve ličilo

na kancelariju nekog vrlo bogatog biznismena...

— Dakle... — rekao je Pit. — Jesi li ti Bisli?

Momak sa »uzijem« nije odgovorio, već je bez i jedne jedine reči vrlo brzo i vešto pretresao Tabasko Pita, koji se nije bunio, i dalje uspešno igrajući svoju ulogu. Samo se malo zacerekao, kao da ga telohranitelji dodiri golicaju.

— Hajde, prestani! — rekao je veselo Pit. — Kog đavola tražiš?

Momak ponovo ućuta, a onda priđe nečemu nalik na sto i učini nešto što je moglo biti samo pritiskanje dugmeta sa donje strane stola, na šta se ceo jedan zid te prostorije pomeri, klizajući u stranu...

Ono u šta je stupio Pit je mogao da smatra samo delom veštačkog raja — bilo je nalik na botaničku baštu ispunjenu golim telima ženskog pola. Pit pomisli: »Pa, ovo je pravi harem!«

U dnu prostorije bio je nekakav ležaj, prekriven svilenim zastirkama, na kome je sedeo krupan, čak podebeo crnac, obučen u besprekorno »Karden« odelo. U tom trenutku se bavio veoma privatnim delovima tela jedne sitne plavuše, koja je grcala i jecala od navodnog zadovoljstva...

— Gospodin Bisli, pretpostavljam?! — upitao je Pit. Crnac mu je na prvi pogled bio komičan, bizaran, apsurdan, ali se nije nasmejao.

— Ko hoće da zna? — uzvratilo je nehaljno crnac, ne pre stajući da čačka uzdrhtalu plavojku.

— Moje ime je Džoša — reče Pit, jedva se u trenutku potrebe setivši kako treba da odgovori. — Džoša Frenk. Jesi li ti Bisli?

— A, ko si ti, Frenk? — upitao je crnac.

— Rekli su mi da mogu tebi da se obratim... — rekao je Pit i iskezio se na dvadesetak devojaka koje su se muvale po prostoriji, hladnih izraza na licima, u čemu je čak i Pit, u pripitom stanju, u kome je bio, mogao da prepozna delovanje teških droga. — Treba mi malo zabave. Milade, čvrste, požudne zabave...

— Frenk... — ponovio je crnac. — Čime se ti u životu baviš?

— Petljam nešto sa kompjuterskom opremom... — iskezio se Pit. — Onako, za svoju dušu... Na veliko! Da nisi zainteresovan?

— Meni nisu potrebni kompjuteri — rekao je crnac.

— Ama, hajde... Danas su svima potrebni kompjuteri —

Pit je namerno ispružio ruku da dodirne kožu jedne od devojaka koje su prolazile. — Mogao bi da opipaš sve ovo lepo, mlado meso i da uvek znaš sve o njima.

— To znam i ovako — crnac se slobodnom rukom kucnuo po čelu.

— Dobro... Jesi li ti Bisli ili nisi? — upitao je Pit.

— Recimo da jesam — reče Bisli, još uvek ne ostavljajući plavojku na miru. — Jesi li ti došao da ozbiljno razgovaraš o poslu?

— Najozbiljnije! — odvrati Tabasko.

— Sa koliko nula se piše tvoja ozbiljnost? — upita Bisli.

— Recimo... sa tri, a može i sa četiri — osmehnu se srećno Pit, nadajući se da će se na taj lepak Bisli uhvatiti.

Crnac naglo napusti zabavu sa plavojkom, odgurnuvši je u stranu kao predmet. Zapijčio se u Pita trudeći se da proceni da li zaista ima posla sa čovekom koji je u stanju da na zadovoljstvo potroši nekoliko hiljada ili čak desetine hiljada dolara. Konačno je progovorio:

— Šta te zanima?

— Nešto neobično — reče Pit. — Nešto novo. Nešto što je retko...

— Ne davi! — reče Bisli. — Ti reci, a moj posao je da ti to obezbedim, ako se dogovorimo za cenu!

— Pošteno! — reče Pit. — Pa... Nisam baš razmišljao o konkretnim stvarima... Bliznakinja već imam. Ne zanima me posebno određena vrsta ili boja... U stvari, možda bi ti imao neki predlog?

— Osvrni se oko sebe — Bisli rukama nonšalantno pokaziva na devojke. — Uzmi šta hoćeš! Možeš i sve, ako želiš!

Tabasko Pit se nekoliko minuta posvetio razgledanju te čudne »robe«. Imao je utisak da je Bisli na tom mestu okupio sve same cure iz »Plejboja« i priznao je da bi tu zaista moglo da se nađe nekoliko savršenih primeraka, ali to nije bio njegov zadatak...

— Šta znam! — rekao je Pit. — Ima tu, ima... Ali, ja bih nešto specijalno...

Pravio se kao da nema pojma šta želi, čekajući da vidi da li je Bisli dovoljno glup...

Bio je. Rekao je:

— Možda bih mogao da ti ponudim nešto specijalno, ali to mora baš dobro da se plati.

— Koliko? — upitao je Pit.

— Dvadeset pet hiljada — rekao je Bisli.

— Hej! Šta to u krevetu vredi dvadeset pet hiljada? Pro-

kleta atomska bomba! — uzviknuo je Tabasko.

— Ako hoćeš, mogu ti uvaliti u krevet i atomsku bombu — zahohotao je Bisli. — Ali, ja ti nudim komad ženske koju ne može imati svako!

— Ali, ja neću da kupim ženu, već samo... — zaustio je Pit.

— Čekaj! — prekinuo ga je crnac. — Holi Pirs! Da li ti je poznato to ime?

Tabasko Pit se napravio da se priseća, iako je odlično znao ko je Holi Pirs. Ona je bila već prilično čuvena balerina — klasičan balet i te stvari... Nastupala je i u Njujorku, sa dobrim kritikama...

— Nemoj mi reći da ona mora da popunjava kućni budžet takvim stvarima?! — Tabasko nije hteo da poveruje.

— Ili bilo koja druga?! — rekao je Bisli. — Ti ih imenuj, a moje je da isporučim robu!

— A kad bih rekao da hoću Madonu? — zacerekao se Pit.

— Onda bi to bilo mnogo skuplje — rekao je crnac mirno.

Na tren se Tabasku dogodilo da zaista nije mogao da poveruje onome što mu taj Bisli govori. Bilo je neverovatno. No, vremena za gubljenje nije bilo...

— Kažeš da mogu da izaberem bilo koju od tih zlatnih koka? — rekao je Pit. — Dobro... Da razmislim...

— Razmišljaj brzo — reče Bisli. — Nemam vremena da te gledam dok razmišljaš!

— Vidi... Pre neki dan sam gledao neku ovdašnju televiziju... — Pit je odugovlačio. — Ima jedna uspaljenica kojoj bih voleo da pokažem kakve sve veštine znam... Nisam siguran da sam zapamtio kako se zove... Keti ili tako neka-ko...

— Sa televizije? Moglo bi da se organizuje...

— Setio sam se! — uzviknu Tabasko. — Ketrin Dens! Nju bih voleo da prodžaram!

Bisli nije ni trepnuo. Samo su mu se zenice suzile. Pit je mogao da pretpostavi da u sebi računa koliko bi sve to moglo da košta i ništa drugo. Bisli se uopšte nije pitao da li je u stanju da isporuči jednu televizijsku zvezdu...

— Petnaest hiljada i imaćeš je... U nedelju! Ako ti odgovara? — rekao je hladnokrvno Bisli. — Sam možeš da izabereš mesto.

— Petnaest hiljada... — zamišljeno je rekao Tabasko Pit.

— Uzmi ili ostavi! — rekao je Bisli kao najiskusniji bizni-

smen na svetu. — Ja drugačije ne znam da poslujem.

— Mogu da zamislim — reče Tabasko Pit.

*
* *

Ketrin Dens se osećala pomalo smešno. Kao da je bila u telu neke druge osobe. Ono što je Lesli Eldridž učinio sa njenim licem graničilo se sa čarobnjaštvom. Uz pomoć profesionalne, filmske šminke Lesli je sasvim izmenio njeno lice. Uopšte nije ličila na sebe. Sumiko je pomogla pri izboru odgovarajuće odeće i sada je Ketrin u ogledalu videla damu srednjih godina, sa prosekom kosom, ali sa izrazom i odećom koja je govorila da pripada vrlo sumnjivim društvenim slojevima.

— Neverovatno! — rekla je. — Ovako kako izgledam mogu da prođem kao ostarela prostitutka ili kao bivša kockarka.

— Pa... Tako, u stvari, i treba da izgledaš — rekla je Sumiko. — Jedino je pitanje da li će te tvoj informator sa ulice prepoznati...

— Taj... — osmehnula se Ketrin proveravajući u ogledalu da li će osmeh oštetiti šminku. — Taj prepoznaje samo li kove sa noćvanica. Bednik je teški narkoman koji je spreman da proda sve što ima ili zna, samo da bi obezbedio sledeći fikls.

— Utoliko bolje — rekao je Lesli. — Možemo da pođemo...

Leslijeva ideja je bila da maskira Ketrin. Objasnio joj je da je najbolje ako svoje neprijatelje, a sada je mogla biti sasvim sigurna da ih ima, dovede u zabunu, menjajući vreme na i mesta svog pojavljivanja, i radeći na poslu koji je započela sa drugim licem. No, Lesli je odlučio da uvek bude uz nju, za svaki slučaj. Procenio je da ne smeju ništa rizikovati.

Dopustio je Ketrin da ona vodi. Uostalom, ona je znala kuda ide i koga traži. Lesli je, doduše, mogao umesto nje da obavi taj razgovor, ali je reportažu koju je Ketrin radila, ipak, bila njena. Osim toga, Lesli je smatrao da je ona u tom televizijskom poslu mnogo iskusnija i bolja, priznajući da je i njemu veoma stalo da priča o monstruoznom podvođenju stigme na ekrane i razotkrije kriminalce. U tom razgovoru je rekao i nešto što

Ketrin Dens nije baš najbolje razumela. Rekao je:

— Ako prežive...

Ketrin to nije razumela, ali se nije ni mnogo mučila da razume. Ono što je razumela bilo je da Lesli i Sumiko žele da joj pomognu, ne samo u istraživanju za reportažu već da joj pomognu i da zaštite sebe od onoga u šta je teškom mukom poverovala — da joj neko želi smrt. No, činjenice su govorile tome u prilog.

Odvezli su se u 88. ulicu. Nadomak Klermona. Za tu priliku se i Lesli maskirao, izgledajući kao narko-diler ili makro, u šljastećem ružičastom odelu, sa pumpurnom kravatom i tamnim naočarima ukrašenim lažnim dijamantima. Ketrin se malo čudila što on ne nosi nikakvo oružje, ali se morala setiti one noći kada ga je i upoznala i nekako je mislila da njemu nikakvo oružje, osim sopstvenog tela, i nije potrebno. Kada su izašli iz automobila i krenuli niz ulicu, Ketrin se iznenadila što ničim ne privlače pažnju prolaznika, mada su, po njenom računu, izgledali prilično čudno. Međutim, kada je pogledala naokolo, mogla je samo da zapazi da su prolaznici u 88. ulici neuporedivo čudniji od njih dvoje.

Svraćali su redom u sve kafiće i barove, sve dok nisu ušli u lokal zvani »Trijade«... Čim su ušli unutra Ketrin je stisnula Leslijevu ruku, što je bio znak da je ugledala svog doušnika. Lesli je preleteo pogledom preko svih prisutnih, pogađajući o kome je reč...

Nije bilo mnogo posetilaca u »Trijadi«, ali se po njihovim licima moglo prepoznati da svi pripadaju istom plemenu — nesrećnih, neizlečivih narkomana! Ketrin je povelala Leslija do stola u samom uglu, za kojim je sedela devojkica gotovo savršenog skladnog tela, ali lica ispijenog drogom. Iako je izgledala izmučeno i sasušeno, Lesli je odmah shvatio da nije starija od dvadeset godina. Njih dvoje su seli za njen sto bez pitanja. Lesli je prepustio da Ketrin vodi igru...

— Kako ide? — upitala je Ketrin devojkicu, koja je sa mukom okrenula pogled i nije ništa odgovorila.

Nekoliko sekundi je Ketrin procenjivala da li je devojkica u stanju da je prepozna, pa kad je dobila nemušt, ali negativan odgovor, rešila je da postupi onako kako je od nje zahtevao Lesli. Rekla je:

— Vidim da se nešto ne osećaš dobro, Marša.

— Otkud ti znaš moje ime? uzvratila je devojkica. Pri tom joj se lice uopšte nije izmenilo, samo je izgledalo da joj je pogled, i inače tup, postao još tuplji.

— Tebe svi poznaju u ovim krajevima — rekla je Ketrin. — Imam osećaj da si spremna da zaradiš koji dolar...

— Uvek mi treba koji dolar — rekla je Marša isto onako beživotno.

— Koliko ti treba? — upitala je Ketrin.

— Koliko nudiš? — uzvratila je ravnim glasom Marša.

— Pedeset — rekla je Ketrin što je mogla mirnije.

— Pedeset dolara se ne daje tek tako — rekla je mlada narkomanka. — Je li on u pitanju?

Pokazala je na Leslija, valjda misleći da treba da spava sa njim ili nešto slično.

— Ne — rekla je Ketrin. — On je moj. Treba mi nešto drugo.

— Ako je redaljka, onda neću... — rekla je devojkica kao da govori o starim novinama. — Prošli put sam zaglavila u centru za narkomane zbog toga. Jednostavno su me pokupili iz te šupe...

— Ne moraš da uradiš ništa slično — rekla je Ketrin. —

Uopšte nije to u pitanju. Treba mi informacija!

— Aha! — klimnula je glavom usporeno Marša. — Znači, bez muškaraca... To je dobro.

— Bez muškaraca — rekla je Ketrin. — Dobićeš pedeseticu ako mi kažeš sve što znaš o onome što se dešava u klubu »ZOO« i oko njega!

Marša se pomerila. To nije ličilo na nagli pokret iznenađenja ili na bilo šta slično, mada je to trebalo da bude. Ona je čak pokušala i da promeni izraz lica, ali to jednostavno nije uspela. Lesli je suviše dobro poznao ljudsku dušu da ne bi zaključio kako se Marša uplašila pitanja koje joj je postavljeno.

— Ne znam ništa... — rekla je Marša nešto tišim glasom.

— Ne znaš, je li... — rekla je mirno Ketrin, a onda uzdahнула i načinila pokret kao da se sprema da krene. — Onda, ništa... Ostaćeš »kraća« za pedeset dolara.

— Čekaj! — rekla je što je mogla brže Marša. — Stani! Možda ipak nešto...

— Hajde! Možeš ti to... — rekla je Ketrin i iz torbice izvukla novčanicu od deset dolara, spustivši je na sto ispred Marše. — Da čujem!

— Ne znam mnogo... — rekla je nesigurno Marša. — Priča se svašta... Kažu da je neko naručio nekakvu ženu koja je advokat...

— Možeš ti i bolje od toga — rekla je Ketrin i dodala još jednu novčanicu od deset dolara.

— Dejli... Ta žena se zove Dejli — rekla je Marša.

— Ko je naručilac? — upitala je Ketrin glasom koji je svedočio da odlično zna o čemu govori.

— To ne znam — rekla je Marša. — Neki momci su se izrekli da će biti odvedena u motel »Herkules«...

— Kad? — upita Ketrin.

— To ne znam... — rekla je Marša. — Ništa više ne znam!

Ketrin više nije ni morala da postavlja pitanja. Samo je dodala još deset dolara prethodnoj sumi. Marša je nastavila zureći užagrenim očima u novac:

— Govore da je iz Njujorka došao nekakav producent, bogataš... On je, mislim, naručio tu Dejli... Ne znam ko je posrednik... Zaista ne znam...

— To što si mi rekla je suviše malo za pedeset dolara — kazala je Ketrin. — Da li je bilo još takvih narudžbi?

— Nisam sigurna... Sinoć je u »ZOO« bio nekakav ludak za koga govore da je dugo pregovarao sa Bislijem o nečemu... Taj je doveo nekakve bliznakinje, ali niti je njih vodio u sobu, niti je uzimao druge devovojke... Kažu da je i on nešto naručio, ali niko ne zna šta...

Lesli je krišom pogledao u Ketrin i ona mu je uzvratila pogled — odlično su se razumeli.

— Dakle... Bisli organizuje takve stvari? — upita Ketrin.

— Ne znam — reče Marša. — Bisli ima mnogo devovojaka. On ih ima najviše...

Ketrin je spustila na sto i ostatak novca, čutke očekujući da Marša izgovori još nešto. No, devovojci je trebalo još prilično mnogo vremena da se priseti još nečega, a onda je rekla:

— Ne znam više ništa o tome... Ali, znam nešto drugo. Ponovo su se pojavili neki ljudi u Klenmonu koji su, ranije, odrađivali prljave stvari za gazde...

— Kakvi ljudi? Kakve prljave stvari? — upitala je kratko Ketrin Dens.

— One opasne stvari... — rekla je devovojka, usporenim pokretima sklanjajući novac sa stola. — Neki kažu da su oni

ubili Tima Kalagana kad je zabrljao, prošle godine... I tako nešto... Dugo nisu bili u Klermonu. Sada su opet došli... Neke devojke govore da je opet neko zabrljao i da će opet neko završiti u betonu...

Lesli je sasvim slučajno znao šta se zbilo sa čovekom po imenu Tim Kalagan, koji je bio jedan od viđenijih makroa u Ulici Klermon. Preteo je neke devojke drugim makroima, a zatim hteo da preuzme na prepad jedan od luksuznijih lokala u Klermonu, pa su ga ubili i ugradili u temelje jedne zgrade koja se gradila u blizini. Sasvim slučajno su pronašli telo u još vlažnom betonu...

— Okej! — rekla je Ketrin Dens devojci. — Zaslužila si piće.

— Ne treba mi piće — rekla je sporo Marša, ali se po boji glasa osetilo njeno nestrpljenje. Bila je nestrpljiva da što pre izađe na ulicu i pronade nekoga ko će joj prodati još heroína...

Kada su Ketrin i Lesli izašli na ulicu, samo su se pogle-

dali. Sada su oboje znali mnogo više nego ranije...

*
* *
*

Galerija »21« nije bila mesto na kome se Tabasko Pit mogao osećati dobro. Sve te nerazumljive slike na zidovima, i još nerazumljivije skulpture raspoređene po prostoru bez, za njega, ikakvog smisla, činile su ga nervoznim. Uzalud se trudio da prepozna na platinama likove i u bezobličnim masama kamena i drveta bilo kakve oblike. Za Tabasko Pita apstraktna umetnost nije bila stvar uz koju se mogla popiti konzerva piva...

Ipak, bio je tu, i šetkao je od eksponata do eksponata, praveći se da sve to gleda sa razumevanjem, povremeno se osvrćući ka ulazu. Laknulo mu je kada je na ulazu ugledao Leslija...

— Drugi put mi zakaži sastanak negde drugde. Ovo mesto je jezivo! — rekao je Pit kada su se pozdravili.

— Mislim da je nevolja u tome što ti ovakve stvari gledaš očima — rekao je Lesli.

— A ikako drugačije da ih gledam?! — zapanjio se Pit.

— Ovo može da se gleda samo srcem — objasnio je ukratko Lesli.

Pit je napravio začuđenu grimasu, a onda prešao na njemu bliskije stvari:

— Noćas sam, izgleda, dobio pratnju, mada je nisam tražio...

— Gde i kako? — upita Lesli.

— Kada sam napustio to mesto... »ZOO«... — reče Tabasko Pit. — Odmah sam ih uočio, ali sam se pravio da ih ne primećujem. Pustio sam ih da me doprate do hotela... Da znaš da su prilično uporni! Još uvek su tamo!

— Hoćeš da kažeš da si im zbrisao?!

— Kako sam drugačije mogao da dođem u ovu prokletu galeriju i sastanem se sa tobom? — uzvрати Pit. — Jedan je bio na sporednom izlazu, jedan u garaži, a jedan u glavnom holu. Mislili su da su poknili sve rupe... Ipak, ovaj veliki miš im je umakao.

— Računam da ćeš biti dovoljno mudar da te ne primeće kad se vratiš — rekao je Lesli.

— Ne brini — reče blago Tabasko. — Nikada neće doznati da sam bio odsutan. Ne razumem samo zašto me prate?

— Možda ja razumem... — rekao je Lesli. — Ako si tražio da »kupiš« Ketrin Dens, onda im je to moralo biti malo sumnjivo, budući da je prilično moguće da isti ti ljudi žele pomenutu gospođicu da skrate za glavu...

— Misliš da je ubiju? Taj Bisli... — Pit je sklapao sliku događaja.

— Mislim da za sada samo proveravaju ko si, šta si i da li si provokator ili ozbiljan klijent — reče Lesli. — Ipak, budi oprezan. Kada bi samo naslutili da si u bilo kakvoj vezi sa Ketrin Dens...

— Ne brini! Tabasko Pit zna da vodi računa o sebi — rekao je Pit.

— Znam to — reče Lesli. — Ipak, budi oprezan. Ljudi koji su toliko drski da prisiljavaju žene na prostituciju, i to one kojima tako nešto uopšte nije primerno, spremni su na sve i verovatno sasvim dobro organizovani.

— Doskočićemo mi njima, zar ne, Les? — osmehnuo se Tabasko.

— Možeš se kladiti u to — Lesli je uzvratio osmehom. — Sada se vrati u hotel.

— Samo to? Mislio sam da... U stvari, zar ne bi bilo dobro da ti izručim tog Bislija!? Mi-

slim da bi od njega mogao da doznaš zanimljive stvari.

— Još je rano za tako nešto — reče Lesli. — Za sada skupljamo dokaze i tu imaš odlučujuću ulogu. Nemoj da uprs-kaš!

— Nema šanse za tako nešto! — reče oduševljeno Pit i uzdahnu sa olakšanjem napuštajući galeriju. Osvrnuo se samo, sa izvesnim čuđenjem primećujući da Lesli nastavlja da razgleda sve te eksponate sa ozbiljnim interesovanjem.

Taksi je dovezao Pita tačno na ono mesto odakle se pružao prolaz za izvoz smeća iz hotela u kojem je odseo, i dalje izigravajući stranca u San Francisku, koji samo želi dobru zabavu i za to je spreman da plati velikim novcem. Na taj način je izašao i sada se jednostavno uputio tim prolazom sa namerom da uđe u hotel, popne se liftom za osoblje do svog sprata, a onda... Soba ga je čekala, i u sobi bliznakinje, koje ga nikako nisu puštale na miru, namirisavši novac.

Dva radnika su, upravo u tim trenucima, sređivala kontejnere sa hotelskim đubretom. Pit im se osmehnu ljubazno u prolazu, a oni ga pogledaše u čudu. Pit je bio zaista zadovoljan sobom — uspevao je da, eto, nadmudri ljude koji su pra-

tili, a morao je i da prizna da donekle uživa u ulozi bogatog turista, iako svakako nije imao ozbiljnu nameru da iskoristi usluge tog gada, Bislija...

Razmišljao je o Bisliju i celoj toj stvari. Pitu se činilo da nikada neće ni čuti da je neko naterao žene, kao što je bila ta Ketrim Dens, da legnu sa nekim protiv svoje volje. A, upravo se, izgleda, to događalo i Tabasko je samo mogao da zaključiti da je sve to plod besknupuloznog kriminalnog uma, verovatno nekoga ko iza svega toga stoji i upravlja čak i Bislijem. Bila je to vrhunska drskost. Pit je mislio: »Bogami, ova zemlja neće daleko dogurati ako ne stane na put takvim ljudima! Da nam je, kojim čudom, predsednik žena, oni bi mogli i nju da nateraju...«

Morao je nekoliko minuta da čeka lift. Odahnuo je kada su indikatori kretanja lifta pokazali da se približava drugo nivou podruma, to jest mestu gde se nalazio. Zadovoljno je cokučio jezikom kada je zvonce oglasilo da je lift pristao... Vrata su počela da se otvaraju...

Pit je svakako morao imati osećaj da je već u svojoj sobi, pored bliznakinja, i da njegovi pratoci nikada neće ni saznati da je napuštao hotel... Me-

đutim — kad su se vrata lifta otvorila Pit nije ni trepnuo suočivši se sa sačmarom čija je cev bila uperena ravno u njegovo čelo! Iz lifta su izašle tri mračne spodobe, naoružane do zuba!

— Koji je ovo... — zaustio je Pit.

— Zaveži! — glasilo je naređenje izgovoreno nekakvim tamnim, smrtonosnim glasom.

Jednostavno su ga uvukli u lift, a Tabasko je zaključio da je zaista najpametnije da ne govori ništa. Odmerio je trojicu svojih novih prijatelja, ali je od toga imao samo zaključak da nijednog nije nikada video u životu. Nijedan od njih nije bio ni nalik onim ljudima koji su ga pratili posle tog razgovora sa Bislijem...

Mislio je da će ga odvući nekuda po njihovoj želji. Nekuda gde će ga neko od njih ispitivati, mučeći ga na najneverovatnije načine i već se pripremao da primi dobre batine, ali je svakako bio odlučan da ostane kod svoje priče o Džošui Frenku. No, lift se popeo tačno do sprata na kojem se nalazila njegova soba i tri mračna tipa su ga otpratila ravno do sobe, uguravši ga kroz vrata... Oni nisu ušli za njim. Nije ni bilo potrebe. Unutra je bio četvrti, krupniji od sve troji-

ce zajedno, sa licem u nekakvim ožiljcima i dubokim borema... Tabasko nije video ni traga bliznakinjama.

— Isplatio sam guske — rekao je taj ogromni neznanac gotovo prijateljski. — Šta će ti one? A nisu potrebne ni meni... Ja volim muško meso, ako možeš da me razumeš...

Tabasko Pit nije bio od ljudi koji su bili u stanju da razumeju muškarce koji vole muškarce. Zato je rekao:

— Oprosti, ma ko da si, jako bih voleo kada mi se ne bi suviše približavao! Gadim se tople braće!

Neznanac se nije ni pokrenuo. Samo se nasmejavao kratko i pokazao Pitu rukom stolicu koja se, valjda samo za tu priliku, nalazila na sredini sobe. Pit nije želeo da pravi velike probleme, jer je smatrao da tako nešto ne bi trebalo da učini Džošua Frenk, pa je zauzeo svoje mesto, iskreno se nadajući da ga taj ogromni nastrani tip ipak neće dodirivati.

— Fino! Vidim da se sa tobom može lako razgovarati — rekao je mamlaz, koji je ličio na sve drugo samo ne na pedera. — Ne volim kada se ljudi sa kojima razgovaram foliraju, a još manje kada pružaju otpor.

— O čemu ćemo razgovarati? — upita Pit što je smireni je mogao.

— O tebi, lutko! — reče neznamac. — Ja volim i da razgovaram o muškarcima, a ti mi ličiš na pravog, pravcatog muškarca.

Tabasko je počeo da se nervira. Hladan ton kojim je taj kreten govorio upozoravao ga je da ima posla sa tipom koji je verovatno nebeski siguran u svoju nadmoć, što je, pretpostavljao je Pit, moglo da ima nekog osnova. Uporedo sa nervozom koju je osećao, počeo je da procenjuje na koji način da rascopa glavu tom ogromnom lažnom muškiću...

— Dakle... Prvo ćeš mi reći svoje ime, lutko! — rekao je tip. — Onda ćeš mi reći za koga radiš i šta, do đavola, radiš! Posle toga ćemo se dogovoriti kako će se naša veza dalje razvijati!

— Naša veza?! — začudio se Tabasko. — Nisam znao da imamo vezu...

— Sada imamo — rekao je savršeno mirno veliki peder. — Onda... Da počnemo! Kako ti je ime?

— Džošua Frenk — odgovorio je Pit.

Brzina kojom se pokrenuo taj džin zaprepastila je Pita i zatekla ga nespremnog za od-

branu. Priznao je sebi da je potcenio pedera, ali tek kada se našao na podu, ležeći potrbuške, sa pantalonama srozanim do kolena, a ta gomila homoseksualnog mesa ga je pritiskala u kičmu...

— Odgovor nije tačan, lutko! — rekao je nezadiljano grmalj. — Hoćeš li da nastavim sa onim što sam počeo ili ćeš mi reći svoje lepo ime, lutko?!

Tabasko Pitu je bilo sasvim jasno šta je to počeo da izvodi taj idiot, i to ga je začnulo osećanjem poniženosti. Krv mu je jurnula u glavu, ali uopšte nije bio u položaju iz kojeg bi uspeo da učini bilo šta protiv nekoga ko je merio, bez sumnje, bar tri stotine funti. Sa druge strane — Tabasko Pit nikada sebi ne bi oprostio što nije ništa učinio u trenucima kada je pretila opasnost da izgubi svoju mušku čednost...

— Dakle, lutko? — rekao je slon gotovo nežno.

— Okej! — rekao je Tabasko Pit. — Nema razloga za nasilje. Pusti me, pa ćemo razgovarati onako kako ti hoćeš.

— A, ne! To ne! Sve što imaš da kažeš...

Pitovog mučitelja je prekinuo udarac Pitove pete ravno u kičmu. Taj udarac nije bio dovoljno snažan da ga onespособi, ali je zato bio dovoljno

precizan da ogromnom čoveku nanese tačno toliki bol da izgubi koncentraciju i kontrolu. Pre nego što je mogao da odreaguje na Pitov udarac nogom, Tabasko se izvio, ulažući u taj pokret svu snagu kojom je raspolagao, i zamahnuvši rukama iza glave zgrabio pederu za glavu i — prebacio ga preko sebe, istog časa skačući na noge i hitro navlačeći pantalone. Naprosto nije bio dovoljno pokretan sa pantalonama oko kolena...

I, jednom rukom je držao da mu pantalone opet ne spadnu, a drugom je tresnuo grmalja, koji je upravo pokušavao da ustane...

No — to je izgledalo kao da je udario u stenu! Pita je zabolela svaka košćica u ruci, a pederu nije bilo ništa!

— Načinio si grešku, kauboj! — rekao je taj gad usprativši se pred Tabaskom.

— Pa... — Pit je pogledao protivnika ravno u oči i iskezio se, baš kao što je uvek činio spremajući se da napadne. Samo, njegov protivnik je bio suviše siguran u sebe da u tome vidi bilo kakvu opasnost.

Taj nastrani bik je bio brz i verovatno toliko snažan da je

mogao da smrvi Pitova rebra, ali je Pit bio brži... Izvio se u stranu kada je grmalj napao, a onda ga je pogodio munjevito, i to dva puta — nogom u mošnice! Usledio je udarac u slabine. Zatim — koleno u vilicu, pa lakat iza uha! Konačno, Pit zari prste leve ruke u grlo protivnika! I... To je bilo dovoljno — grmalj ukrsti očima i opusti se...

Tabasko Pit je razmišljao, otprilike, sekund i po, pre nego što je uhvatio manijaka za kragnu i prebacio ga preko kuka — ravno u prozor! Staklo pršte, a slonovsko telo tog pederu prolete... Tabasko pomisli: »Kako li će samo izgledati kad ovaj nosorog tresne negde dole?!« Jednostavno, nije smeo da rizikuje da ostavi takvog ludaka u životu!

Naravno, ona trojica koji su ostali ispred vrata morali su čuti šta se događa u sobi i, naravno, ušli su — upravo na vreme da vide svog druga kako uči da leti...

Zatvarači njihovih oružja škljocnuše, a Tabasko samo podiže ruke i osmehnu se najneviniji je što je mogao:

— Bojim se da je on otišao malo na čist vazduh, momci — rekao je.

*
* *
*

Progutavši svoj sedmi »validijum« tog dana, Venesa Dejli uđe u sobu koja joj je služila kao garderoba. Osim donjeg veša na sebi nije imala ništa, ali to nije bio razlog zbog kojeg je ušla u garderobu. Prišla je polici sa cipelama i zavukla ruku u najgornji deo, izvukavši neveliku kantonsku kutiju. Dugo je držala kutiju u ruci osećajući kako joj kolena klecaju. Misllila je samo: »Danas je subota, danas je subota...«

Trebalo joj je mnogo vremena i još više snage da otvori kutiju. Unutra se nalazio pištolj. Mali, niklovan. Sa urezanim posvetom na dršci — »Pravda je slepa«, pisalo je. Bio je to poklon njenog oca. Dobila ga je na dan stupanja na prvu advokatsku dužnost. Sećala se kako joj je otac govorio da dobar advokat mora da nauči i kako da se odibrani, ako je nužno...

Prošle večeri je, unezverena, u nemogućnosti da izgovori šta je, zapravo, muči, ostala sama.

Čovek sa kojim je živela napustio je kuću. Laknulo joj je zbog toga. Znala je da mora zaista sama da se izbori protiv svega toga... Protiv tog elegantnog kriminalca koji je prisiljava i ucenjuje... Uzela je pištolj u ruke.

Nikada nije pucala iz vatrenog oružja, ali je teoretski znala šta treba da uradi kako bi uopšte mogla da puca. Pritisnula je dugme koje je oslobađalo šaržer. Zatim je drhtavim prstima iz kutije uzela nekoliko metaka. Napunila je šaržer — stalo je sedam metaka. Zatim je gurnula šaržer u ležište, a onda nekoliko puta duboko uzdahnula pre nego što je repetirala...

»Kako je sve to jednostavno!«, pomislila je, istovremeno pomislivši da je užasno lako pritisnuti okidač i utonuti u večiti mrak. Ili uperiti pištolj u bilo koga i njega poslati u večitu tamu...

Uhvatila ju je teška drhtavica, koju je jedva uspela da obuzda. Zaricala se da ne sme da zaplače, a obrazima su joj tekle ljute suze. Pokušavala je da misli, ali joj to nije uspevalo. U glavi su joj se samo rojile rastrzane misli, ili samo reči koje su se besmisleno ponavljale...

Obukla je prvo što joj se našlo pod rukom i ukočenim koracima krenula iz kuće ka garaži. Mutilo joj se pred očima — da nije, mogla ni da vidi da ima pratioce i tada bi znala da joj je njen elegantni mučitelj odredio pratnju do motela »Herkules«, valjda da bi bio siguran da će ona ispuniti svoj deo »pogodbe«.

U automobilu je progutala još jednu pilulu »valijuma«. Od svega joj je bilo muka i činilo joj se da će se isповраćati, ali nije. Otvorila je prozor kola i disala nekoliko minuta duboko. Zatim je uključila motor i pokrenula vozilo...

Pre nego što joj se počelo dešavati to što joj se dešavalo i što je smatrala čudovišnim, znala je već gde se nalazi motel »Herkules«. Čak je jednom, nakratko, i bila pod krovom tog zdanja. Znala je da je to motel samo po imenu — u stvari, bilo je to izuzetno luksuzno mesto u kojem je najobičnija soba stajala preko hiljadu dolara za noć. I, znala je da je to omiljeno mesto za poslovne sastanke, ali i za boravak bogatih i moćnih ljudi koji su, iz ovih ili onih razloga, dolazili u San Francisco. No, sada je, pomućenom svešću, jedva prepoznavala put koji ju je vodio ka tom, za nju, mučilištu...

Bila je spremna da ubije bilo koga ko bi nasrnuo na nju, pa čak i da sama izgubi život, ali da ne dopusti da kriminalci dobiju ono što su želeli.

Kada je stigla u blizinu motela, najednom, kao presečene, njene mutne misli se razbistriše, a ona se pretvori u odlučnu, hrabru mladu ženu koja se bori protiv zla! Osećajući se hladnokrvnom kako nikada u životu nije bila, parkirala je svoj automobil i izašla, dok su joj u susret krenuli momci sa parkirališta, poslovično ljubazni. Pružila im je ključeve vozila, a zatim se, uspravna, sa ponosom na licu, uputila u zgradu motela...

Stupila je pred recepciju malo bledeg lica, ali sasvim odlučna, stežući torbicu u kojoj se nalazio pištolj.

— Ja sam Venesa Dejli — rekla je ženi na recepciji. — Očekuju me u sobi broj 203.

— Sačekajte samo trenutak — rekla je recepcionerka i povukla se malo dalje, iza pulta, dižući telefonsku slušalicu.

Venesa nije slušala šta ta žena govori. To je nije zanimalo. Osvrnula se oko sebe tražeći pogledom ljude za koje je bila sigurna da će ih prepoznati kad ih ugleda... I — prepoznala ih je. Znala je da su to ljudi elegantnog neznanca koji ju je

uvalio u celu tu nevolju. Osmehnula se hladno, znajući da je posmatraju. U sebi je pomislila: »Želela bih da doznam ko me toliko želi da šalje ove strvinare da me dovedu... Želela bih da izdržim dovoljno dugo da to doznam...«

— Možete poći u sobu 203 — rekla je recepcionerka.

Venesa se malo trgla, ali je zahvalila klimanjem glave i krenula preko hola, ka hodniku koji je vodio do soba, prošavši pored dvojice ili trojice koji su bili tu tek da nadgledaju njen dolazak. No, kako je prilazila sobi, tako je strah u njoj rastao, ma koliko mu se odupirala. Koraci su joj se skraćivali, a dah bivao sve plići. U jednom trenutku je čak i zastala, dobivši snažnu želju da se okrene i pokuša da pobjegne... Ipak, nadjačala je odluka!

Stala je pred vrata na kojima je stajao broj 203. Podigla je ruku sa namerom da pokuca.

U tom trenutku se odnekuda pojavio visok, snažan mladić vrlo kratke kose, sa tamnim naočarima na očima. Ogromnim rukama je, bez i jedne jedine reči, hitro, iščupao torbicu iz njenih ruku!

Venesa je jedva čujno jeknula gledajući kako mladić pretura po torbici, vadi pištolj i

mirno ga stavlja u svoj džep. No, to nije bilo sve...

Pre nego što je i stigla da zaista oseti stravu, Venesa se nađe pritisknuta uza zid, a ruke tog gada su prelazile njenim telom, ne bez izvesne požude, pretresajući je. Ukočila se i stegnula zube toliko da su je zabolele vilice kada je osetila da tip gura ruku u njene gaćice...

Krv joj se zaledila u žilama. Gledala je u stranu i nije videla osmeh na mladićevom licu. Onda se on udaljio u tišini, a ona je ostala, sama ispred te sobe, osećajući se bednijom nego ikada u životu!

Potom su se vrata sobe otvorila i na taj zvuk se Venesa naglo okrenula i odmah prepoznala čoveka koji je tamo stajao...

— Ti?! — uzdahnula je.

— Obećao sam ti da ću te... — rekao je tiho Barden Mek Orli.

Bio je krupna zverka iz finansijskih krugova, i pre nekoliko godina bio je optužen za krupne pronevere. Venesa Dejl je zastupala firmu koja je od Mek Orlija zahtevala millionsku odštetu. Dobila je taj proces. Tada je Mek Orli bio prema njoj, nasamo, slučajno, vrlo grub. Znaajući da joj bez prisustva svedoka može svašta reći,

još tada joj je zapretio da će je. . . Venesa se tačno setila njegovih reči!

— Uđi! — zapovedio je Mek Orli.

Ona se pokrenula nekakvim mehaničkim koracima i ušla. On je zatvorio vrata za njom. Okrenut leđima, rekao je:

— Hajde! Skidaj se! Na žalost, nemam mnogo vremena da se zabavljamo raznim seksualnim veštinama. . . Moram to da obavim brzo. Ali, odmah mogu da ti obećam da ću ponovo doći da te vidim, kad budem imao vremena!

Venesa je stajala, nemoćna da se pokrene. Jednostavno, ma šta da je bila u stanju mozgom da naredi — telo je nije slušalo.

— Šta čekaš?! — izbečio se Mek Orli na nju, okrećući se.

Ona i dalje nije bila u stanju da reaguje. Tada je on prišao i zgrabio rubove njene haljine i jednim silnim pokretom je precepio taj deo odeće na dvoje, bacajući ostatke na pod. Cerio se. . .

— Nemaš pojma koliko će me ovo koštati i koliko me je već koštalo i zato se potruđi da uživam! Ako ne budeš uspešla da me zadovoljiš, prebiću te, kućko! Pogana, advokatska kućko!

Obema rukama je nemilosrdno, grubo, zgrabio njene dojke. . .

Upravo u tom času su se vrata tiho otvorila. Mek Orli je preko Venesinog ramena pogledao prema vratima i samo mu se učinilo da u njima vidi nekakvu tamnu figuru, nalik na ljudsku, a onda se svetlo ugasilo!

Venesa je čula nekakav čudan, siktav zvuk i istog časa osetila da ju je Mek Orli pustio i udaljio se od nje. U tami nije mogla da odredi na koju stranu. Zatim je osetila nešto nalik na pritisak ljudskih prstiju negde u predelu svog vrata, iza uha, i od tog dodira kao da se umrtvila i utonula u nešto nalik na polunesvesticu. Znala je da je neko podiže sa poda, mada nije bila svesna da li to samo sanja, ili joj se priviđa, ili joj se stvarno dešava.

Sa njenim vidom nije bilo baš sve u redu, tako da nije mogla dobro da proceni šta uopšte može da vidi, čak i kada je tama nestala. Negde u dnu svesti je registrovala da je iznesena napolje, van zatvorenog prostora. Potom je usledilo nekakvo kretanje slično trčanju, ali ona nije trčala. Po vremenu bi sasvim gubila svest, a zatim se iznenudivala što

može da prepozna da se nalazi na zadnjem sedištu nekog automobila. Čak joj se učinilo da kroz prozor tog automobila može da vidi kako jedan od onih ljudi, možda baš onaj koji ju je pretresao, leži, bez znakova života, na nekakvom travnjaku... I, prepoznala je kretanje automobila, a onda ponovo potonula u nesvest...

Povremeno bi dolazila sebi, ali nije mogla da proceni da li se automobil još kreće ili stoji. Onda je osetila kako je ponovo neke ruke iznose i nose, a da nije mogla da zna kuda... Definitivno je izgubila svest neposredno pošto je ispred svog lica ugledala maskiranu glavu, crnu, sa čudnim, uskim očima plavo-sive boje, i bilo joj je čudno što se ne plaši te maske i tih očiju...

Nije imala pojma koliko dugo je bila u nesvesti! No, kada se probudila, sa lakom glavoboljom, zaprepastila se — nalazila se u svom krevetu, u svojoj kući, obučena u svoju redovnu spavaćicu... Skoro da je pomislila: »Pa, ja sam motel »Herkules« samo sanjala...«

*
* *
*

Sumiko i Ketrin Dens su poslušali Leslijev savet i pred ku-

ću Venese Dejli došle tek negde oko podne. Lesli je rekao da će je do tog vremena popustiti glavobolja. Ketrin je upitala kako Lesli to zna, ali on ništa nije odgovorio, a Sumiko se ponašala kao da je njjoj sve jasno. No, Ketrin je već stekla utisak da postoje neke stvari o kojima ni Sumiko ni Lesli nisu bili spremni da razgovaraju sa njom, a ona nije htela suviše da »talasa«, pa se uzdržala od suviše radoznalosti.

Uglavnom, bile su ispred kuće Venese Dejli, i znale su već da je ona imala bliske susrete sa tom monstruoznom mafijom. Ketrin se gotovo obradovala što će moći da razgovara sa ženom koja je prošla kroz taj pakao... Zato je odlučno, sa elanom, pokucala na vrata.

Venesa Dejli je otvorila. Bila je iscrpljena tek prošlim događajima, što joj se videlo na licu. Sa izvesnom sumnjom je pogledala u dve žene...

— Gospođice Dejli, ja sam Ketrin Dens, sa TVSF televizije, a ovo je moja asistentkinja, Sumiko — rekla je novinarka. — Možemo li da razgovaramo?

— O čemu? — upitala je oprezno Venesa.

— O vrlo osjetljivim stvarima... — rekla je Ketrin. — Smemo li da uđemo?

Domaćica je dugo razmišljala pre nego što se pomakla da propusti svoje gošće. Još uvek je bila nekako mamurna posle prošle noći i još uvek nije shvatila šta ta novinarka, za koju je već čula, želi da razgovara sa njom.

— Bojim se da nemam mnogo vremena — rekla je Venesa. — Putujem danas i... Već možete da pretpostavite...

— Ne znam da li će ovo biti šok za vas... — reče tiho Ketrin Dens. — Nas dve ne moramo da pretpostavljamo. Nas dve sve znamo!

— Šta? — izustila je Venesa. Još uvek nije razumela...

— Motel »Herkules« — reče tiho Ketrin.

Venesa Dejli prebledela. Da nije sela istog časa verovatno bi morala da se pridrži za Sumiko, koja joj je bila najbliža. Usne su joj drhtale i činilo se da će izgubiti svest. Međutim, strahovitim naporom volje se pribrala...

— Šta hoćete od mene? — upitala je skrhanim glasom Venesa, pomislivši da su te dve žene došle da nastave sa mučenjem, baš u trenutcima kada je krenula naprosto da pobje od svega.

— Ne bojte se, molim vas — rekla je Sumiko toplim glasom. — Mi vam nećemo učiniti ništa nažao. U stvari, došli smo da vam pomognemo. Štaviše, već smo vam, na neki način, pomogle.

— Kako?! — šapnu zaprepasćeno Venesa.

— Naš prijatelj je bio sinoć u »Herkulesu« — reče Ketrin Dens. — On vas je dovezao do kuće.

— Da... Ovaj... Ne znam... — mucala je Venesa, gledajući unezvereno čas u Sumiko, čas u Ketrin. — Mislite da kažete da je vaš čovek sprečio... sve to...

— Učinio je ono što je bilo neophodno — rekla je Sumiko. — No, za vas bi bilo bolje da sve to zaboravite. Nadam se da vam se sinoć nije dogodilo ništa ružno? Mislim... Pretpostavljam da je naš prijatelj stigao na vreme!

— Da — reče sa izvesnom sigurnošću Venesa. — Izvukao me je, Ali, ja sam bila u nesvesti i ne sećam se najbolje detalja.

— Nečega se verovatno sećate — reče Ketrin. — Ja samo želim da mi kažete ko vas je primoravao da odete u taj motel, koga ste zatekli tamo? To je ono što mene zanima.

— Zašto? — upita Venesa. Iako su je Sumiko i Ketrin umirile, još uvek nije shvatala šta se očekuje od nje.

— Zato što radim na reportaži koja će raskrinkati bandu koja prisiljava žene na prostituciju — objasni u jednoj rečenici Ketrin.

— Ah! Da! TVSF... — reče Venesa. — Zato ste došle?

— Ne samo zato — dodala je Sumiko. — Došle smo i da vas otpratimo. I sami ste rekli da putujete.

— Da... U stvari... — Venesa pogleda u svoje gošće i sasvim iskreno reče. — U stvari, bežim!

— To je razumljivo — rekla je Ketrin Dens. — Međutim, ne znam da li ste svesni da bi ti ljudi i dalje mogli da vas drže pod nekom vrstom prisiljave? Ako budu doznali kuda idete...

— Neće! Ne smeju! — panično uzviknu Venesa, prekinuvši novinarku.

— Zato ćemo vam pomoći — reče Sumiko. — Verujem da ste već kupili avionsku kartu!?

— Jesam — reče Venesa. Topli glas te Japanke kao da ju je primoravao da ništa ne krije, iako je bila sasvim svesna da bi, čak i pred svojim gošćama, morala da krije utočište svog bekstva.

— Kuda ste mislili da ođete? — upita Ketrin.

— U Akapulko — reče Venesa. — Računam da je tamo u ovo doba godine velika gužva i da me u toj gužvi neće moći pronaći...

— Dobro je — rekla je Sumiko — ali, ne dovoljno dobro. Valjda vam je jasno da su ti mafijaši malo bolji od prosečnih zlikovaca. Uradićete nešto drugo!

To nije zvučalo kao naređenje, već kao savet, ali je Venesa naprosto znala da će poslušati mladu Japanku. Klimnula je glavom očekujući da čuje razjašnjenje do kraja...

— Evo... — rekla je Sumiko i iz svoje torbice izvukla pregršt dokumenata. — Ovde je pasoš, karta socijalnog osiguranja, vozačka dozvola, nekoliko kreditnih kartica... I, avionska karta do Sidneja, Australija. Znam da vi, kao advokat, možda nećete odobriti lažna dokumenta, ali verujte da su takve stvari neophodne. Kada se već trudite da nestanete, učinićete to temeljno!

— Lažni pasoš! — začudila se Venesa. — Sidnej!

— Da. Tako je najjednostavnije — rekla je Sumiko. — Nama ćete dati vašu kartu, pa ćemo je overiti pred sam let, tako da će izgledati kao da ste

zaista otputovali u Akapulko. A, vi ćete, sa drugog aerodroma, u našoj pratnji, pod lažnim imenom otići u Australiju. Morate imati poverenja!

— Na kreditnim kanticama se nalazi dovoljno novca da možete bar tri meseca da živite sasvim pristojno — dodala je Ketrin. — One nisu lažne. Udesila sam da vaše troškove kreditira moja televizijska stanica. Naravno, vratićete se kada raskrinkamo tu bandu i kada više ne bude opasnosti po vas.

— Kad govorite o tome sve izgleda tako jednostavno — reče Venesa.

— I nije baš preterano komplikovano, ako ne bude iznenađenja — rekla je Sumiko. — Samo nam morate verovati!

— Šta mi drugo preostaje?

Venesa je raširila ruke. — Kome drugom da se obratim?

— Zauzvrat ćete mi ispričati svoju priču. Ne morate pominjati svoje ime — rekla je Ketrin vadeći reporterski kasetofon iz torbice. — Mene zanimaju samo ličnosti sa one strane zakona!

— Ovaj... Dobro... U redu — Venesa je pristala. — Ali, pre toga... Želim da vas pitam!

— Pitajte — rekla je Ketrin Denis.

— Da li me je vaš prijatelj, kad me je dovezao, u stvari doneo kući... Da li me je on i presvukao u pidžamu? — Venesa je u tom času devojački pocrvenela.

Ketrin i Sumiko se zgledaše, a zatim prasnuše u vedar smeh...

*
* *

Leva ruka Tabasko Pita bila je lisicama vezana za članak njegove desne noge, tako da je mogao samo da sedi ili leži postrance u prostoriji koja je, pretpostavljao je, nekada služila kao ostava. No, nije imao pojma gde se ta prostorija nalazi. Kada su ga napali naoružani ljudi u hotelskoj sobi, pokušao je da se odbrani, ali su oni bili jednostavno brojniji, pa, iako je jednom polomio vilcu, a drugom izbio tri ili četiri prednja zuba, konačno su ga onesvestili, odveli i strpali u prtljažnik nekog automobila. Kada je došao sebi i kada su oni otvorili prtljažnik, već je bio vezan. Onda su mu navukli povez preko očiju i vukli ga dalje, sve do te neveli-

ke prostorije u kojoj se sada nalazio.

Rane i uboji su se u međuvremenu ohladili, pa je đavolski bolelo, ali Pit nije mnogo obraćao pažnju na to. Pokušavao je da natera sebe da misli analitički, da razloži sam sebi celokupnu situaciju i da pokuša da nađe izlaz...

Bilo je evidentno da ga nisu ubili, čak i kad su mogli. Takođe je bilo jasno, još po ponašanju onog monstruoznog pедера, da od njega žele da doznaju ko je on, u stvari, ko ga šalje, šta pokušava da uradi, i Tabasko je verovao da će oni nastojati da ga nateraju da progovori. Već je na svojoj koži osetio da uopšte nisu nežni. Naprotiv! Tabasko je u izgledu imao perspektivu da bude svojski mučen, i to mu se nikako nije dopadalo. No, tako ponižavajuće vezan i zatvoren, jednostavno nije video način da se oslobodi. Sve što je mogao bilo je da — čeka!

Čekao je dovoljno dugo da poželi da je odvezan, pa da može da izađe i pronađe toalet. I, upravo tada su se vrata otvorila i Pit je u njima video dva krupna momka koja je već poznavao iz hotelske sobe. Uhvatili su ga kao da je vreća povrća i jednostavno odvukli nekakvim hodnikom... Sve što je

Pit mogao da primeti bilo je da se nalazi u nekakvom podrumu.

Stigli su pred lift, a onda su mu ponovo navukli crni povez na oči, pa nije mogao da vidi. Zato je vrlo pažljivo osluškivao, nadajući se da će mu nečemu poslužiti podatak do kojeg sp-rata će se lift popeti. Čuo je jedva čujno škljocanje prekidača sigurnosnog kontakta na mehanizmu lifta, svaki put kad bi prošli vrata — bilo je šest takvih vrata... Na sedmim se lift zaustavio!

Ne skidajući mu povez sa očiju, momci ga odvukoše još nekoliko jardi. Zatim je Pit čuo kako se otvaraju neka vrata, pa su ga onda provukli i kroz ta vrata, a onda jednostavno ostavili da sedi na podu. Mirisalo je na žestok duvan i vino. Pit nije očekivao da čuje glasove, ali ih je ipak čuo:

— Skinite mu to! — rekao je jedan glas, gladak kao porculan.

— Lisice, mislite? — upitao je jedan od momaka.

— Nisam mislio skalp — uzvratio je glatki glas. — Mada... Nije loša ideja. On ima tako divnu, bujnu kosu!

Tabasko Pit je pomislio: »O! Ne! Još jedan peder!« Zatrep-tao je kada su skinuli povez sa očiju i promljavao članke

na ruci i nozi kad su mu ot-
ključali lisice.

Nalazio se u velikoj sobi ko-
ja je nijemu mogla da liči na
malo bolju čekaonicu neke au-
tobuske stanice. Bio je tu i bar
sa gomilama boca, što punih
što praznih, stočić sa mnogo
raskupusanih časopisa, desetak
stolica, jedan ležaj, jedan ve-
liki sto na kome je još bilo os-
tataka hrane... Pepeljare su
bile pune, a jedan iskrzani špil
karata na stolu govorio je Ta-
basku mnogo — u toj prostor-
iji je boravilo mnogo muška-
raca i to prilično dugo vreme-
na.

— Zar nije bolje bez lisica i
takvih stvari? — upitao ga je
tim blesavim glatkim glasom
jedan sredovečni čovek, obu-
čen toliko prokleta elegantno
da je Pit još jednom pomislio
da ima posla sa seksualno na-
stranim tipom.

— Ko ste vi i šta želite od
mene? — upitao je Pit, rešen
da odigra ulogu uvređenog i
povrešenog turista. — Nisam
očekivao da ću ovako nešto do
živeti u San Francisku!

— Hajde, hajde... — odma-
hnuo je rukom elegantni tip is-
tovremeno pokazujući pokretom
glave na zidovima koji su do-
vukli Pita da mogu da se iz-
gube. — Hajde da probamo da

razgovaramo bez žuči. Onako,
prijateljski.

— Rado, ali... — Pit je do-
dirnuo prstima svoje poseko-
tine i modrice. — Ovo se ne
može nazvati nikakvim prija-
teljstvom.

— Verujte da je posredi gre-
ška — reče tip. — Uostalom,
vi ste je svojeručno ispravili.

— Ako mislite time što sam
onog bilka izbacio kroz prozor,
onda ste u pravu — iskezio se
ratoborno Tabasko Pit.

— Dobro... Nećemo sada o
tome — reče glatki. Ne vidim
razloga da to uopšte pominje-
mo. Ali, red je da se predsta-
vimo jedan drugom... Ja sam
Don Hauser, a vi?

— Ja sam Džošua Frenk —
odgovorio je Pit spremno.

— Recimo da nemam razlo-
ga da vam ne verujem, gospo-
dine Frenk — rekao je Hau-
ser. — Ipak, ja vam ne veru-
jem. Nemojte mi zameriti, ali
sam nekako uveren da su vas
poslali da njuškate po poslo-
vima koji ne bi trebalo da vas
se tiču, što nije naročito zdra-
vo, ali to već znate... Mene za-
nima ko vas je poslao. Čak i
pod uslovom da ostanemo kod
vašeg imena... Džošua Frenk.

— Ja sam samo tražio malo
dobre zabave — rekao je Pit.
Dobio sam batine, a nekakav
nastrani slon mi je pretio si-

lovanjem. Pokušajte da razumete! Sve to je toliko ružno da sam morao da se razljutim...

— Čekajte, gospodine... Hm! Gospodine Frenk, nemojte me zamajavati — rekao je Hauser ne menjajući glatkoću glasa. — Ja nemam vremena za prazne priče. Lepo sam vas pitao i očekujem pošten odgovor. Ko vas šalje?

— Ne razumem o čemu govorite — Tabasko je slegnuo ramenima.

Hauser je nekakvim sporim pokretom, koji je bio izglacan gotovo kao i njegov glas — izvukao revolver sa prigušivačem iz futrole ispod sakoa. Jednostavno je uperio cev ravno u Pitovu glavu.

— Rekao sam da nemam vremena — rekao je mirno. — Na žalost, moraću da vas ubijem ako mi ne kažete ono što me zanima. To će, doduše, otežati moja nastojanja da doznam ko pokušava da me ometa u poslu, ali... Šta se drugo može kad nemam vremena?

Pit se nije uplašio. I ranije je stajao i gledao u cevi svakojakog oružja. U stvari, u tom trenutku je mislio: »Pazi! Ovaj je navrnuo prigušivač, što govori da ne želi da se pucnjava čuje, a to može da bude znak da se nalazimo u nekoj zgradi u kojoj ima i ljudi ko-

ji nisu pod komandom ovog ludaka!«

— To što ja nemam mnogo vremena vama ne mora ništa da znači... — rekao je glatko Hauser. — Ali, moram da vam skrenem pažnju da ni vi nemate mnogo vremena! Svega nekoliko sekundi, u stvari!

Tabasko Pit se, tada — osmehnuo! Prijateljski! Široko! Razoružavajuće! Rekao je:

— Pa, vi zasta mislite ozbiljno?! Hajde, molim vas, ne preterujte u reakcijama! Možemo da razgovaramo i bez pretnji.

— Možemo li? — upitao je mirno Don Hauser.

— Naravno — Pit je raširio ruke. — Evo... Ja ću vama sasvim otvoreno reći sve ono što vas zanima, ali mi samo kažite, molim vas, kako ste otkrili da nisam običan turista željan zabave?!

Hauser nije baš mogao da poveruje, ali nikako nije mogao ni da propusti priliku. Ukoliko njegov zarobljenik zaista hoće da govori — onda bi bilo glupo ubiti ga. Zato je vratio revolver u futrolu.

— Bilo je lako — i on se osmehnuo. — Nije stvar u imenu, iako još uvek verujem da se uopšte ne zovete Džošua Frenk. Stvar je u toj guski, Ketrin Dens! Niste baš mora-

li nju da odaberete kao mamac...

— Zašto? — upita sa zanimanjem Tabasko, kao da čas-ka sa starim prijateljem.

— Zato što ona jednostavno nije pogodna — reče Hauser. — Naime, prokleta kučka njuška oko nas već nekoliko nedelja... Nemojte mi reći da je ne poznajete?

— Nikada je u životu nisam video! — reče Pit i to je bila sušta istina. — Osim na televiziji, razume se.

— Sjajno lažete! — reče uz osmeh Don Hauser. — Vidite, ja imam osećaj da vas je baš ona poslala. Sve govori u pri-log tome. Izabrali ste nju za mamac, što je bilo glupo. Niste policajac, jer smo proverili imate li podršku, pa je niste imali, što znači da radite sami... I, njuškate po istim stvarima kao Densova! Nije mi bio potreban digitron da izračunam sve to i dobijem ispravan rezultat. Jesam li u pravu?

— Tu ima logike — reče Pit. — Ipak, ja pomenutu damu ipak nisam imao prilike da sretnem uživo!

— Okej! Onda vas je unajmila preko posrednika, zar ne?

— Čak ni to — rekao je mirno Tabasko Pit.

Nije posedovao moć predosećanja kao njegov prijatelj

Lesli Eldridž, ali je sada sasvim jasno predosetio da je Don Hauser zaista izgubio strpljenje i da će ponovo posegnuti za revolverom i zato nije više imao vremena...

Skočio je, spustivši glavu niskom, tako da je temenom tresnuo Hausera ravno u nos. Istovremeno je grčevito zgrabio nalickanog tipa za obe ruke, kako ovaj ne bi mogao da dohvatiti revolver, a onda ga je, većim zahvatom, prebacio preko sebe tako da je Hauser tresnuo leđima o pod i isterao vazduh iz pluća. To je za posledicu imalo da nekoliko sekundi nije uopšte mogao da se prodere i dozove telohranitelje. Tih nekoliko sekundi je Tabasku bilo sasvim dovoljno...

Kleknuo je na grudi Hauseru, izvukao njegov revolver i tresnuo upravo prigušivačem protivnika po glavi. Zatim mu je hitro pretresao džepove, prebacivši sve brzo u svoje. Onda je pomislio: »Nema mi druge! Moram da izbušim one momke, ako mislim da se izvučem odavde!«

Nije čekao da oni dođu po njega. Znao je pravilo koje govori o iznenađenju, pa grunuo u vrata!

Međutim, ona su bila vrlo čvrsta i sasvim dobro zaključana, tako da čak ni snaga je-

dnog Tabasko Pita nije mogla da ih pomeri!

— Oh! Sra... — zaustio je Tabasko, ali je bio prekinut.

Naime, vrata su se otvorila, ali sa druge strane, i našao se, oči u oči, sa četvoricom mladića od kojih su dvojica već u rukama držala pištolje!

Tabasko Pit je pucao brzonom koja je i njega samog zapanjila! Što je mnogo važnije, pucao je čudovišno precizno — oba telohranitelja sa oružjem behu pogođena prvim zrnima, a zatim još jedan od preostale dvojice...

Onda je u revolveru ostao samo jedan metak, a ispred Pita je bio još jedan protivnik, koji je upravo pokušavao da izvuče svoje oružje. Tabasko je imao vremena da malo razmisli i da nacilja — u noge!

Potrošio je poslednji metak pogodiivši četvrtog gorilu u nogu i ovaj je poskočio od bola, što je Pitu dalo dovoljno vremena da mu priskoči, opali jedan vatren aperkat i nokautira ranjenika...

Zatim je pojurio hodnikom ka stepenicama, nadajući se duboko da je neutralisao sve neprijatelje. Nije imao pojma gde se nalazi i šta će zateći kad izjuri iz te zgrade, ali je silno

želeo da mu se pri ruci nađe barem taksi, ako ne i neki automobil...

*
* *

Ketrin Denis nije mogla tek tako da nestane. To je i njoj samoj bilo jasno. Već to što se dva dana nije pojavljivala u zgradi TVSF moglo je izazvati suvišnu radoznalost, a možda i preteranu zabrinutost uprave televizije, što Ketrin nije želela. Sa druge strane je pretila sasvim ozbiljna opasnost da se, odlaskom u svoju kancelariju, u redakciji TVSF, izloži napadima ljudi koji su imali nešto protiv nje. Pažljivim vaganjem te dve krajnosti i ona i Lesli su došli do zaključka da je neophodno da se, makratko, pojavi na televiziji.

Lesli je, naravno, bio uz nju, i to toliko blizu da ni jednog trenutka, otkako su izašli iz kuće, nije prekinut bukvalno fizički kontakt između njih dvoje. Prihvatili su ideju koju im je dala Sumiko i koja je glasila: »Izigravajte strasne ljubavnike koji ne mogu da se uzdrže od dodirivanja!« Upravo su to činili!

Kada su ušli u zgradu TVSF, Lesli je grlio Ketrin, a i ona njega. Svi koji su poznavali Ketrin Dens, svi koji su radili sa njom, znali su da je to novina u njenom životu. Bili su iznenađeni i jedni su se osmehivali misleći: »Pa, vreme je da i ona oseti slasti života!«, a drugi su se mrštili razmišljajući sasvim drugim načinom: »Eto ti ga! Sada će i Ketrin prestati da radi kako treba, čim je našla ovako mladog i lepog pastuvala!« Lesli i ona se uopšte nisu obazirali ni na osmehe, ni na mrštenja. Otišli su ravno u njenu kancelariju.

Dočekala ih je Debora Poli, prva Ketrinina saradnica, tamnokosa devojka čvrste građe i markantnog lica. Prodornim pogledom je odmerila Leslija i progovorila tek kada ih je Ketrin formalno upoznala:

— Nadam se da niste iz televizijskog sveta.

— Zar je to nešto ružno? — uzvratio je Lesli pitanjem.

— Biti sa televizijskim muškarcem je kazna Božja za bilo koju ženu — rekla je Debora. Zatim se obratila Ketrin: — Neću te pitati gde si bila ovoliko dugo...

— I da me pitaš ne bih ti odgovorila — osmehnula se Ketrin proveravajući svoju poštu za to vreme.

— Bler me je jutros pitao za tebe i ja sam uspešno slagala kao što i treba — rekla je Debora Poli. — Kako napreduje tvoja istraga?

— Ako mi ti dodaš koju sitnicu možda ću moći da kažem da napreduje dobro — reče Ketrin. — Imaš li šta?

— Imam snimke Kerol Elis — rekla je Debora. — Poslala sam jednog novog, mladog, drčnog kamermana u taj sanatorijum i dečko je čučao tamo tri dana i tri noći i najзад uhvatio Kerol Elis kako izlazi...

— Izlazi?! Hoćeš da kažeš da je napustila sanatorijum?! — začudila se Ketrin.

— Snimak nedvosmisleno govori tome u prilog — rekla je Debora. — Jedan muškarac ju je izveo i odvezao u nepoznatom pravcu. Pomenuti kamerman je mnogo bolji paparaco nego šofer, pa su mu izmakli. Nije ni na jednoj poznatoj adresi.

— Dobro... Bar nešto... — rekla je Ketrin i nastavila da pregleda poštu.

— Da... — kao da se prisećtila Debora. — Još nešto... Već dva puta te je telefonom zvala izvesna osoba po imenu Marša.

Ketrin brzo pogleda u Leslija, ali se on pravio da uopšte

nije tu. Jednostavno je smerno sedeo u uglu, glave uronjene u nekakav ilustrovani časopis. Ketrin je rekla, sa izvesnom nadom:

— Da li je ostavila kakvu poruku?

— Ne — reče Debora. — Nije bilo poruka.

— Šteta — reče Ketrin.

Nekoliko minuta je u prostoriji vladala prava radna atmosfera, a onda se pojavio Mark Bler. Čim je ušao svima, pa čak i Lesliju, bilo je jasno da već zna da se Ketrin pojavila u zagrljaju nekog muškarca. Jer, Bler je prvo vrlo pažljivo osmotrio Leslija, a tek onda se obratio Ketrin:

— Bilo je krajnje vreme da se pojaviš! Ako nisi znala, tebe plaćaju da radiš za firmu koja se nalazi u ovoj zgradi.

— Mark! Baš si veliko srce što me podsećaš — osmehnula se Ketrin Dens. — A ti, ako nisi znao, ja upravo radim za firmu koja se nalazi u ovoj zgradi, pa se zato i ne pojavljujem u njoj! Znaš, posao TV-reportera se ne obavlja za ovim stolom. To je privilegija urednika.

Na tren Mark Bler nije znao šta da kaže, pa je naprosto ćutao. Debora Poli je imala svog posla, pa takođe nije govorila. Ketrin je zaronila svoj nos

u poštu i nije nameravala da kaže bilo šta, pa je nekoliko trenutaka trajala gotovo neprijatna tišina. Lesli je čak osetio izvesnu obavezu da tu tišinu nekako razbije... No, pomogao mu je telefon koji je zazvonio na vreme...

— TVSF televizija — rekla je Debora Poli dižući slušalicu. — Kancelarija Ketrin Dens! Moje ime je Debora Poli, mogu li nešto da učinim za vas?

Lesli je bio zadivljen Deborinom profesionalnošću. Gledao je devojkicu koja je jedno vreme ćutala, slušajući sagovornika vrlo pažljivo, a onda je rekla u slušalicu:

— Ona je tu. Sačekajte malo... — Debora je poklopila rukom slušalicu, a onda šapnula Ketrin: — Marša! Ona koja te je...

Ketrin je skočila na telefon poput zveri u lovu, prekinuvši Deboru. Dograbila je slušalicu i javila se:

— Ovde Ketrin! Govori!

Slušala je pažljivo i prilično dugo. Lesli je lako mogao da prisluškuje — bio je uvežban da podesi sluh tako da čuje i najtiše tonove. Ali, znao je da će mu sama Ketrin reći sve što treba da zna, pa se pravio nezainteresovan. Mark Bler nije baš bio u toku, pa je sve to za njega bilo iznenađenje

koje nije mogao objasniti. Na licu mu se čitalo da uopšte ne očekuje od Ketrin ili Deборе ni da mu objašnjavaju.

— Razumela sam — rekla je Ketrin u slušalicu. — Budi tamo za, otprilike, pola časa. Dolazim!

— Hej! Šta je ovo?! — uzviknuo je urednik Bler kada je Ketrin spustila slušalicu. — Tek si stigla, a već ugovaraš da ideš nekuda!

— Posao, uredniče moj! — rekla je Ketrin, prišla Lesliju i mazno mu ponudila ruku, što je jednostavno bio znak da moraju da krenu.

— Kada ćemo te ponovo videti? — upitala je običnim glasom Debora Poli.

— Kad i ja vas — osmehnula se tajanstveno Ketrin, odvušla Leslija kroz vrata, a onda mu dala znak da požure...

Tek kada su izašli iz zgrade i krenuli ka parkiralištu, Ketrin je progovorila:

— Marša je u krizi! Treba joj droga i spremna je da proda veoma vruću informaciju. Za sada mi je rekla da se šuška da su se namerili na mene...

— Gde ćemo je naći? — upitao je Lesli dok su ulazili u automobil.

— Zvučala je uplašeno — reče Ketrin. — Čak i uspaničeno. Nisam sigurna da li je to zbog nedostatka droge... Rekla je da će me čekati na starom otpadu automobila, u Los Nanetosu. Znaš li gde je to?

— Naravno — reče Lesli.

— Onda brzo vozi tamo — rekla je Ketrin. — Pomenula je i da su ljudi o kojima će mi pričati oteli jednog turistu u lokalnu zvanom »ZOO«. Čini se da je to glavna jazbina naših zveri.

Lesli je vozio kao pravi reli vozač, zaobilazeći vozila ispred sebe vešto i glatko. Jureći tamo gde je bilo moguće i izbegavajući ulice za koje je znao da je moguće da se tamo nalaze patrolne saobraćajne policije, odmicao je vrlo brzo. Ketrin ga je gledala sa strane pomalo zadivljeno, misleći: »Ovaj čovek je vešt čak i u vožnji! Ko zna kakve ću još stvari o njemu doznati do kraja našeg druženja?!«

Bili su u Los Nanetosu na vreme. Lesli je zaustavio ispred ograde iza koje se nalazilo nekadašnje groblje automobila, a sada se tamo samo prostirala površina zemljišta spremnog za izgradnju ko zna čega. Naravno, ta oграда je bila tu su-

više dugo da ljudi u njoj ne naprave prolaze. Ketrin je hrabro krenula prema jednom od tih prolaza...

— Čekaj! — rekao je Lesli. — Misliš tek tako... Bez mene?

Ketrin je zastala. Shvatila je da je pametnije da Lesli ipak bude uz nju...

I, ušli su. Zemljište je bilo zaista raščišćeno, ali su se ipak tu i tamo zadržale stare olupine. Međutim, nigde nisu videli Maršu. Lesli je imao loš predosećaj, a on ga nikada nije prevario. U jednom trenutku je uhvatio Ketrin za ruku i zaustavio je...

— Marša sigurno još nije došla — rekla je Ketrin.

— Sačekaj! Budi tiha! — rekao je Lesli i vrlo pažljivo osmotrio okolinu. Ketrin je gledala u njega, primećujući da je sasvim izmenio izraz lica i sada je bio nalik na borca koji samo što nije uskočio u bitku na život i smrt.

— Šta je? — šapnula je Ketrin.

— Ne znam — rekao je tiho Lesli. — Znam samo da je nešto...

— Ne preteruj! — rekla je Ketrin.

U tom trenutku je Lesli ugledao izvor svog lošeg predo-

sećanja! Video je devojčino telo kako leži na zemlji, iza jedne od zaostalih, starih, zarđalih olupina... Potrčao je...

— Hej! — uzviknula je Ketrin i potračila za njim, a onda stala kao ukopana kada je primetila Maršino beživotno telo.

Lesli je kleknuo i dodirnuo devojčin vrat. Još je bio topao, ali ona je već bila mrtva. Nevelika rupa sa leve strane glave i mnogo veća sa desne svedočile su da jednostavno nije bilo šanse da preživi. Lesli se munjevito okrenuo tragajući za bilo čime što bi mu reklo gde su bili ubice, ili ubica... Jer, leš je još bio topao, što je značilo da ni ubica nije bio daleko!

— Blagi bože! — rekla je Ketrin Dens, užasnuta prizorom.

— Zakasnili smo samo koji minut — rekao je Lesli.

— Šta da radimo? — upitala je Ketrin tiho. U tom trenutku joj se, u stvari, povraćalo, ali je bila odlučna da odigra do kraja ulogu iskusne i prekaljene novinanke, mada je istina bila da je prvi put u životu pred sobom imala leš... I to tako unakažen...

— Šta da radimo? — ponovio je Lesli. — Ništa. Izgubićemo se oдавде. To je za sada najpametnije što možemo da

uradimo. Kasnije ćeš pokušati da se setiš svake reči koju ti je Marša rekla telefonom. To bi moglo pomoći da razumemo ovo što sada ni meni nije jasno.

— Meni ništa nije jasno — rekla je Ketrin i dozvolila Lesliju da je odvuče sa lica mesta.

Ubrzo su opet bili u kolima i Lesli je sada vozio lagano, kružeći ulicama oko Los Nantosa još dobrih dvadesetak minuta, a onda je okrenuo na drugu stranu...

— Iz ovoga je jasno, ipak, ponešto što se uklapa u mozaik — rekao je Lesli. — Neko je doznao da Marša prodaje informacije i ona je stradala. Budi sad pažljiva. Pitaću te nešto što je od velike važnosti.

— Mene? — Ketrin je još uvek bila zbunjena i još uvek je osećala mučninu.

— Da li ti je Marša telefonom bilo čime nagovestila da je ugrožena, da joj neko pretili ili bilo šta slično? — upitao je Lesli.

— Ne — rekla je odlučno Ketrin. — Samo je moj osećaj bio... Ne znam kako da ti objasnim? Nekako sam imala osećaj da je uspaničena.

— Svaki narkoman je u teškoj panici kad mu ponestane

droge — rekao je Lesli. — Zada, u nedostatku drugih detalja, moramo ostati kod pretpostavke da Marša nije znala da joj je bilo ko na tragu. To znači...

Lesli je zastao. Sopstvene misli su ga odvučle na drugu stranu. Poput iskusnog analitičara pokušavao je da poveže sve detalje vezane za Ketrininu aferu i sada mu se učinilo da je na nekom tragu...

— Ketrin... — rekao je. — Reci mi zašto si krenula u istraživanje svega ovoga?

— Rekla sam ti već — odgovorila je Ketrin. — Kerol Elis...

— Dobro — prekinuo ju je Lesli. — Kerol Elis. Ona je najpoznatija žrtva. To mi je jasno. Verovatno ćeš nju iskoristiti u reportaži kao osnovu ili nešto slično. Ali... Imena drugih žrtava. Sećaš li se da si mi dala taj spisak? Osam imena...

Ketrin je pocrvenela izbegavajući Leslijev pogled.

— Nešto mora biti zajedničko za sve žrtve... — rekao je tiho Lesli. Sačekao je da Ketrin razmisli...

— U pravu si — rekla je ona konačno. — Stvar je u tome da su sve žrtve u određeno vreme sarađivale sa mnom u mojim televizijskim emisijama.

Kerol Elis je bila gost u jednoj emisiji, takođe. . .

— A ostale? — upita Lesli.

— Jedna je kratko vreme bila producent. Dve su povremeno nastupale kao pomoćnice u studiju. . . Zatim. . . — Ketrin pogleda u Leslija i jedva procedi: — Zar misliš da sam ja imala nešto s tim?

— Smiri se — reče Lesli. — Znam da ti nemaš ništa s tim!

— U stvari — reče Ketrin. — Ja sam i pokrenula istraživanje samo zbog toga što sam uočila da su sve one, na ovaj ili onaj način, bile u vezi sa mnom! To si želeo da čuješ, zar ne?

— Mogla si to od početka da kažoš. Bilo bi lakše — reče Lesli. — A Venesa Dejli?

— Ona ne! Ona iskače iz te šeme — reče Ketrin.

Oboje se namrštiše. Nešto što iskače iz šeme samo sve otežava. . .

* * *

— Nije uspelo — rekao je pomalo razočarano Tabasko Pit sedeći između Sumiko i Leslija. Na drugoj strani stola je bila Ketrin Dens, koja ga je zabrinuto gledala. Nikada ranije

nije videla tako izubijanog čoveka, koji, sa svoje strane, kada uopšte nije obraćao pažnju na svoje fizičko stanje.

— Jesi li zapamtio ljude koji su ti sve to učinili? — upitao je Lesli.

— Više nego dobro — osmehnuo se Pit. — Neki od njih su odlično zapamtili mene, pa će imati čega da se sećaju u paklu.

— Hoćete da kažete da ste se sreli sa vođama bande? — upitala je Ketrin Dens sa iščekivanjem.

— Koliko sam mogao da procenim, posao vode taj crnja, Bisli, i neki Don Hauser koji je, po mojoj proceni, glavni — reče Tabasko. — Izgleda da su zaista sjajno organizovani. Verovatno imaju doušnike na neverovatnim mestima.

— Bila je greška, pretpostavljam, što smo pominjali Ketrin? — reče Sumiko.

— Valjda je tako — reče Pit. — Taj Hauser se, po svoj prilici, opasno namerio na vas, Ketrin. . .

— To je i meni jasno — rekla je novinarka.

— Moraćemo da radimo brzo — rekao je Lesli. — Sada te poznaju, Pite, i ne bih ti bio u koži ako se pojaviš u ulicama koje oni drže pod kontrolom.

— Les, prijatelju! Ja ne bih bio u njihovoj koži! Možda su brojniji, ali nisu luđi od Tabasko Pita! — žestoko uzvratii Pit.

— Imaćeš prilike da im se osvetiš — rekao je Lesli.

— Šta ćemo da im radimo? — upita Tabasko.

— Pa, prvo ćemo ti i ja, još noćas, da posetimo tog Bislija — reče Lesli. — Mislim da bi on mogao biti koristan sagovornik.

— Ja ću ići sa vama — reče Ketrin samouvereno.

— Bojim sa da vas moram zamoliti da se u ovo ne mešate — kazao je Lesli. — Ako već imate namenu da napravite tu reportažu, onda je uslov za to da ostanete u životu.

— Mislite da će biti toliko opasno? — upita Ketrin Dens.

— Pogledajte kako izgleda Pit — reče Sumiko i pomilova Tabaska po izubijanom licu.

Ketrin je morala priznati da joj je tek tada postalo jasno da se uplela u nešto što je zaista vrlo opasno. Čak smrtonosno. Kada je počela da radi na svemu tome nije pretpostavljala da ljudi koje je mislila da raskrinka mogu biti spremni da joj ugroze život. Međutim, sada je bila više nego uverena u to. Čak je i Marša stradala zbog svega toga... No, Ketrin

Dens je bila suviše tvrdokorna i iskusna novinarka da bi se nerazumno uplašila. Naravno, nije mogla reći da ne oseća strah, ali taj strah je nekako mobilisao njene potencijale. Upitala je:

— Zar vam se ne čini da će nam u svemu ovome trebati pomoć? Nas četvoro nećemo moći protiv takve organizacije. Kako bi bilo da ipak obavestimo policiju?

— Još uvek to nećemo učiniti — rekao je Lesli. — Ali, u pravu ste kada kažete da nam je potrebna pomoć. Recimo... Debora Poli bi mogla da nam pomogne.

— Kako? — upita Ketrin.

— Rekli ste da su sve dosadašnje žrtve imale neke veze sa vašom televizijom, zar ne? — reče Lesli. — Debora bi mogla da se potruđi i dobavi svu moguću dokumentaciju vezanu za te osobe. Valjda postoji neka dokumentacija?

— Postoji, naravno — odgovorila je Ketrin. — Svi koji budu gosti televizije bivaju vrlo pažljivo istraženi. Postoje dosijei, a u njima nešto što mi na televiziji zovemo psihološki profil gosta. Nešto slično se radi i sa ljudima koji dolaze da rade na televiziji. Mislim da

bi Debora to mogla da učini za nas.

— Ali, potrudite se da to bude tako da Debora ne pretpostavi zašto vam je to potrebno, Ketrin — reče Leslie mirno. — Još uvek nije pametno da je upoznamo sa pravim stanjem stvari. Shvatate li?

— Vrlo dobro — reče Ketrin. — Onda ću od nje tražiti i profile nekih drugih osoba. Sve izmešano daće nam ono što nam treba.

— Pametno — reče Leslie. — Učinite to još danas, kako bismo sutra imali te dosjee. Nadam se da ćemo Pit i ja noćas imati sreće da našem mozaiku dodamo još poneki kamenčić...

— Ipak... — rekla je Ketrin Dens — ja bih u sve ovo uključila policiju.

— Bojim se da ne raspolažemo sa dovoljno dokaza da bi se oni umešali na pravi način — rekao je Leslie. — Čim budemo imali dovoljno dokaza, jednostavno ćemo sve prepus- titi njima, ako tako želite.

Ketrin Dens je razmislila pre nego što je rekla:

— U stvari, čim ja budem imala dovoljno materijala za televizijsku priču... Posle toga bi zaista svim tim mogla da se pozabavi policija.

Billa je zaista pravi profesionalac...

*
* *

Dešavanja u klubu »ZOO« završavala su se pred jutro, u vreme kada bi, nakratko, utihnula čak i Ulica Klermon. I, upravo je bilo nekoliko minuta posle sedam kada je Robert Bisli izašao iz kluba, u pratnji četvorice već zamore- nih telohranitelja...

Prvo su izašla dvojica na uli- ou, držeći ruke u džepovima, a u rukama pištolje, spremne da počnu da bljuju smrt ako se za tako nešto ukaže potreba. Bi- la je to uobičajena slika iz Uli- ce Klermon, u kojoj su svi u svako doba morali da budu vrlo oprezni, jer su živeli po- put zveri u džungli, u kojoj svakome u svako doba pre- ti opasnost da bude napadnut.

Kada su gorile utvrdile da na ulici, ispred kluba, nema ni- koga, osim dvojice odnpanih, prljavih i zaraslih skitnica, ko- ji su, u jednom uglu, malo po- dalje, cuclali svoje police vis- kija, mahnuli su rukom Bisli- ju da može da izađe, i ovaj je izašao. Za njim su gegala još dva telohranitelja. Svi zajed-

no su krenuli prema velikoj limuzini na drugoj strani ulice. Jedan od telohranitelja je zavirio ispod kola, otvorio motor, pregledao da li ima podmetnutih eksplozivnih sprava, pa kad ništa nije našao, otvorio je automobil i smestio se za upravljač. Drugi telohranitelj je otvorio vrata kako bi se Bisli uvukao na zadnje sedište...

U tom trenutku su svi začuli fijuk! Jedan od telohranitelja se trgao, ali nije video ništa drugo do svog druga, koji se uhvatio za vrat, zakolutoao očima i srušio se na asfalt!

Onaj za upravljačem nije stigao ni da pipne vrat u kome se nalazila mala strelica, premazana posebnom vrstom uspavljujućeg sredstva — samo je klimnuo glavom na upravljač, ne stigavši ni da upali motor!

Telohranitelji su hitro išču-pali pištolje iz džepova i os-vrtali su se unaokolo, ali nisu uspevali da primete tajanstvene napadače. Sa zadnjeg sedišta kola Bisli je urliknuo:

— Šta se dešava, pasji sinovi?! Koji je ovo đavo?!

Onda je ponovo fijuknulo i oba telohranitelja nisu stigli ni da repentiraju pištolje, a već su bili uspavani i ležali su nemoćno nasred ulice. Bisli se isko-

lačio u njih, u nemogućnosti da sebi objasni šta se dešava.

Nije mogao da primeti dvojicu skitnica, koji su odložili svoje boce sa pićem i prihvatili se duvaljki od trske, kroz koje su odaslali uspavljujuće strelice na telohranitelje. Kada su gonile bile neutralisane, dva odbranca jednostavno ustadoše i priđoše limuzini...

— Ne bih, da sam na vašem mestu! — siknuo je jedan skitnica prislanjajući Bisliju cev revolvera na čelo i smeštajući se na sedište pored unezverenog crnca. Bisli povuče ruku koja je krenula prema unutrašnjem delu sakoa, odakle skitnica vešto izvuče pištolj.

Drugi pijanac je jednostavno izbacio uspavanog vozača i zauzeo njegovo mesto. Nekoliko sekundi kasnije limuzina kliznu niz ulicu udaljavajući se sve više od mesta događaja...

— Ko ste vi? — upita Bisli grubo. Nije se uplašio samo zato što nije poznavao takvo osećanje.

— Mi smo ti prijatelji — reče onaj koji je, sa revolverom, sedeo do njega. — Bar za sada. Međutim, to ne znači da se doveka možemo ponašati prijateljski. Budeš li drzak i neposlušan, prestaćemo da ti budemo prijatelji!

— Gluposti! — reče Bisli gotovo zarežavši. — Recite odmah šta hoćete, jer nemam mnogo vremena za gubljenje! Ako hoćete novac...

— Gospode! — uzviknu onaj za volanom. — Ovaj sve vidi kroz novac! Zar ne postoji ništa vrednije?! Recimo, život...

No, Bisli nije dobio odgovor kakav je želeo. Mogao je samo da ćuti i da posmatra kako limuzina prolazi kroz urbane delove grada i skreće kao auto-putu, a zatim produžava ka izlazu iz gradskog atara, vozeći brzo. Bisli je bio siguran da su ljudi koji su ga ote- li prerušeni, mada su smrdeli kao pravi pijanci. Pitao se da li su iz policije...

Limuzina se zaustavila na jednom parkiralištu pored auto-puta. Vozač je ugasio motor, a onda se okrenuo ka Bisliju, svukao prljavu periku sa glave i maramicom obrisao lice — Bisli je pred sobom ugledao Džošuu Frenka, onog krupnog, plavokosog momka koji je od njega tražio tu kućku, Ketrin Dens... Sada mu je nešto jasnija bila ta njegova otmica, ali je bio siguran da će uspeti da se nagodi...

— Pa, kako ide posao, Bisli? — upitao je Tabasko Pit.

— Okej! Koliko tražite? — uzvratio je jednostavnim pitanjem Bisli. Za njega je bilo nepojmljivo da postoje osobe koje su neosotljive na novac. Zapanjio se kada je čuo odgovor:

— Zadovoljićemo se tvojim očima i poganim jezikom, Bisli!

— Hej! — uzviknuo je crnac. — Šta ovo treba da znači?

— Nismo došli da ti uzme- mo novac, budalo — reče Pit. — Već život!

Bisli je razmišljao nekoliko trenutaka. Razmišljao je o tome kako da napadne ljude koji su ga ote- li. Međutim, jedan od njih, onaj za upravljačem limuzine, nije mu bio nadoh- vat ruke, a drugi je u ruči držao napet revolver i nije bilo mnogo šanse da se izbegne me- tak na tako malom prostoru, ako odluči da napadne. Još uvek se nadao da će moći pri- čom da odugovlači stvar, dok mu se ne ukaze neka šansa...

— Moj život ti ne вреди mno- go, daso! — rekao je grubo, ali još uvek bez straha Bisli. — Nećeš dobiti ništa ako me ubiješ...

— He, he, he, he... — za- kikotao se Pit i izašao iz vo- zila.

Bisli je osetio nelagodnost. Ne strah. Osećanje straha imaju samo normalna ljudska bića — Bisli svakako nije spadao u te...

— Ko je Don Hauser? — upita skitnica pored Bislija. Taj čovek nije skidao svoju masku, pa Bisli nije mogao ni da pogodi kako izgleda.

— Moj poslovni partner — odgovori mirno Bisli. — Šta je s njim?

— Poznaješ li Deboru? — upita skitnica.

— Deboru?! — Bisli se prisećao. — Deboru Harlington? Nju znam. Do pre sedam meseci se trtila na sceni kod nas... Šta će ti ona?

— Gde je ta sada? — upita skitnica.

— Odjezdila u Vegas sa nekim tipom... — odgovori još uvek savršeno mirno Bisli.

— Zašto pokušavaš da ubiješ Ketrin Dens? — upita skitnica, krijući da je razočaran razgovorom o Debori, jer to uopšte nije bila osoba o kojoj je želeo da razgovara.

— Prokleta kučka! — reče Bisli. — Njuška... Njuška po đubrištu koje joj ne pripada!

— Kako znaš da njuška? — upitao je skitnica.

— Kako znam?! — začudio se Bisli.

— Ko ti je javio da ona radi reportažu o tvom poslu, Bisli? — ponovi skitnica nekakvim posebnim, dubokim, masnim glasom, koji kao da je orao po Bislijevim moždanim vijugama. Nije bilo šanse da ne odgovori spremno:

— Hauser mi je rekao da je ona ta i da je treba ukloniti pre nego što provali vezu...

— Kakvu vezu... — reče Bisli, i u tom času je shvatio da taj razgovor može odvesti na stranputicu. Tamo odakle za njega više neće biti povratka. Jer, ako tom odrpancu kaže sve što zna, Hauser i ostali će ga sigurno ubiti, a ako ne bude rekao ništa, onda će ga ubiti ta lažna skitnica.

Učinio je očajnički potez — naglo je otvorio vrata i iskočio iz limuzine, potrčavši koliko god je mogao, onako debeo, ravno preko auto-puta.

Onaj koga je Bisli znao po imenu Džoša Frenk, i koji je bio napolju, potrčao je za njim i sigurno je bio neuporedivo brži i okretniji...

Skitnica iz limuzine se nije potrudio čak ni da izađe. Čitav prizor je posmatrao kroz prozor kola...

Bisli je trčao, sa svakim sledećim korakom osećajući kako mu se gonilac približava,

istovremeno osećajući i kako mu noge bivaju sve teže. Nije bio građen za atletiku!

Kada je gotovo osetio dah Džoše Frenka na vratu, Bisli naglo stade, okrete se na peti i zamahnu — Tabasko Pit se nije nadao tom potezu i uspeo je samo toliko da eskivira da ga Bisli ne pogodi pesnicom u lice, ali je ipak dobio dovoljnu količinu udarca da ga to izbací iz ravnoteže. Pit pade, a Bisli se okrete koliko god je mogao hitrije i potrča dalje...

— Ne daj mu Pite! Stradaće! — viknuo je skitnica iz limuzine u tom trenutku.

Jer, Bisli, u silnoj želji da umakne, nije baš o svim detaljima vodio računa. Pre svega, nije imao na umu da on to trči ravno preko šest traka autoputa, a da dotična površina služi za saobraćaj motornim vozilima, koja se kreću priлично velikom brzinom, retko pazeći na debele crnce po imenu Bisli...

Kamion koji je naišao brzinom od blizu šezdeset milja na čas odbacio je Bislija uvis nekoliko desetak stopa i u daljinu gotovo pedeset jardi!

Kamiondžija je, naravno, morao da stane kada je video šta se dogodilo, i to toliko brzo da nije stigao ni da skrene ni da ukoči. Nije imao vremena da

gleda kako dve skitnice odlaze sa mesta događaja u luksuznoj limuzini.

Kamiondžija je prišao čoveku koga je udario svojim kamionom, unezveren, prestravljen, bled, lica obliivenog hladnim znojem. Jedva da se nadao da će moći bilo šta da uradi, a i to »jedva« se istopilo kad je video da je od stardalnika ostalo celo samo odelo — sve ostalo je bila smrvljena hrpa kostiju i mesa...

*
* * *

Lesli Eldridž je ušao u zgradu televizije TVSF praćen radoznalim pogledima. Mnogi su u njemu prepoznali pratioća Ketrin Dens i sada su iza leđa ogovarali Ketrin, gotovo glasno procenjujući fizičke vrednosti njenog... Nisu znali šta je on, ali su znali da je, verovatno, najzgodinji muškarac sa kojim je Ketrin ikada viđena.

Lesli je tražio da vidi Deboru Poli, a kada se ona pojavila prišao joj je i tiho rekao:

— Ketrin me je zamolila da preuzmem od vas... već znate

šta. Verujem da vam je javila telefonom!

— Zar nije mogla sama da dođe? — upitala je Debora Poli. U ruci je držala prilično debeo fascikl sa dosijeima koje joj je tražila Ketrin. — U stvari, ja uopšte ne znam šta ona to pokušava da izvede. Sprema neku emisiju, a meni, koja sam joj prvi asistent, ni reči! Kad bih znala na čemu radi možda bih bila od veće pomoći.

— Ketrin kaže da ste vi nezamenljivi — rekao je Lesli učtivo.

— Gde je ona, uopšte? — upitala je Debora. — Ona mene zove telefonom, ali ne ostavlja svoj broj. Ne znam ni sama koliko sam joj poruka ostavila na »sekretarici«, na njen kućni broj, ali se čini da ona tamo uopšte više ne dolazi...

— Ketrin me je zamolila da vam kažem da je užasno zauzeta — rekao je Lesli. — Toliko da naprosto nema vremena ni kući da svrati, a kamoli na televiziju.

— Dobro... — reče neodređeno Debora. — Prenesite joj da se Mark Bler, naš urednik, veoma zanima za nju. Da li mogu još nešto da učinim za vas?

Poslednje pitanje je bilo izgovoreno takvim glasom, i praćeno takvim pogledom da je Lesliju bilo sasvim jasno da bi Debora Poli vrlo rado probala to muško koje je u nekakvoj vezi sa Ketrin...

— U stvari... — reče Lesli. — Možda možete da mi pomognete?

— Kako? — upita tiho Debora.

— Recite mi da li ste ikada bili u kontaktu sa jednom ženom, koja je, kažu, odličan advokat... Venesom Dejli? — upita Lesli, vrlo pažljivo osmatrajući reakcije.

— Venesa... Kako? Dejli?! — Debora se pravila kao da se priseća. — Ne! Ne verujem da sam imala priliku. Zašto pitate?

— Ketrin me je zamolila da je pronađem, pa sam pomislio da je mislila da to učinim preko vas... — rekao je Lesli nadajući se da je uspeo da dobro odigra ulogu lepog, ali ne naročitog bistrog pratioca.

— Preko mene?! Mogla je to da mi kaže kad mi je telefonirala! — iznenadila se Debora Poli. — Kažite joj da mi se čini da joj treba odmor.

— Preneću joj — reče Lesli i osmehnu se pomalo zbunjeno.

Zatim je otišao. Ono što je saznao iz susreta sa Debonom bilo je mnogo više nego što je Debora mislila da mu je saopštila. Doduše, svaki prosečan čovek ne bi iz razgovora koji je upravo završen mogao mnogo da izvuče, ali ne i Leslie. On je savršeno dobro znao da je Debora lagala kad je rekla da ne poznaje Venesu Dejli. Dok je, navodno, pokušavala da se seti imena, njene zenice su se naglo raširile i isto tako naglo suzile, a to Leslieju nije promaklo. To je bio znak da nije govorila istinu.

Vozeći automobil ka centru grada, Leslie podiže slušalicu mobilnog telefona i na prvom semaforu iskoristi priliku da pozove kuću. Javila se Sumiko:

— Znam da si ti, Leslie...

— Naravno — osmehnu se Leslie. — Ovaj broj telefona znamo samo ti i ja.

— Kako je prošlo? — upitala je Sumiko.

— Imam dosijee — rekao je Leslie. — Imam i neke druge stvari, ali o tome kasnije... Jesi li protresla malo svoj kompjuter i pronašla mi ono što sam te molio?

— Pa, evo... — reče Sumiko mirno. — Vlasnik te limuzine nije ni Bisli, ni Hauser, već privatna psihijatrijska kli-

nika »Džilbert«, iz San Padre doline. Vlasnik klinike je doktor Rik Džilbert. To je sve.

— To je više nego dovoljno, lutko — rekao je nežno Leslie. Nije morao više ništa da kaže, jer je znao da će Sumiko po treperenju njegovog glasa osetiti šta on oseća prema njoj.

— Kad ti kažeš — reče Sumiko. — Pit se raspituje kad će u akciju, a Ketrin nestrpljivo očekuje tvoj dolazak.

— Neka se malo strpe — rekao je Leslie. — Moram da svratim na još jedno mesto pre nego što se uputim kući. Od toga mnogo šta zavisi!

— Okej, Les! — reče Sumiko.

Leslie je isključio telefon. Već je bio blizu odredišta, pa je parkirao automobil i put nastavio peške...

Prošao je između dva oblakodera okićena neonima kao božićne jelke, zatim skrenuo u pasaż ispunjen buticima i sličnim, malim ali ekskluzivnim radnjama. Konačno, ugledao je prolaz, sličan tunelu, između dva lokala. Prolaz je vodio ka nevelikoj betoniranoj površini koja je služila za odlaganje ambalaže. Činilo se da se odatle više nema kuda... Međutim, Leslie je prišao jednom od kontejnera za smeće koji je

stajao u dnu tog prostora, odgurnuo ga i pred njim se ukazao još jedan prolaz, sličan pukotini u zidu... provukao se kroz tu pukotinu.

Nekoliko stopa kasnije već se nalazio u svetlom hodniku koji ga je odveo u predvorje stambene zgrade, odakle je stepenicama za podrum sišao u suteran... Zaustavio se ispred vrata na kojima je pisalo: »Kotlarnica!«

Kada je pokucao, nije dugo čekao da mu se otvori. Otvorio je čovek u invalidskim kolicima!

— Zdravo, Džone! — rekao je Lesli.

Čovek u kolicima se namrštitio i sa otvorenim nezadovoljstvom pogledao u gosta. No, ipak se malo pomerio da bi Lesli ušao unutra. Tek kada je zatvorio vrata Džon je rekao:

— Ne znam zašto si došao, ali znam da nisi dobrodošao, ako baš hoćeš da znaš!

— Džone... Ne preteruj u emocijama — rekao je Lesli.

Upoznali su se nekoliko godina ranije, dok je Džon Sajfent bio jedan od viđenijih makroa u San Francisku. Vodio je dve agencije za poslovnu pratnju, iza čega je stajala gomila skupih kurvi, či-

ju je zaradu Džon preuzimao i ulagao u poslove sa oružjem. Začudo, bio je iz bogate porodice i sve to mu uopšte nije trebalo. Međutim, on se porodice odrekao... Kada mu se dogodila nesreća u kojoj je izgubio obe noge, napustio je ilegalne poslove i, ostajući tvrdoglavo van svoje bogate porodice, našao posao u kotlarnici, gde je i stanovao, pretvorivši se u ogorčenog usamljenika.

— Kad tebe vidim, odmah znam da ti nešto treba — rekao je Džon.

— Naravno... — rekao je prilično vedro Lesli. — Zato prijatelji i postoje...

— Ja nisam tvoj prijatelj! — odbrusio je Džon Sajfent.

— Nije važno — rekao je Lesli. — Ja jesam tvoj!

— Oduševljen sam... — rekao je ironično Džon. — Reci kog đavola hoćeš, pa da se rastajemo dok sam još dobre volje!

— Znam da ćeš znati ono što hoću da znam... — osmehnuo se Lesli. — A hoću da znam ko sada upravlja trgovinom ženskim mesom u gradu?

— Sigurno ne ja — zareža Džon.

— Pitao sam: ko?! Nisam tebe ni pomenuo — rekao je Leslie.

— Zašta će ti to? — upitao je Džon.

— Hoću da uđem u posao — nasmejao se Leslie. — Čuo sam da se može lepo zaraditi...

— Pa... Koliko sam ja čuo, a dobar deo i iskusio, može se zaraditi metaak, ali i izgubiti ponešto... — rekao je ogorčeno Džon. — Recimo, noge...

— Samosažaljenje ostavi za nekog drugog — rekao je Leslie. — Ja znam isuviše dobro da ti nisi pas koji cvili. Ti si pas koji dobro reži i još bolje ujed!

— Gluposti! Ja sam samo invalid... — Džon to izgovori malo mekše. — Stvarno... Šta će ti priča o bosovima prostitucije?

— Suviše si radoznao — reče Leslie. — Uostalom, sada ti ne mogu odgovoriti, ali ti mogu obećati da ćeš o tome gledati na televiziji kroz nekoliko dana. Okej?

— Otkako sam se ja povukao iz posla postoje četiri ime na — reče Džon Sajfent. — Ti ih smesti gde ti je volja, ili njuškaj dalje da doznaš ko je

gde i šta radi... Ja ti mogu samo reći imena: Mario Lupo, Sidor Grinbaum, ona prokleta ženka, Dolores Monikano i Don Hauser. Mada... No, to nije provereno. To su samo priče...

— Kakve priče? — upita Leslie. — O čemu?

— Pričaju da je ušao neko sa strane u posao, pokušavajući da objedini sve u jednu organizaciju — reče Džon. — Ali, ja u to ne verujem. Uvek se nađe poneka usijana glava da tako nešto pokuša... Ja sam pokušao, pa...

— Jesi li čuo da se nasilno podvode neke glumice i slične ženike? — upita pomalo nehajno Leslie, kao da to nije najvažnije pitanje koje je mislio da postavi.

— Svašta se priča — reče Džon. — Ja odavde ne mogu da proverim, a nešto mnogo i ne verujem u to. Čuo sam za Kerol Elis. Ja to ne verujem. Naprosto ne verujem. Dok sam ja bio u tom poslu uvek je neko pominjao nešto slično... Kao, što bismo se namlatili love kad bi za nas htela da radi Debi Hari ili Džulija Roberts ili Doli Parton... Gluposti! Tako nešto ne postoji!

— A kad bi postojalo... Ko bi mogao to da organizuje? — upita Leslie.

— Čekaj malo... Hoćeš da kažeš da ti znaš da se to radi? zabezeknuo se Džon Sajfert.

— Jesam li išta rekao? Nisam — reče Leslie. — Pitao sam te: kad bi nešto tako, onda... Ko bi to mogao da organizuje?

— Od ona četiri imena nijedno — reče Džon. — Sve su to sitne duše! Jajare! Brbljivci! Ljigavi pavijani i kućkine sinovi koji su mi lizali cipele sve dok... Uostalom, nije to više ni važno! Ja sam svoje uloge odigrao i sada mi ostaje samo da pljujem po samom sebi!

— Nemaš razloga za to — reče Leslie. — Učinio si najhrabriju moguću stvar na svetu! Izvukao si se iz tih balega! Iskupio si se time...

— Misliš? — Džon je procenjivao koliko je Leslie to iskreno rekao.

— Znači, ti misliš da niko od one četiri spodobе to ne bi mogao... — ponovio je Leslie. — A možda taj koji želi da se ufura sa strane i nametne se svima?

— Možda?! Mada bih ja, uopšte, voleo da znam koji je to

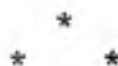
idiot koji se meša u te poslove — reče Džon. — Tek da znam čiju ću čitulju čitati za koji mesec...

Lesli je znao da je Džon Sajfert iskren. Jer, Džon Sajfert nije imao razloga da laže. Posle svih iskustava u životu, obogaljen, on nije imao šta da sakrije... Leslie zaklima glavom i naglo promeni temu razgovora, govoreći tiše:

— Džone, zašto se ne vratiš kući?

— Vrata su otvorena — reče Džon tiho, umesto odgovora. — Samo ih zalupi kad budeš izlazio!

Lesli mahnu rukom i uputi se vratima... Više nije bilo šta da se kaže...

Ogromna, rumena kugla Sunca je lagano tonula u okean, daleko na zapadu, a Leslie, Sumiko, Pit i Ketrin su sedeli na balkonu uopšte ne obraćajući pažnju na tu božansku lepotu. Njih četvoro behu uronuli u papire koje je Leslie doneo od Deборе Poli.

Pit je izdvajao bitne od ne-bitnih, jer je Ketrin namerno zadužila Deboru da joj odvoji više nebitnih od onih koji su zaista mogli biti u vezi sa slučajem na kojem je radila. Sumiko je iz dosijea vadila sve unificirane papire, što se odnosilo na štampane stvari iz kompjuterskih formulara, jer je Ketrin mislila da će tako moći da pronađe nešto što je zajedničko za sve slučajeve...

— Još uvek me pomalo bunila ta Venesa Dejli — rekla je Ketrin.

— Jesi li sigurna da ona nikada nije bila ni u kakvoj vezi sa televizijom? — upitao je Leslie.

— Sasvim sigurna — rekla je Ketrin.

— Da li je, možda, bila u vezi sa bilo kojom od drugih žrtava? — upitao je Leslie.

Nije dobio odgovor. No, urošli su u papire, tražeći nešto što bi povezalo sve ličnosti upletene u mračni lanac prostitucije tog novog, stravičnog, nasilničkog tipa. Ustanovili su da se žrtve međusobno nisu poznavale. Nisu stanovale blizu jedna drugoj. Nisu ostvarivale nikakve posredne kontakte, osim što su, u različita vremena, bile povezane sa televizijom TVSF.

— Kada bismo ovaj materijal dali policiji, pod uslovom da postoji osnova za istragu, ispalo bi da je TVSF najsumnjivija institucija — rekla je uz težak uzdah Ketrin.

— Mora postojati nešto drugo... — rekao je tiho Leslie, a onda opazio nešto što ga je nagnalo da ustane...

Hitro je uzeo sva dokumenta i poređao ih jedan pored drugog dok ga je Ketrin iznenađeno gledala.

— O čemu se radi? — upitala je novinarka.

— Postoji veza! — rekao je Leslie uzbuđeno. — Jasna, uočljiva veza.

— U čemu? — upitala je Ketrin.

— Ko je radio psihološki profil ovih osoba? — upitao je Leslie.

Ketrin je pogledala u papire i sasvim mirno rekla:

— Klinika »Džilbert«. Oni već neko vreme rade sve psihotestove za nas.

Leslie je pogledao u Sumiko. Taj pogled je bio dovoljan da oboje razumeju o čemu se radi. Međutim, Ketrin nije mogla na taj način da razume stvari, pa je Leslie morao da objasni:

— To je zajedničko za sve žrtve! Sve su prošle kroz taj tretman. Uz to, mislim da postoji veza pokojnog Roberta Bislija sa klinikom »Džilbert«. Ta banda se vozikala naokolo u limuzini koja je bila registrovana na ime pomenute klinike!

— Isuse! — uzviknula je zapanjeno Ketrin. — Debora!

— Šta?! — upitala je Sumiko. — Šta želiš da kažeš?

— Moja Debora... Ona je... Mislim da kažem da su ona i doktor Riik Džilbert, vlasnik klinike, u posebnim odnosima — rekla je Ketrin. — Možda bi ona mogla nešto da nam kaže o ovome?

— Sasvim izvesno da bi mogla, ali sumnjam da bi htela — rekao je Lesli. — Ketrin, molim vas da ubuduće veoma vodite računa o tome šta ćete reći kada budete kontaktirali sa Deborom.

— Ne mislite valjda da je ona umešana?! — zapanjila se novinarka.

— Imam osećaj da jeste — rekao je Lesli mirno. — Recite mi, kakvi su odnosi između Debore i tog doktora?

— Prosti... — rekla je Ketrin, sva bleđa od iznenađenja. — Ljubavnici su. Doktor je

oženjen, pa me je Debora molila da to saznanje zadržim za sebe... Ja sam ga i zadržala, sve do sada... A, sada... ne znam! Ne mogu da poverujem!

— Izgleda da ćemo morati da se pozabavimo tom klinikom i tim doktorom, zar ne?! — rekla je Sumiko.

— Ne mora ništa da znači — rekao je Lesli obraćajući se Ketrin. — Možda ni Debora ni doktor nemaju ništa direktno vezano za ovaj mračni posao, ali je pametnije da se ponašamo kao da su osumnjičeni.

— Mogu da razgovaram sa Deborom... — reče novinarka.

— Bolje nemojte — reče ozbiljno Lesli. — Za sada nikako nemojte. Podsetite se da se radi i o vašem životu. Podsetite se kako je završila Maršal I to neposredno pošto je bila u kontaktu sa Deborom...

Ketrin je bila skrhanja tim saznanjem. Imala je mnogo poverenja u Deboru Polli. Sada je u sebi panično tražila dokaze »za i protiv«, u ponašanju, Deborinim rečima... No, u glavi joj je vladao kaos i nikako nije mogla da se koncentriše.

— Možda ćemo znati više kada pronađemo vezu između

Venese Dejli i bilo koga... — rekao je Lesli i okrenuo se Sumiko. — Kad ne možemo drugačije, onda ćemo pokušati kompjuterom, Sumiko, zar ne?!

— Šta želiš da učinim? — upitala je Sumiko.

— Pa, palo mi je na pamet da bismo mogli da nađemo neku vezu ako krenemo sa drugog kraja — rekao je Lesli. — Možeš li da »provališ« u datoteku advokatske firme za koju je radila Venesa. Kad bismo imali sve njene slučajeve u poslednjih nekoliko godina, možda bismo mogli da pronademo nekoga ko je u nekakvoj vezi. Jer, od početka tih dešavanja sa Venesom imam osećaj da je u pitanju osveta. Uostalom, taj čovek koji ju je čekao u »Henkulesu« je hteo da joj se osveti, zar ne?!

— Mislim da mogu da vas pratim... — rekla je Ketrin Dens. — Ako Venesa bude bilo kako povezana sa Rikom Džilbertom... Onda...

No, Lesli je više niju slušao. Na trenutak se isključio i vrlo koncentrisano upoređivao psihološke profile žrtava. Lesli Eldridž je bio izuzento obrazovan čovek. Psihologija mu nije bila strana nauka i lako se snašao u zamršenim formulama i dijagnozama.

Ketrin je bila suviše zabavljena svojim dilemama da bi obraćala pažnju na ono što rade Lesli i Sumiko, koja je bez oklevanja krenula ka svojim kompjuterima. Za to vreme je Tabasko Pit, shvativši da on, tog časa, ne može više da pomogne, doneo još nekoliko konzervi piva...

— Ketrin, hoćete li pivo? — upitao je Pit.

— Bogami, mislim da mi je potrebno nešto žešće! — rekla je novinarka.

Tabasko je onda doneo bocu konjaka. Ketrin Dens je sa priličnim zadovoljstvom ispila dve čašice...

— Nemojte suviše da se brinete — rekao joj je Tabasko Pit. — Koliko ja poznajem Leslija, već je pri kraju istrage. Kladam se da ćete pre sledećeg jutra već imati svoje zlikovce, povezane u pelene, ako treba.

Ketrin ga je odmerila radoznalim pogledom. Iako je već nekoliko dana bila gost u toj kući, i laskala sebi da je upoznala domaćine, Sumiko, Lesli i Pit nisu prestajali da je iznenaduju. Ponekad su se sve troje ponašali kao članovi nekog tima tajne policije ili neke slične službe. Nekada su li-

čili na vrlo temeljene novinare. Način na koji su se ophodili jedno prema drugom Leslie i Sumiko novinarku je ponekad dovodio do ludila — izgledalo je kao da njih dvoje mogu da komuniciraju bez i jedne jedine reči, kao nekom telepatijom. Na stranu što su ponekad govorili međusobno japanski, što je na poseban način bio izvor tajanstvenosti. No, Ketrin Dens je sebi dala reč da neće suviše kopkati u vezi sa njima. Pomagali su joj, bde li nad njenim životom, konačno, i uopšte nije imalo smisla da im se oduži potrebnom radoznalošću...

Nekih pola časa vladala je tišina kroz kuću. Pit je otišao u drugu sobu, shvativši da nema posla za njega, i odatle se čuo tihi zvuk uključenog televizora. Sumiko je užurbano poslovala oko kompjutera, a Leslie je još uvek bio duboko u psihoanalizama iz dokumenata koji su bili pred njim. Ketrin je nastojala da se opusti kako bi u sebi pronašla dovoljno staloženosti da počne razložno o svemu da razmišlja. I, baš kad joj se učinilo da je na dobrom putu da se koncentriše na sve probleme redom, Leslie je stao pred nju, pružio joj papir i rekao:

— Bojim se da imamo dokaz da je baš taj doktor Džilbert umešan u ovaj posao.

— Kakve dokaze? — upitala je Ketrin i prihvatila dokumente, ali nije znala sa koje strane da počne da ih čita.

— Uporedio sam profile žrtava sa profilima drugih osoba, iz onih dosijea koje mi je dala Debora, a koji su služili samo kao maska — rekao je Leslie ozbiljno. — Kod tih drugih nema ničega što je zajedničko za sve žrtve... Evo...

Prešao je prstom preko redova koje je sam podvukao, a koji su se ponavljali od dosijea do dosijea. Ketrin je pokušavala da shvati...

— Radi se o tome da su psihotestovi kod svih žrtava registrovali karakterne crte labilnosti. Konkretno, sve te osobe su podložne negativnim reakcijama u oštrom konfliktu.

— Šta mislite da to znači? — upitala je novinarka.

— Uz to, kod svih postoji još nešto što ukazuje na mogućnost lakog podvrgavanja višem autoritetu — nastavio je mirno Leslie. — Drugim rečima, koliko mogu da pretpostavim, a uveren sam da nisam daleko od istine, sve te osobe se lako mogu zaplašiti. To

se dogodilo Venesi, kao i ostalim žrtvama. To jest, doveđene su u stanje oštrog konflikta, a u tom stanju jednostavno ne mogu da razmišljaju racionalno, pa se prepuštaju moćnijem autoritetu.

— Mislim da razumem... — rekla je, sva bleđa, Ketrin. — Tako su činili kod svih. Prvo su ih prestravljivali pretnjama, verovatno smrću ili, kao u slučaju Venese Dejli, smrću drage osobe. Kao sklone prepuštanju nekom moćnijem, sve one su pristajale na... Blagi Bože! Pa, to je mogao da smisli samo neko ko se dobro razume u te stvari! Doktor Džilbert!

— Pretpostavljam da je tako — reče Lesli. — Džilberti ili neko vrlo blizak njemu, imao je na umu da bi se neka snažnija ličnost sasvim drugačije ponašala. Pozvala bi policiju, ili bi platila telohranitelja, ili angažovala privatnog detektiva, ili bilo šta da bi od sebe udaljila neposrednu opasnost. U krajnjoj liniji, osoba sa drugačijim profilom bi izvukla revolver odnekle i pripucala, kao što je to običaj širom naše lepe zemlje... No, sasvim je drugačije sa ličnostima koje su sklone da se uplaše i reaguju neadekvatno.

— Bingo! — rekla je tiho Ketrin. — Kad bih samo mogla da snimim tog doktora...

— Ti? Ne! — rekao je Tabasko Pit koji je tog trenutka ušao u sobu. — Ja ću da ga snimim, i to nećim vrlo tvrdim! Sada su javili na vestima...

— Šta su javili? — upita Lesli.

— Kerol Elis je nestala! — reče Pit. — Sumnja se da je oteta!

Ketrin Dens umalo nije vrišnula. Lesli je ostao savršeno miran i posle nekoliko trenutaka vrlo temeljnog razmišljanja je rekao:

— Pite! Možda si bio u pravu kad si rekao da ćeš ti snimiti tog doktora...

— Kako to misliš? — uzvratio je Tabasko Pit.

— Ketrin... — reče Lesli. — Možete li da naučite Pita kako se rukuje TV-kamerom?

— Naravno da mogu — rekla je novinarka. — To nije neka velika nauka.

— Ja?! Snimatelj?! — zapanjio se Pit.

— Noćas ćemo posetiti doktora Džilberta — rekao je Lesli. — U stvari, ja ću ga po-

setiti, a ti ćeš snimati tu posetu. Snimak ćemo dati Ketrin. Ona odlično zna šta da učini sa njim. Mi ćemo imati, verovatno, još pregršt dokaza i moći ćemo celu ovu stvar da privedemo kraju. Već predugo traje i postaje sve opasnija po mnoge ljude.

— I ja idem sa vama! — rekla je žučno Ketrin Dens.

— Na žalost... Ti ćeš ostati ovde — rekla je Sumiko, prethodno primetivši znak koji joj je uputio Lesli. — Ti i ja imamo nekih drugih poslova. Recimo, da pripremimo celu priču. Kada Les i Pit donesu snimak, možda ćeš moći, već sutra, da odneseš materijal u TVSF i... Razumeš?

— Pa... Dobro... — složila se Ketrin.

— Uzgred... — reče Sumiko pobedonosno — Venesa Dejli nije bila ni u kakvoj vezi sa pomenutim doktorom Džilbertom...

— Šteta... — rekao je Tabasko Pit.

— Ali... — Sumiko pogleda u Ketrin — pre nešto više od godinu dana je zastupala jednu banku u sporu oko nekih kreditnih kartica. Tužena osoba, u tom sporu, se zove Debora Poli!

— Blagi Bože! — izusti prestravljeno Ketrin Dens. — Ipak je ona...

*
* * *

Bilo je potrebno dosta truda i vremena da Lesli maskira sebe i Pita i pripremi obijicu za susret sa doktorom Džilbertom. Tabasko nije bio baš za maskiranje, ali je morao da pristane kada mu je Lesli objasnio da je sasvim moguće da u Džilbertovoj blizini budu ljudi koji bi mogli napraviti veliku gužvu prepoznavši bilo koga od njih dvojice. Tako se Lesli pretvorio u sredovečnog, visokog, prosedog intelektualca sa repićem u kosi i naočarima tipa »lenon«, a Pit je postao bradonja veoma tamne kose i izmenjene boje očiju.

— Trudi se da što manje govoriš — rekao je Lesli Tabasku, znajući da Pit nije u stanju da izmeni i glas, prilagođavajući ga ulozu koju igra. — I, ni po koju cenu ne pokazuj agresivne namere. Drži kameru i snimaj onda kada ti budem dao znak. Tako će-

mo bez problema obaviti ono što moramo.

— Da budem iskren, u tu rupu bih radije išao sa puškomitraljezom — rekao je Pit, ali je pristao na sve što mu je Lesli rekao.

Nije bilo potrebe da provađuju ili da vrše neki prepad na doktora Džilberta. Lesli je elegantno telefonirao doktoru, tog popodneva, predstavivši se izmišljenim imenom i objasnivši kako nacionalna TV-mreža NBC želi da snimi prilog sa doktorom, vezan za psihološki profil prosečnog stanovnika visoko urbanih prostora u Sjedinjenim Državama. Lesli je slatkim glasom rekao Džilbertu kako je dobio preporuke da bi se, uopšte, obratio njemu, pominjući imena eminentnih ljudi iz sveta psihologije i psihijatrije. Računao je na Džilbertovu sujetu i — nije pogrešio. Džilbert je samo hteo da zna kada će doći TV-ekipa. Lesli je predložio da to bude što pre, a Džilbert je rekao da mu odgovara i zakazao je susret za isto veče — u prostorijsama na svojoj klinici...

Sumiko nije morala da kaže ni Lesliju ni Pitu da se ču-

vaju. Ona je znala da su njih dvojica verovatno jedini ljudi u San Francisku koji su u stanju da se izvuku iz bilo kakve neugodne situacije. Imala je veliko poverenje u njih. Kada su oni otišli, Sumiko je rekla vidno nervoznoj Ketrin Denis:

— Mislim da bismo nas dve najpametnije učinile kada bismo se odmorile. Dok Les i Pit ovo obave, nama preostaje da skupimo snagu za naredne zadatke...

Ketrin se neizmerno čudila mirnoći te mlade žene. Još više se čudila svom sopstvenom utisku koji je govorio da ni Lesli, ni Pit ni Sumiko nisu obični ljudi... Ketrin je, u stvari, imala utisak da su njih troje nekakvi vanzemaljci, koji žive tu, u blizini običnih ljudi, samo da bi u određenom trenutku ispravljali greške i nepravde...

Za to vreme Pit i Lesli su već bili nadomak klinike »Džilbert«. Kada su zaustavili svoje vozilo, uredno opremljeno nalepnicama sa znakovima NBC, mogli su lako da konstatuju da je obezbeđenje klinike slično obezbeđenju kakve vojne baze.

Velika žičana ograda opasivala je ceo prostor. Naokolo su se šetkali uniformisani stražari, naoružani do zuba. Na mnoštvu stubova lagano su se vrtle video-kamere snimajući svaki ugao. Bili su tu i neizbežni psi, doduše vezani...

— Tvrđava! — rekao je tiho Pit stežući svoju TV-kameru.

U susret su im došla dvojica uniformisanih telohranitelja, gledajući ih mrko. Leslie im je rekao svoje lažno ime i pomenuo dogovor sa doktorom Džilbertom, pa su stražari uspostavili radio-vezu sa samim doktorom, ali tako da gosti nisu mogli da čuju o čemu se govori. Potom su otvorili kapiju. Leslie je zapazio da se kapija otvara kompjuterskom šifrom i da je elektrificirana.

— Uđite bez vozila, molim vas — rekao je stražar ne naročito ljubazno.

Otpratili su ih do ulaza u glavnu zgradu, gde ih je čekala visoka, raskošna devojka crvene kose, na koju je Tabasko iskolačio oči, no Leslie ga je u pogodnom momentu munuo laktom u rebra, pa je Pit morao da se podseti da nisu tu da bi »napadali« raskošne, cr-

venokose dame, koje su inače bile Pitova slabost.

Devojka ih je, bez mnogo reči, odvela na sprat, ostavljajući ih nekoliko minuta same u prostranom holu. Naokolo je bilo mnogo staklenih zidova sa natpisima koji su svedočili da taj sprat služi kao prostor za upravne kancelarije klinike. Leslie je osmatrao, a Tabasko je, na određeni znak, krišom uključio kameru, držeći je u ruci pored noge...

— Budite ljubazni da sačekate nekoliko minuta — rekla je devojka kada se ponovo pojavila. — Doktor Džilbert ima intervenciju.

— Hvala — rekao je ljubazno Leslie. — Sačekaćemo.

Devojka je otišla, a Leslie je krenuo u lagano izviđanje terena. Praveći se da šetka naokolo tek da ispuni prazne minute, Leslie je vrlo koncentrisano osmatrao. U jednom trenutku se našao na mestu šajkeg je video hodnik, dugačak nekih dvadesetak jardi, i na njegovom kraju velika staklena vrata na kojima je pisalo: »Dr Džilbert«!

Uopšte se nije iznenadio što je iza tih staklenih vrata ugledao Deboru Poli, u društvu

sa čovekom vrlo oštarih crta lica, starog nekih četrdesetak godina, za koga je jednostavno pretpostavio da je lično doktor Rik Džilbert. Lesli je zastao gledajući kroz spuštene trepavice, tako da niko, pa čak ni Tabasko Pit, nije mogao reći da on to posmatra kancelariju na kraju hodnika. Jer, u tim trenucima Džilbert i Debora su bili u vrlo žučnoj raspravi...

Naravno da se ništa nije moglo čuti, ne samo zbog daljine već i zbog činjenice da je bilo očigledno da su sva ta stakla napravljena specijalnim, lamelnim postupkom, pa prema tome su mogla da vrše funkciju najdebljih tapaciranih vrata. Međutim, sve se vrlo jasno videlo i za čoveka koji je znao da čita sa usana...

Lesli je raspolagao dovoljnim znanjem te veštine da sa lakoćom zabeleži u memoriji sve što je bilo rečeno za tih nekoliko minuta koliko je pratio raspravu između Debore i Džilberta. Udaljio se pre nego što je iko i mogao da primeti da je stajao tako da je mogao da vidi Džilbertovu kancelariju.

Devojka koja je izigravala domaćicu ponovo se pojavila, dajući im znak da krenu za njom... Kada su ušli u prostorije doktora Džilberta, Debora Poli više nije bila tamo. Lesli je pomislio: »Iz ove kancelarije ima više nego jedan izlaz.«

— Molim vas, budite ekspektivni — rekao je umesto pozdrava doktor Džilbert. — Nemam suviše vremena.

— Bićemo brzi, doktore — rekao je Lesli i dao znak Tabasku da snima, što je ovaj ionako već činio.

— Koliko pitanja imate? — upitao je Džilbert.

— Nekoliko — rekao je Lesli.

— Da čujem prvo — reče mirno doktor Džilbert. Ostavljao je utisak smirene i samopouzdanе osobe.

— Poznato je da vaša klinika radi na projektima evidentiranja psiholoških profila za razne kompanije — Lesli se trudio da zvuči stručno i novinarski radoznalo. — Možete li nam reći koja je svrha takvih projekata?

Džilbert je razmislio nekoliko trenutaka, a onda progovorio vedrim glasom:

— Vidite, kompanije uglavnom žele da znaju kakvim ljudima raspolažu, ili kakve zapošljavaju — rekao je. — Naš posao je da na osnovu testova načinimo profil ličnosti. Rukovodstvo kompanija tako stiže uvid u karakter osobe za koju se zanimaju. Znae, neke kompanije očekuju od svojih radnika da budu agresivni, prodorni, skloni takmičenju, a druge očekuju da zaposleni budu smirene osobe, naklonjene hijerarhiji ili, u nekim slučajevima, izrazito podložne manipulaciji. No, nije zadatak moje klinike da određuje profil, već da ga samo dostavi kompanijama. Oni dalje odlučuju.

— Da li ste takve stvari radili i za potrebe političkih stranaka ili za potrebe medija? — nastavio je Leslie, dok je Tabasko snimao, pitajući se šta Leslie, uopšte, hoće da postigne tim pitanjima koje Pit nije baš najbolje razumevao.

— Radili smo profile i za neke političke grupe, razume se — odgovorio je Džilbert. — Obično se takve stvari od nas zahtevaju kada se formira izborni tim ili nešto slično. U poslednje vreme i medijske kuće traže nešto slično.

— Kada se radi o medijskim kućama... — počeo Leslie — da li je tačno da neke televizijske kuće zahtevaju da imaju psihološki profil i svojih gostiju, u raznim emisijama?

— Tačno je — rekao je doktor Džilbert. — I radio i televizija bi morali da znaju koga primaju u goste. I sami znate da se mnogo puta dogodilo da gosti, u nekim emisijama, prave skandale. To redakcije pokušavaju da izbegnu time što im mi načinimo profil, pa ako, prema profilu, postoji mogućnost da gost reaguje onako kako televizijska kuća ne želi, onda sigurno neće ugostiti takvog čoveka.

— Postoji li dokumentacija o profilima poznatih ljudi? — upita što je manje mogao Leslie. — Recimo, filmskih glumaca, sportista...

— Dokumentacija postoji — osmehnuo se pomalo nadmoćno Džilbert. — Međutim, naša klinika sve te podatke drži u strogoj tajnosti. Što se tiče naručilaca, na njihovoj savesti je što će učiniti sa tom dokumentacijom, mada do sada nije zabeležen slučaj da se psihološki profili objave.

— Pretpostavljam da imate velikog iskustva u sačinjava-

nju profila — rekao je Lesli. — Možete li, ovako, bez pripreme, da procenite nečiji psihološki profil?

— Pa, iskustvo u svemu tome igra možda i odlučujuću ulogu, međutim, bez obimnog rada i kompjuterske analize ne verujem da bih mogao dovoljno tačno da procenim bilo čiju ličnost — rekao je doktor Džilbert. — Da li je to sve?! Bojim se da nemam više vremena...

— Još samo nešto... — reče Lesli. — Verovatno ste čuli da je Kerol Elis nestala... Kao psiholog, šta mislite o njenom slučaju? Ono što nas zanima je taj čudni preokret u njenom životu i njenoj karijeri... Kako to možete da protumačite?

Doktor Džilbert je ostao savršeno miran. No, Lesliju nije promakao kratak, ali prodoran pogled upućen baš njemu. Kao da se Džilbert na tren upitao da li je to jedno obično, bezazleno pitanje, vezano sa njihovim vestima o nestanku mlade glumačke zvezde, ili nešto iza čega se krije nekakva istraga. A Lesliju je to bilo dovoljno. Hladnokrvno je sačekao odgovor:

— Privatno, pratio sam karijeru mlade glumice — rekao je doktor. — Njoj su predviđali sjajnu karijeru, ali meni je od početka bilo jasno da to neće moći da potraje. Možda sam profesionalno deformisan, ali mi se čini da je ona dovoljno nestabilna ličnost, kojoj je dovoljna jedna krupnija prepreka u životu ili u karijeri, pa da ustukne pred izazovima...

— Šta se, u stvari, dogodilo? — upitao je Lesli i brzo i tiho, hvatajući Džilberta između dva daha.

— Verovatno je posredni nekakav šok — odgovorio je doktor smireno, ali je ipak razmišljao predugo. — Možda nešto na privatnom planu... Ona, jednostavno, nije takmičarski tip, i to joj se osvetilo.

— Da li ste utvrdili da Kerol Elis nije takmičarski tip na osnovu prostog praćenja slučaja ili na osnovu analize? — upitao je Lesli najbezazlenijim mogućim glasom.

— To je rezultat analitičkog posmatranja... — rekao je Džilbert i udahnuo kao da želi da još govori, možda da objasni šta je želeo da kaže, ali se prekinuo, zagledao u Lesli-

ja i naglo rekao: — Možda možemo o tome neki drugi put. Sada... Vreme vam je isteklo, gospodo! Žalim!

Lesli je spremno krenuo, da jući znak Pitu da prestane da snima. Izgovorio je još nekoliko rečenica, lažući bezočno nešto o terminima u kojima će se pojaviti doktorova izjava. Čak je pomenuo da bi mu bilo žao kad u montaži jedan deo izjave bude skraćen, ali, kao, to je uobičajen postupak na televiziji...

— Razumem, razumem... — rekao je brzo doktor Džilbert i požurio sa opraštanjem.

Pit i Lesli su izašli, pa ih je ona crvenokosa devojka odvela do hola, a tamo su ih opet preuzeli uniformisani stražari i otpratili do kapije. Tabasko je bio pun pitanja, ali se nije usudio da govori. Lesli se samo ljubazno smešio naokolo i nije ništa govorio... Čak i kada su seli u automobil i krenuli Lesli je ćutao...

— Koji ti je đavo? Reci... — zaustio je Tabasko Pit, da bi mu Lesli dao žučan znak rukom da ne govori ništa. Pit ga je pogledao zapanjeno.

Lesli mu je dao rukom znak koji je bio nedvosmislen — kola su bila »ozvučena«!

Vozili su se nekoliko milja pre nego što je Lesli parkirao uz ivičnjak, izašao, iz džepa izvukao spravu nalik na aparat za brijanje i njome počeo da pretražuje automobil, i iznutra i spolja. Pit je trepćući video kako je izvukao »bubicu« iz ležišta radio-antene, zatim još jednu iz upaljača, a onda i treću, ispod pepeljare na zadnjem sedištu...

— Ovi su zaista temeljni — progovorio je Lesli bacajući prisluskišače daleko od automobila.

— Kako si znao?! — upita Tabasko.

— Znam ja i mnogo više — šeretski se osmehnuo Lesli. — Kada smo došli, dok smo čekali da nas njegovo veličanstvo primi, doznao sam da sumnja u nas i da će nas proveriti »bubicama«. Zato nam nisu dozvolili da se uvezemo kolima. Želeli su da imaju dovoljno vremena da ih rasporede po vozilu.

— Ne razumem — rekao je Tabasko. — Ti ni sa kim nisi razgovarao, pre nego...

— Ja nisam — reče veselo Lesli sedajući ponovo za upravljač. — Ali, Džilbert jeste. Razgovarao je sa Deborom Po

li, koja je bila u njegovoj kancelariji pre nas. Izašla je na sporedni izlaz, što govori da nije želeo da nas ona sretne... Njoj je rekao za bubice... I, još ponešto.

— Ne moraš mi pričati kako si uspeo da čuješ sve to — kazao je Tabasko Pit. — Mogu da pretpostavim! Opet neke tajanstvene japanske veštine!

— Možda — osmehnuo se tajanstveno Lesli. — Možda...

* * *

Nije bilo lako uredniku Ble-ru da shvati šta to Ketrim Dens traži od njega. Ona se pojavila, u društvu sa tim visokim, mladim čovekom za koga su govorili da joj je, možda, i verenik, jer se već neko vreme ne odvajala od njega, i kazala:

— Mark, tražim šest snimateljskih ekipa, plus kompletno odeljenje specijalne tehnike! U zoru moraju biti raspoređeni oko kluba »ZOO«, u Ulici Klermon, a specijalno odeljenje mora pre tog vremena da po-

stavi svoju tehniku u samom klubu. Ono što ćemo imati od toga ne može da se nazove drugačije nego — senzacija!

Urednik je treptao, sav zbunjeno, mrštio se, trljao bradu i konačno rekao:

— Oprosti, Ketrim, ali ćeš prvo morati da me ubediš da će se sve to isplatiti. Znaš li koliko košta samo izlaženje specijalnog odeljenja na teren? Da ne govorim kako tražiš od mene da odvojim šest od sedam mogućih snimateljskih ekipa! U ovom gradu se ipak dešavaju i neke druge stvari, osim tog tvog tajanstvenog projekta!

— Pa, dobro... — rekla je smireno Ketrim Dens. — Radi se o organizovanoj prostituciji, učenama, pretnjama smrću, čak i ubistva. Žrtve su, u ovom slučaju, poznate ličnosti... Žene koje je jedna dobro organizovana banda primoravala na prostituciju. Najpoznatija među tim žrtvama je glumica, Kerol Elis. Imam sve potrebne parametre, dokumentaciju i dokaze. Ono što želim sa klubom »ZOO« je... da snimim kompletnu bandu na delu!

— Blagi Bože! Ketrim! — uzviknuo je urednik, gledajući iskosa na njenog pratioca,

koji je stajao sa strane izgledajući totalno nezainteresovano. — Ja jednostavno ne mogu da poverujem u sve to! Zna li policija bilko šta?

— Policiji će biti javljeno na vreme da dođe i da pokupi taj ološ — rekla je Ketrin. — Naravno, imaće i sve snimke, ali tek pošto ih mi prikazemo, u specijalnoj emisiji. Tvoj zadatak je da mi obezbediš termin. Najbolje od sedam uveče! Su-tra!

— Jesi li ti normalna?! — zavapio je urednik.

Tada se umešao novinarkin pratilac, koji je prišao, osmehnuo se, nagnuo se ka uredniku i počeo da šapuće. Čak ni Ketrin nije čula šta to Lesli govori Marku Bleru. Osećala je samo promenu i na urednikovom licu i u njegovom ponašanju. Od začuđenog, zbunjelog čoveka, spremnog da sarađuje bez mnogo pitanja i bez ikakvog protivljenja.

— Naravno — rekao je tiho, kao u transu, urednik. — Sve će biti obezbeđeno! Računajte da ću vam pružiti svaku moguću podršku. Ekipe će biti tamo... I specijalno odeljenje. Obezbediću termin. I, neću zvati policiju...

Ketrin je iznenađeno pogledala u Leslija, koji joj se osmehnuo ohrabrujuće i prijateljski.

— Sjajno! — rekla je ona nedovoljno sigurno. — Neka bude tako.

— Naravno da će biti — rekao je Mark Bler i blaženo se osmehnuo i njoj i Lesliju.

Napuštajući zgradu, Ketrin je gorela od nestrppljenja da Lesliju postavi nekoliko pitanja. No, kad god bi zaustila Lesli bi je pogledao na neki naročiti način, koji joj nije dozvoljavao da govori. Konačno, kada su već bili prilično daleko odmakli, vozeći se prema Leslijevoj kući, ona više nije mogla da izdrži:

— Uopšte mi nije jasno kako si to izveo, Lesli!?

— Šta? — upitao je on sa najinevinijim mogućim izrazom na licu.

— Nešto si šaptao Bleru... Šta si mu rekao?

— Isto što i ti — odgovorio je Lesli mirno. — Rekao sam mu da je neophodno da sve te ekipe budu tamo. Samo to.

— Samo to?! Ne verujem — rekla je Ketrin. — Mislim da si ga omađijao ili nešto slično...

— Okej! Bilo je nešto slično — rekao je Leslie spokojno. — No, mislim da je najvažnije da će on učiniti onako kako si ti tražila od njega.

— Zaboga! Ponekad se pitam da li si ti zaista samo prost novinar ili... — Ketrin ni sama nije znala šta da pretpostavi, a još manje šta da kaže Leslieju. — Ponekad se ponašaš kao neki Džems Bond.

— Preteruješ... — rekao je tiho Leslie.

Ketrin je zaključila da je pametnije da ne nastavlja razgovor, bojeći se da bi mogla da dozna nešto što bi i nju samu toliko zapanjilo da ne bi uopšte mogla da veruje u to, ma šta to bilo.

— Dobro... — rekla je. — Hoćeš li mi reći bar to... Kako si doznao da će Debora i taj monstruozni doktor biti u tom jezivom klubu?!?

— Prisluškivao sam njihov razgovor — rekao je savršeno spokojno Leslie. — Oni sada znaju da im gori pod nogama i da se ne mogu održati. Uvereni su da si ti svemu tome kri-va i, ako hoćeš da mi veruješ, spremaju ti nešto kao atentat. O tome će se dogovoriti noćas sa Donom Hauserom, u klubu »ZOO«. Zbog toga će biti na

okupu, dajući nama priliku da ih snimimo. Posle toga planiraju da zbrišu u Kolumbiju. Prosto!

— Prosto?! — zabezeknula se Ketrin Dens. — Za tebe je to prosto?!

— Slušaj... Nemoj misliti da sam neki supermen ili nešto slično — rekao je Leslie. — Samo sam imao sreće i ništa više.

— Nadam se da ću i ja imati sreće, noćas — uzdahnula je Ketrin.

— Samo pažljivo izaberi mesta gde ćeš postaviti ekipe — rekao je Leslie. — Kakvi su ti iz specijalnog odeljenja? Mislim, da li su u stanju da odrade svoj deo zadatka?

— Uverena sam da jesu — rekla je Ketrin. — Njih je osmoro u ekipi i zaista su u stanju da postave minijaturne kamere i mikrofone gde god ti padne na pamet. Do sada nijednom nisu otkriveni, a »poknivali« su čak i jedan tajni sastanak mafije i jedne grupe političara, da ne govorim o podvigu kada su snimili papirno kupanje, dok je bio ovde u poseti!

— Zadivljujuće! — osmehnuo se Leslie.

— Niko ne zna tačno kako oni to izvode, ali su zaista spo-

sobni — rekla je Ketrin. — Ni je provereno, ali sam čula priču o tome kako su jednom montirali kameru na ogrlicu psa jednog bankara koji je bio usred afere, a televizija je htela da snimi ponešto iz njegovog privatnog života. Nikada nisu otkrili odakle nam taj snimak!

— Fascinantno! — rekao je Leslie.

— Ipak, čak ni oni nisu toliko fascinantni kao ti! — rekla je sa iskrenim divljenjem Ketrin. — Možda je ovo pravi čas da ti ponudim da se pojavaš u mojoj emisiji. Konačno, ti si obavio najveći deo posla.

— Polaskan sam — rekao je Leslie. — Međutim, moram najljubaznije da te odbijem.

— Zašto? — upitala je Ketrin Dens.

— Iz prostog razloga što večeras putujem, pa uopšte neću biti tu kad se sve ovo bude završilo — rekao je Leslie. — Ali, nemoj misliti da i ja nisam nešto zaradio u svemu. Imam dokumentaciju i uvek ću moći da napišem nešto... Razumeš?!

— Ne! — rekla je Ketrin iznenađeno. — Putuješ?! Sada putuješ?! Sad kada bi trebalo...

Lesli joj je uputio takav pogled da je ona jednostavno pre-

stala da govori, pročitavši iz njegovih očiju odlučnost kakvu nikada ranije nije videla u očima ljudskog bića. Uspela je samo slabim glasom da kaže:

— Ali, potreban si mi... Još noćas!

— Mislim da ti više nisam potreban — rekao je mirno Leslie. — Ti si suviše dobar novinar da ti je uopšte potreban bilo ko, i moći ćeš bez problema da odradiš sve što bude potrebno kako bi ovaj projekat dovršila. Što se tiče sigurnosti... Tabasko će biti uz tebe i nemaš čega da se bojiš!

Izgledalo je da naprosto ne može ništa da se kaže protiv njegove odluke da ne učestvuje u završnom činu. Ketrin je dugo ćutala pre nego što je rekla:

— A kuda putuješ?

— U Njujork — rekao je Leslie smireno. — Znaš, ja imam i neke obaveze...

— Razumem... — rekla je Ketrin. — Razumem...

* *

Svuda naokolo, poput zasede, bile su raspoređene snimateljske ekipe. Objektivi kame-

ra su bili upereni na klub »ZOO« u kome je već od devet uveče sve vriilo, kao u vulkanu. Ispred kluba je bio parkiran kombi izlepljen nalepnicama nekakve picerije. Kombi nije imao stakla, pa niko nije ni mogao da vidi da se unutra nalazi minijturni televizijski studio sa mnoštvom monitora. Na monitorima su bile slike koje su snimale dobro sakrivene kamere postavljene na pogodnim mestima unutar samog kluba. Ispred monitora su sedela dva tehničara i Ketrin Dens, koja je sa uzbuđenjem gledala šta se dešava u klubu.

— Možeš li nam reći, Ketrin, šta se ovde događa? — upitao je jedan od tehničara.

— Za sada ništa — rekla je ona mirno. — Ali, kada počne da se događa onda vam neće biti potrebna moja objašnjenja. Možemo li za probu da uključimo i mikrofone?

Tehničar je jednostavno ispružio ruku i okrenuo prekidač — zvuci iz kluba su napunili slušalice koje je Ketrin držala na ušima. Bila je zapanjena jasnoćom zvuka.

— Ovo je sjajno! Mogu da čujem šta razgovaraju ono dvoje kod bara — rekla je Ketrin.

— Kamere dva, četiri i osam su pokretne — kazao je tehničar, dodirujući neke komande na montažnom stolu, pa je Ketrin mogla da vidi kako kamere pronalaze zanimljive likove iz kluba. — Na tim kamerama su i mikrofoni koji »kupe« samo ono što snimaju te kamere. Ako hoćeš da čuješ, evo, samo pritisni ovde...

Tehničar je pokazao kako treba da se uključe mikrofoni na pokretnim kamerama. Ketrin je zadovoljno klimala glavom.

Sve je zaista bilo spremno za snimanje. No, Ketrin je razmišljala i o drugim stvarima. Tabasko Pit je bio u klubu, prerušen, posle duge intervencije koju je na njemu obavio Lesli, pre nego što je sa jednom velikom sportskom torbom otišao iz kuće, pozdravljajući se vedro. Ketrin se pitala zašto Lesli napušta »bojište« uoči presudne bitke, ali to nije smela glasno da izgovori. Sa Pitom i Sumiko je nastavila pripreme i ubrzo prestala da razmišlja o Lesliju, jer joj je sva moguća koncentracija bila potrebna da ceo projekat dovede do kraja.

Sada im je ostalo samo da čekaju da se glavni akteri po-

jave. Iako je Ketrin znala da to može da potraje, njeno nes-trpljenje je raslo gotovo iz minuta u minut i bivala je sve nervoznija. Oko ponoći više nije izdržala, pa je Tabaska pozvala toki-vokijem, kojim su održavali vezu. Znala je da prijemnik na Pitu izgleda kao okvir za naočari i da niko neće ni primetiti ni čuti njihov razgovor. Mikrofon u koji je Pit mogao da govori bio je sakriven u čvoru njegove kravate...

— Pite! Halo, Pite! Šta se događa unutra? — upitala je Ketrin.

Ništa se nije čulo iz toki-vokija, pa je Ketrin tvrdoglavo ponavljala poziv, sve dok se, nekih desetak minuta kasnije, Tabasko Pit nije oglasio:

— Za sada ništa! Nemoj više da me zoveš! Jedva sam se izvukao na stranu da mogu da ti se javim.

— Zašto? Da li te prate? — upitala je zabrinuto Ketrin.

— Prate me dve golišave dame kojih ne mogu da se oslobodim — rekao je Pit. — One mi služe i kao paravan... Shvataš?!

— Naravno, Pite — osmehnula se Ketrin. — Sada prekidam. Ako se dogodi nešto što moram da znam, javi mi na svaki način!

— Bez brige — rekao je Tabasko i veza se prekinula.

Čekali su naredna dva časa. Tehničari su se znojili u vre-lom, malom prostoru kombija, dosađujući se. Ketrin je osećala da i oni i kamermani u svim ekipama naokolo jedva izdržavaju sve to. No, njoj je bio najvažniji zadatak i bila je spremna da istrpi i njihovu mržnju, ako treba, samo da dođe do rezultata.

Povremeno je, na kontrolnom monitoru, koji je bio povezan sa svim snimateljskim ekipama oko kluba, proveravala šta se događa... U petnaest do jedan joj se učinilo da ima nešto — kamera koja je snimala sporedni ulaz u klub je »hvatala« neuobičajena kretanja...

Dva automobila su odnekle dojurila do sporednog ulaza. Iz jednih kola su izašla dva krupna mladića i Ketrin nije morala da pogađa — bili su to telohranitelji, koji su, držeći po jednu ruku ispod odeli, osmotrili prostor oko ulaza, kao da proveravaju da li je sve bezbedno. Kada su zaključili da jeste, mahnuli su rukom prema automobilima, a onda je iz jednog izašao doktor Rik Džilbert u pratnji Deборе Poli... Ketrin je uzdahnula kada ih je videla na ekranu.

Iz drugog automobila je izašao vrlo elegantan čovek srednjih godina i Ketrin je znala da je to Don Hauser. I on se uputio ka ulazu, kao i doktor i Debora. Na samom ulazu su zastali, a Hauser se okrenuo da proveriti da li su telohranitelji raspoređeni oko ulaza. Potom su nestali u zgradi. Na ekranu su se mogli videti samo momci — njih šestorica.

— Pite! — pozvala je Ketrin šapućući u toki-voki. — Pite! Stigli su! Možeš li da vidiš da li su unutra?

Nije očekivala odgovor odmah. I, zaista, čekala je nekoliko minuta pre nego što je Tabasko odgovorio, nekim zadihanim glasom:

— Ušli su u kancelariju. Ovde vrvi od gorila! Četvorica su ispred kancelarije, a vidim još desetak... Prekidam!

Prekinuo je naglo, ali je i to bilo dovoljno da Ketrin shvati šta treba da učini. Proverom monitora koji su primali sliku sa minijaturnih kamera iz unutrašnjosti kluba, ustanovila je koji objektiv »pokriva« prostor oko ulaza u kancelariju. Naredila je tehničarima da uključe mikrofone koji su upereni ka kancelariji i da bez prestanka snimaju taj prostor na video-trake. Nije se nadala

da će brzo nešto dobiti od svega toga, ali je tehnika morala da bude spremna onog časa kada počne da se dešava... Mada... Ni Ketrin sama nije znala šta treba da počne da se dešava...

Pre nego što su krenuli, Sumiko joj je rekla da bude oprezna i pazi da joj ništa ne promakne. Kada je Ketrin upitala šta bi moglo da joj promakne, Sumiko je kazala samo da je glupo snimati to što je Ketrin očekivala da dobije u toj mahnitoj gomili iz kluba. Iako je Ketrin navaljivala da joj Sumiko objasni što je mislila, mlada Japanka više ništa nije rekla.

Usledio je još gotovo pun čas čekanja, pre nego što je uopšte nešto počelo da se događa, a kada je počelo Ketrin je shvatila da je to to!

Kamera koja je pokrivala sporedni ulaz je snimila prve događaje...

Tamo su stajala šestorica mladića iz obezbeđenja kluba i dosađivala se. Najednom, kao daje među njih sa neba pala nekakva, naizgled bezlična, vrlo tamna masa nečega izuzetno živog i snažnog. Prve pokrete Ketrin nije ni primetila, obraćajući pažnju na snimke iz unutrašnjosti, ali joj je je-

dan od tehničara skrenuo pažnju:

— Vidi ono! — rekao je i pokazao prstom na monitor kamere sa sporednog ulaza.

Jedva da je kamera mogla da snimi pokrete te tamne mase — toliko se brzo kretala. Ketrin u prvi mah pomisli da je to nešto nalik na prizore iz naučno-fantastičnih filmova. Međutim, kada je uočila da je ta masa, u stvari, čovek ili nešto vrlo nalik na čoveka, uzviknula je:

— Ko je to, zaboga?

Tamna prilika je brzinom misli fujkala prostorom, obarajući jednog po jednog od telohranitelja, koji su padali kao gromom pogođeni. Iako su mikrofoni na kameri bili uključeni, gotovo se ništa nije čulo, osim zvuka udaraca i muklog ječanja oborenih momaka. I pre nego što je Ketrin zaista mogla da bude sigurna da se radi o napadu ljudskog bića na telohranitelje — sve je bilo gotovo! Šest onesvešćenih momaka je ležalo ispred sporednog ulaza, a ta tamna masa, senka, obličeje... To ili taj neko (Ketrin još uvek nije bila načisto, sva zabezeknuta) — nestalo je!

— Jesi li snimio ovo na traku? — upitala je Ketrin tehničara.

— Jesam — dahnuo je on. — Ali, neka me Bog ubije ako mi je jasno šta je to.

No, nisu imali vremena da ponovo pogledaju snimak, iako je baš to Ketrin imala na umu. Jer, u tom trenutku je planulo!

— Vatra... — rekao je zapaljeno jedan od tehničara.

Vatra je buknila i ispred kluba i unutar njega, na dvadesetak mesta odjednom i, pre nego što je Ketrin Dens stigla i da razmisli o tome u klubu je nastala panika! Vrisak iz stotinak ženskih grla je napunio mikrofone, a uspaničena masa posetilaca je grunula u prozore i vrata, lomeći ih kao da su od kartona, jurnuvši prema ulici...

— Pite! Pite! — unezvereno je povikala Ketrin u toki-voki. — Jesi li dobro? Šta se dešava? Odakle vatra?

Dobila je odgovor bez čekanja, kao da je Tabasko bio negde unutra i samo čekao da se ona javi:

— Sve je okej! Sada će se isprazniti!

— Beži, Pite! Vatra je sa svih strana... — rekla je Ketrin.

— Ne brini! — glasio je odgovor. — Pacovi se obično isteruju vatrom! Uostalom, neće potrajati dugo. Ti imaš vreme-

na samo dok ne dođu vatrogasci!

— Vremena?! Samo dok ne dođu vatrogasci?! — Ketrin je bila iskreno zapanjena. — Vremena za šta, Pite?

No, on je već prekinuo vezu, i Ketrin hitro stade da ga traži na monitorima koji su prenosili sliku iz unutrašnjosti kluba, ali je mogla da vidi samo mnogo dima iz kojeg su iskakali prestravljeni ljudi.

— Sada snimajte sve na trake! — uzviknula je Ketrin Dens, instinktivno osećajući da je to ono što su čekali cele noći.

Ketrin je jedva stizala da primeti sve ono što se zbivalo. Ispred kluba i na ulici vladao je kaos kroz koju su jurili ljudi sudarajući se, padajući, urlajući i vrišteći. Unutar kluba se, u stvari, nije ništa moglo videti, jer je sve prekrivala dimna zavesa i Ketrin je, lagano, počinjala da shvata da taj dim ima svoju svrhu. Jer, u nekoliko navrata joj se učinilo da kroz taj dim, koji je obavijao sve, može da nazre tamnu figuru onog bića koje je prokrčila sebi put u unutrašnjost kluba obarajući sa lakoćom šestoricu telohranitelja. Ali, nije bila sasvim sigurna da li joj se to samo pričinjalo... No, nije gubila vreme na pretpo-

tavke, znajući da sve ostaje zabeleženo na video-traci.

Obratila je pažnju na gomilu ispred kluba, tražeći pogledom bilo koga ko bi ličio na telohranitelje. Primetila je nekoliko takvih mladića. Neki su se udaljavali od kluba, a neki su pokušavali da uđu unutra, sa teškom mukom se provlačeći kroz gomilu. Ketrin je zaključila da su to oni lojalni, koji žele da spasu svoje gazde...

Porazbijani prozori i razvaljena vrata kluba brzo su napravili promaju koja je rasterivala dim. Istovremeno, i požar je naglo jenjavao. Vatre su se, jedna po jedna, gasile i Ketrin pomisli: »Ma ko to bio, zapalio je ove vatre da pripremi pozornicu...« Napeto je gledala u monitore...

Kada se dim razišao dovoljno da je mogla da vidi unutrašnjost kluba, uopšte se nije iznenadila što tamo stoji pravi kordon od telohranitelja, koji su u rukama držali pištolje i revolvere, zverajući na sve strane. Iza njih je stajala zbijena grupica ljudi — Džilbert, Hauser, Debora Poli i još dvojica, koji su takođe bili naoružani, kao neposredni branioci. Ketrin je mogla da čuje ono što su snimali mikrofoni na kamerama...

— Raščistite prolaz! — urlao je Don Hauser. — Moramo odatve brzo! Policija samo što nije stigla! I vatrogasci...

— Gomila je zakrčila ulaz, gospodine! — odgovorno je neko od telohranitelja.

— Pogazite kućkino sinove! — urlao je Hauser. — Pucajte! Pucajte!

Trojica telohranitelja su krenuli ka izlazu u hodu repetirajući svoje oružje. Međutim, nisu stigli da otvore vatru... Odnekle je dozujalo nešto što je oborilo prvog!

Ostali su zastali načas i to je bilo dovoljno da se opet pojavi tajanstveno biće u crnom! Na žalost, kamere ponovo nisu mogle sasvim dobro da snime šta je to ili ko je to, ali je rezultat te pojave bio — dva telohranitelja na podu!

Tada je Ketrin mogla da primeti da na podu leže, tu i tamo još nekoliko telohranitelja...

— Ovo je proketo bojno polje! — rekao je jedan od tehničara.

Ketrin nije ništa odgovorila. Kao oduzeta, mogla je samo da čuti i da gleda u monitore...

— Šta je to bilo?! — čula je glas doktora Džilberta.

— Ovde se nešto čudno događa — rekla je Debora Poli. — Hoću što pre odavde!

Ma kome da je uputila taj zahtev, on nije mogao biti uslišen. Jer, niko se nije ni pomerio! Ketrin Dens je na monitorima videla kako telohranitelji zveraju naokolo, upirući svoje oružje na sve strane, ali se činilo da nisu u stanju da primete nikoga u koga bi pucali. Ketrin se seti toki-vokija i pozva Tabaska.

— Pite! Jesi li još unutra? Javi se!

— Unutra sam, naravno — javio se Tabasko tihim glasom. — Ni za šta na svetu ne bih ovo propustio!

— Šta?! — zavapi Ketrin Dens. — Šta se, u stvari, dešava?

— Trenutno se radi na tome da se uklone telohranitelji, ali sa što manje mrtvih — odgovorio je Pit i prekinuo vezu.

Kada je Ketrin ponovo pogledala u monitore bilo joj je jasno zašto je Pit prekinuo vezu. Nije mogao da govori, zato što je imao pune ruke posla — tačnije, u njegovim rukama je sada bio nekakav puškomitraljez! Ketrin se uopšte nije sećala da je nešto slično videla u Pitovoj blizini, ali to sada više nije ni bilo važno...

— Pa... — rekao je Tabasko Pit, a sve to je vredno snimano — ko je raspoložen da pogine prvi!?

Teloranitelji su se ukočili od iznenađenja i straha! No, doktor Džilbert se nije dao tek tako uplašiti...

— Šta ovo treba da znači?! Ko ste vi?! — dreknuo je na Pita.

— Asistent — odgovorio je Tabasko mirno ne dopuštajući da mu Džilbert skrene pažnju. Uredno je držao telohranitelje na nišanu, a sve to mu je olakšavala činjenica da su oni bili, praktično, u jednoj gomili.

— Ne lupajte! Sklonite se! — viknuo je Don Hauser. — Ovde je ~~par~~ i mi samo hoćemo da izađemo napolje! Spustite to oružje, inače ću narediti ljudima da pucaju!

— Oni to jedva čekaju — iscerio se Tabasko Pit. — Zar ne, momci?!

Činilo se da telohranitelji nisu bili oduševljeni ni tim pitanjem, a još manje mogućnošću da poginu braneci Džilberta, Hausera i Deboru. Nekoliko momaka pobaca spremno oružje i strugnu ka sporednom izlazu. Tada se doktor Džilbert progura kroz telohranitelje i zaista zapanjujuće hrabro stade pred Pita.

— Šta hoćete? Novac?

— Ne, dragi doktore — osmeñu se Pit. — Hoću da se vaši momci uklone kako ne bi-

smo pravili krvoproliće. Vidi-te, kad oni napuste klub, napustiću ga i ja, i ostaviti vas same...

— Same?! — doktoru nije bilo jasno.

No, Tabasku nije bilo do objašnjenja. Mahnuo je puškomitraljezom na način koji nije mogao dvosmisleno da se protumači...

Teloranitelji pobacaše oružje, ne zbog toga što je to bila doktorova želja, već što nprосто nisu hteli ništa da rizikuju. Osim toga, verovatno su mogli već da čuju policijske sirene, koje su se približavale klubu, uz teškoće probijanja kroz zakrčenu Ulicu Klermon. Kada su i dvojica poslednjih spustila svoje oružje na zemlju i krenuli ka sporednom izlazu, Ketrin Dens obrati pažnju na monitor koji je prenosio sliku sa tog mesta...

Sve što je mogla da vidi bile su gomile onesveštenih mladih, krupnih tela! Shvatila je da neko sačekuje telohranitelje na izlazu i onesposobljava ih, da im ne bi palo na pamet da se vrate unutra i pomognu Džilbertu i Hauseru.

— Zbogom, doktore! — rekao je tada Tabasko Pit i nestao sa monitora.

Ketrin je sada videla na monitorima samo Džilberta, Hau-

sera i Deboru. Htela je da pozove Tabaska, ali za to više nije bilo vremena... Jer, počelo je da se događa nešto što je nju dovelo na ivicu ekstaze...

Doktor Rik Džilbert je upravo krenuo ka sporednom izlazu, mahnuvši rukom Hauseru i Debori da ga slede, verovatno misleći da im je prolaz slobodan — kada se upravo iz tog pravca pojavila jedna mala, krhka, ženska figura... Ketrin Dens nije mogla da poveruje svojim očima!

— Hausera već znam — rekla je ta ženska osoba. — No, nisam imala priliku da sretnem doktora... Nije važno! Važno je da vi, Debora, odlično poznajete doktora Džilberta!

— Kerol Elis... — šapnula je jedva čujno Ketrin Dens.

— Pretpostavljam da razumete zašto sam ovde — nastavila je mlada glumica. Uopšte nije odavala utisak nemoćne, bolesne osobe. Naprotiv, bila je snažna, samouverena, moćna i u svemu jača od svojih sagovornika.

— Ubij kučku! — naredio je siktavo Džilbert Hauseru i ovaj se mašio za svoj revolver.

Istog časa je odnekle sevnuła velika, crna senka i Ketrin Dens je mogla da vidi dugačkl mač u ruci te senke — mač

koji je poput munje presekao Dona Hausera, od vrata do stegna... Zatim je senka nestala:

— Imamo dovoljno vremena dok ne stigne policija — rekla je Kerol Elis. — Kao što vidite, doktore, a vi se sigurno razumete u te stvari, ja sam prebolela ono što mi se dogodilo... Vašom voljom! Sada sam u stanju sasvim mirno da govorim o tome. A, vi?

— Prokleta kučko! Šta hoćeš od mene?! — Prodra se doktor Džilbert.

— Za početak... — Kerol Elis je prišla sasvim blizu doktoru i Debori. — Nasmešite se! Snima vas skrivena kamera!

Debora Poli je istog časa počela da se osvrće po prostori-ji. Njoj je prvoj bilo jasno šta se događa.

— Zatim, dragi doktore... Ispričajte nam priču o podvođenju učenama i ubistvima...

— Prokleta bila! — zaurala je tada Debora Poli. — Ona sve zna! Ona sve zna! Ona će nas oterati na robiju! Rekla sam ti da ne diraš nju, Džilberte! Proklet bio, rekla sam ti da ne uvaljuješ nju u sve to!

— Samo nastavite tako — osmehnula se Kerol Elis. — Samo, unesite malo više iskrenosti, draga moja. Večeras, kada

sve bude prikazano na televiziji... Razumete?! Gledaoci moraju da vam poveruju! Budite ubedljiviji!

Ketrin je u tom trenutku na tren obratila pažnju na monitor koji je pokrivao sporedni ulaz i — učinilo joj se da tamo u jedan od parkiranih automobila ulazi Lesli Eldridž... Samo joj se učinilo...

Onda su stigli policajci i sa uperenim oružjem ušli u prostorije kluba »ZOO«. Ketrin je uzdahnula sa olakšanjem i rekla tehničarima:

— Samo nastavite da snimate...

Znala je. Ili je bar naslućivala, ili, konačno, mogla da poveruje da još uvek postoje anđeli čuvari...

— K R A J —

Dobro došli u porodicu roto romana!

